

Yasemin

buk@

Türkiye

HARLEQUIN

Patronun Emrinde

MIRANDA LEE

D.2.50C
09
512057
2003/09
2.500.000TL

İngilizce Adı: AT HER BOSS'S BIDDING
Türkçe Adı : PATRONUN EMRİNDE
ISBN 975-299-114-9

*Yayın Evi : **Ekip Hizmet Eğitim A.Ş.***
Mühürdar Cd. Uras Apt.No: 83 D:1
Kadıköy – Moda – İstanbul – Türkiye
Başkan : Arda Gedik
Editörler : Sema Bibin – Esra Ergin
Kapak Dizayn: Davut Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık, Cilt: EKİP A.Ş.
aski: Uygun Basım Tic. Ve Ltd. Şti.
alçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sitesi
oğu Sanayi Arkası No: 20
enibosna – İstanbul – Türkiye
askı Yeri : TÜRKİYE
ürkiye Dağıtım Şirketi:Yaysat A.Ş.
ürriyet Medya Towers 34544 Güneşli/İstanbul
el:09021262222222
vrupa Dağıtım Şirketi: asv vertrißes gmbh
iderstraße 77 20097 Hamburg
el: 040/347 24041 Fax: 040/347 23549

GİRİŞ

Ms. Rachel Witherspoon mülâkat için odaya girdiği an, Justin onun tam aradığı kişi olduğuna karar verdi.

Gayet sade siyah tayyörü, sıkıca topuz yapılmış koyu kumral saçı, makyajsız yüzüyle son derece sade bir kadındı. Parfüm de sürmemişti. Justin onun son bir aydır asistanı kılığında onu baştan çıkarmaya çalışan sarışın bombadan ne kadar farklı olduğunu görüp rahat bir soluk aldı.

Haksızlık etmemeliydi. Kız işini gayet iyi yapıyordu. Justin'in önceki asistanının aniden işi bırakması üzerine onu gönderen işçi bulma şirketinin portföyünde tam Justin'in istediği gibi bir eleman yoktu.

Kız aradan birkaç gün geçtiğinde, hizmetinin asistanlıktan çok öteye geçebileceğini açıkça belli etmiş, her fırsatta... fiziksel avantajını da kullanarak, mesajı hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya koymuştu. Justin o günden beri seksi kıyafetler, baştan çıkaran gülümsemeler ve yorumların saldırısı altındaydı. Daha fazla tahammül edecek gücü kalmamış, kız pazartesi günü derin bir göğüs dekoltesiyle işe geldiğinde sabrı taşmıştı.

Kızı kovmasına gerek yoktu, çünkü zaten geçici bir elemandı. Justin ona işteki son haftası olduğunu, yeni bir asistan bulduğunu ve kadının pazartesi günü işe başlayacağını bildirmişti.

Bu yalan Justin'in akıl sağlığını koruyabilmesi için gerekliydi.

Kızın onu baştan çıkardığı falan yoktu aslında. Hayır. Sorun, kızı her görüşünde, yeni patronuyla dünyayı gezip her anlamda asistanı olan Mandy'yi hatırlatmasıydı.

Justin'in çenesi kasıldı. Karısı ona patronunun metresi olduğunu,

onu terk etmeye karar verdiğini itiraf ettiği günün üzerinden on sekiz ay geçmişti.

On sekiz ay! Fakat acısı hâlâ tazeydi. Karısının ayrıldıkları gün söyledikleri yaraya tuz basmaktan beterdi. Zalimce, ruhunu acıtan sözlerdi.

Justin gibi ihanete uğrayan erkekler, kırılan gururlarını tamir etmek için çoğunlukla karşılarına çıkan her kadınla yatarlardı. Fakat Justin o günden beri tek bir kadınla birlikte olmamıştı. İstemiyordu bunu. Bir kadınla bu yakınlığı paylaşmanın düşüncesi bile onu hasta etmeye yetiyordu.

Arkadaşlarının bundan haberi yoktu tabii. İnsan böyle bir şeyi hemcinsi erkeklere kolayca itiraf edemezdi. Onu anlayacaklarını hiç sanmıyordu. Justin'in annesi Mandy'nin onu nasıl üzeceğini önceden tahmin etmişti. Günün birinde ona Mandy'nin ihanetini unutturacak bir kadına rastlayacağını söylüyordu

Anneler daima iyimser... ve çöpçatan olurlardı.

Ofiste yaşadığı sıkıntılarla ilgili olarak sürekli annesine şikâyet eden Justin ondan geçen hafta bir telefon almıştı. Annesi tam aradığı gibi bir asistan bulduğunu iddia ediyordu! Oysa onun bazı kuşkuları vardı. Fakat sekretersiz geçen bir haftanın sonunda, annesinin ısrarla güvence verip bu Rachel denen kadının diğerlerinden çok farklı olduğunu söylemesi üzerine, Ms. Witherspoon ile görüşmeye razı olmuştu.

Ve işte kadın karşısındaydı.

Çok zayıf, yorgun görünüşlü bir kadındı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı, fakat gözleri buna rağmen çok güzeldi. Vücudu da fena sayılmazdı aslında.

Özgeçmişindeki doğum tarihi doğruysa, otuz bir yaşında olmalıydı. Fakat en az kırkında gösteriyordu.

Kadının son birkaç yıldır yaşadıklarına bakılırsa, buna şaşmamak gerekirdi. Ani bir acıma hissiyle dolan Justin onu işe almaya karar verdi. Kadın biraz paslanmış olsa da, gereken niteliklere sahipti. Onun kadar başarılı bir kadın en kısa zamanda işi kapardı nasıl olsa.

Yine de mülâkatı sonuna kadar götürecekti. Yoksa kadının kuşkulanması işten değildi. Kendisine acınmasını kesinlikle istemeyen bir kadına benziyordu.

"Evet, Rachel. Annem senin hakkında çok iyi referans verdi. Özgeçmişin de son derece etkileyici." Justin belgeyi bir gün önce faksla almıştı. "Birkaç yıl önce Yılın En Başarılı Sekreteri yarışmasında finale kalmışsın. O zamanki patronun Avustralya Yayıncılık Kuruluşu'nun üst kademesindeymiş. Bana oradaki iş deneyiminden bahseder misin?"

BİRİNCİ BÖLÜM

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Rachel yatağa girip yama işi yorganı çenesine kadar çekerken.

"Evet." Isabel de onunkinin eşi olan tek kişilik yatağa girerken aynı şeyi düşünüyordu.

Rachel ve Isabel ilkokuldan beri arkadaştılar, ve Rachel'in ebeveynleri o on dört yaşındayken trafik kazasında öldükten sonra daha da yakınlaşmışlardı. Rachel o günden sonra annesinin en yakın arkadaşı olan Lettie adlı nazik hanımın yanında kalmaya başlamıştı.

Lettie'nin de Isabel'in ailesiyle aynı banliyöde yaşaması kızları çok sevindirmişti. Tatillerde Rachel çoğunlukla Isabel'in evinde kalırdı. Lettie'nin buna itirazı olmazdı. Ayrılmaz bir ikili olan kızların en sevdikleri şey, geceleri uyandıklarında saatlerce konuşmaktı.

Rachel gülümsedi. "Yeniden on beş yaşında hissetmek ne güzel."

Isabel, *ama hiç de on beş yaşında göstermiyorsun,* diye düşündü. Aksine, Rachel otuz bir yaşından da fazla gösteriyordu. Ne yazık. Oysa bir zamanlar, pırıl pırıl koyu kumral saçları, ışıldayan gözleri ve Isabel'in hep kıskandığı biçimli vücuduyla çok güzel bir kızdı.

Fakat ağır hasta olan Lettie'ye dört yıl boyunca bakmak, onu eski güzelliğinin gölgesi haline getirmişti.

Isabel yaşlı Alzheimer hastası olan yaşlı kadının ölümünden sonra Rachel'in toparlanacağını sanmış, fakat o güne kadar bir gelişme olmamıştı. Bunun için biraz sabır gerekiyordu. Lettie'nin ölümünün üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti. Rachel'in biraz kilo almış olması iyi bir başlangıçtı. Ara sıra gülümsediğinde, eski güzelliği kendini gösterir gibi oluyordu.

İnşallah yarın düğünde de sık sık gülümserdi. Yoksa sonradan kendi fotoğraflarını görünce şoke olması işten değildi. Isabel kendisinin çok güzel göründüğünün farkındaydı. Aşk ona yaramıştı. Hamilelik de öyle. Gerçekten göz kamaştırıyordu.

Isabel baş nedimesinin kendisinin yanında gölgede kalmasını istemiyordu. "Kuaförümün yarın saçında mucizeler yaratmasına kesinlikle ses çıkarmayacaksın," dedi. "Turkuvaz elbisen kızıl saçlarına kahverengiden daha çok yakışır. Düşük omuzlu oluşu sayesinde, buklelerin omuzlarının üzerinde dans edecek. Asla topuz yapmayacaksın. Rafe kadınlarda toplu saçtan nefret eder. Bir de makyöz tuttum. Yüzümüzde mucizeler yaratmasına da karşı çıkmayacaksın."

"Tamam. Yarın senin günün. Ne istiyorsan yapacağım. Fakat sadece yarın için. Pazartesi sabahı işe kızıl saçla gitmek istemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Justin'in beni işe almasının en büyük nedeninin, önceki asistanına hiç benzememem. Kadın tam bir vampmış. Alice bize kadınla ilgili her şeyi anlattı biliyorsun."

Isabel gözlerini yuvarladı. "Saçını kızıla boyamanın seni vamp bir kadın yapacağını sanmıyorum."

"Haklısın, ama riski göze alamam. İşimi seviyorum, Isabel."

"Justin McCarthy'yi ilk duyduğumda, aklı başında sekreterlerden hoşlanmayan, aklı başında bir adam olduğunu düşünmüştüm. İş yeri aşkları hele kadınlar için nadiren iyi sonuçlanır, Rachel.

Şimdi Rafe'nin adamla ilgili sözlerine gittikçe daha fazla inanmaya başlıyorum. Boşanmış bir erkek güzel asistanını sırf onunla flört etmeye çalışıyor diye kovuyorsa, ya kadınlar konusunda paranoyaktır, ya da eşcinsel."

Rachel, "Benden önceki asistanını kovmadı," diye savunmaya geçti hemen. "Zaten geçici bir elemandı. Ve Justin kadınlar konusunda paranoyak falan da değil. Bana karşı gayet nazik davranıyor."

"Zor ve personelinden çok şey bekleyen bir adam olduğunu söylemiştin."

Rachel iç çekti. "Dosyalardan birini yanlışlıkla sildiğim, ve onun geri yüklemek için altı saat harcadığı gündü o. Yoksa son derece kibar bir adam."

"Acımasız ve tuhaf değil mi yani?"

"Öyle bir davranışını görmedim."

"Pekâlâ, geriye bir tek eşcinsel olma ihtimali kalıyor. Sen ne düşünüyorsun? Patronun eşcinsel olabilir mi? Karısının onu terk etme nedeni bu mu yoksa?"

"Bilmiyorum, ve doğruyu söylemek gerekirse hiç umurumda değil, Isabel. Patronumun özel hayatı sadece kendisini ilgilendirir."

"Ama onun çok yakışıklı olduğunu söylemiştin. Ve sadece otuzlu yaşların ortalarında olduğunu. Ona biraz olsun ilgi duymuyor musun yani?"

"Kesinlikle hayır. *Hayır.*" Rachel arkadaşının pek de ikna olmadığını görünce bunu vurgulamak zorunda kalmıştı.

"Sana inanmıyorum. Kendini her pantolonluyla yatacak kadar yalnız hissettiğini söylemiştin bir keresinde. Şimdi müthiş bir yakışıklının yanında çalıştığın halde ona en ufak bir ilginin olmadığını mi iddia ediyorsun? Eğer ölmediysen, derin bir depresyondasın, Rachel. En yakın arkadaşın olduğumu unutma. Yıllardır bütün sırlarımızı paylaştık. Bekâretini on altı yaşında kaybettiğini, ve Eric seni terk edene kadar hep bir erkek arkadaşın olduğunu biliyorum. O piçin yaptıklarından sonra erkeklerden soğumuş olmanı anlarım, ama..."

"*Bazı* erkeklerden hâlâ hoşlanıyorum," dedi Rachel. "Meselâ Rafe'den." Hin hin sırıttı.

"Rafe'den bütün kadınlar hoşlanır zaten. Annem bile. Fakat Rafe halihazırda karnımdaki çocuğun babası olduğundan, ve yarın da kocam olacağına göre, ona sahip olamazsın. Cinsel ihtiyaçlarını bir başka erkekle gidermek zorundasın."

"Cinsel ihtiyaçlarım olduğunu da kim söyledi?"

Isabel, "Yok mu?" diye sordu şaşkınlıkla. Tanrı aşkına, Rachel dört yıldır erkek yüzü görmemişti!

"Hiç sanmam. Değil seks ihtiyacı duymak, aklıma bile gelmiyor."

Bu doğruydu işte. Eğer Rachel'in sekse ihtiyacı varsa, kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu. O paranoyak patronunun canı cehenneme. Başka sekreterlik işleri ve başka erkekler de vardı. Sydney'in iş dünyası her yaştan erkeklerle doluydu. Tabii Rachel bu silik haliyle Rafe gibi yakışıklı bir erkeği kafesleyemezdi, ama bu kadar yalnız olmak zorunda da değildi.

Rachel, "Buna geçmişte de fazla ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Seks aşkın bir yanıdır sadece. On altı yaşında bekâretimi kaybedişimin asıl nedeni aşk, yani işin duygusal yanıydı. Kendimi Josh'a her şeyimle vermek istemiştim."

"Hoşuna gittiğini söylemiştin."

"Evet, ama sadece cinselliğin peşinde değildim. Sevilmek ihtiyacı içindeydim."

Isabel güldü. "İnsan aşık olmadan da seksin tadına varabilir, Rach."

"Senin için öyle olabilir, ama benim için değil. Lettie'nin ölümünden sonra herhangi biriyle sevişeceğimi söylediğimde, üzüntüden ne dediğimi bilmiyordum. Birisiyle sevişebilmek için ona aşık olmam gerekir, ve Eric'le yaşadıklarımdan sonra bir daha aşık olabileceğimi sanmıyorum. Buna ne isteğim, ne de cesaretim var. Eric beni anlatamayacağım kadar üzdü. Beni benim onu sevdiğim kadar sevdiğini sanıyordum, ama yanılmışım."

"Evet, o bencil herif seni hiç sevmedi, ama bu, günün birinde seni hak ettiğin şekilde sevecek bir erkekle karşılaşmayacağın anlamına gelmez."

"Sen Rafe'yi bulacak kadar şanslı olduğun için, bunu söylemen kolay. Bir zamanlar sen de erkekler konusunda pek iyi düşünmüyordun."

"Doğru." Bir zamanlar o da karşı cins konusunda yıllarca ciddi kuşkular taşımıştı. Bunun nedeni, ergenlik çağından beri hep yanlış erkeklere tutulmasıydı. Rachel'e hak veriyordu. Ona çok kötü davranan Eric, Rachel'in Lettie'ye bakmak için işten ayrılmasının ardından onu terk etmişti. Lettie'nin kocasının da bir zamanlar evi terk edişi de göz önüne alınırsa, en ağır darbe bu olmuştu. Rachel'in erkeklere güvenmeyişi gayet normaldi.

"Ben hayatımdan memnunum, Isabel. Bir yatırım danışmanının yanında çalışmak çok zevkli. Borsa ve para konularında bilgi sahibi oluyorum. Gelecek yıl üniversitede iş idaresi okuma planlarım var. Benim için lütfen endişelenme."

Isabel iç geçirdi. Rachel sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. Cesur, fakat talihsiz bir kızdı. Lettie'nin tek varisi olduğu için, yaşlı kadının ölümünden sonra evi satıp şehirde bir apartman dairesine taşınmayı

düşünmüş, ancak evin Lettie'nin kocasının üzerine kayıtlı olduğunu öğrenince şoke olmuştu.

Rachel yaşlı kadının avukatına gidip, dört buçuk yıldır evin ipotek borcunu ödediğini, bu durumda parasını geri almak istediğini söylediğinde, avukat Lettie'nin eski kocasının bundan önce on beş yıldır ipotek ödediğini ve ona tek kuruş vermeye niyetinin olmadığını ifade etmişti.

Avukat, Lettie'nin eski kocasının yaşlı kadının ölmeden önce bunama hastalığına yakalanmış olması nedeniyle, Rachel'in lehine yaptığı vasiyetin iptali için dava açacağını, Rachel'in evin mülkiyetinin paylaşımı için karşı dava açabileceğini, ancak şansının fazla olmadığını söylemişti. Kazansa bile, elde edeceği para mahkeme masraflarını dahi karşılamaya yetmeyecekti.

Bu durumda, Rachel'e birkaç parça özel eşyası, giysileri ve eski dikiş makinesiyle evden ayrılmaktan başka seçenek kalmamıştı.

Şimdilik Isabel'in Turramurra'daki evinde kalıyordu, ve arkadaşı balayındayken eve göz kulak olacaktı. Rafe'nin şehirdeki teraslı dubleks dairesine taşınacak olan Isabel onun çok cüzi bir kira karşılığında orada kalabileceğini söylemiş, fakat şehre daha yakın, küçük bir yer tutmak isteyen Rachel reddetmişti.

Isabel arkadaşının gereksiz bir aptallık yaptığına hükmetti. Oysa en dar zamanında dostlarının ona yardım etmelerine izin vermeliydi. Fakat Rachel böyleydi işte. Özgür ve gururlu. Hem de *haddinden fazla* gururlu.

Yine de dünyanın en iyi, en tatlı insanıydı.

Isabel arkadaşının günün birinde hak ettiği, ona lâyık, kişilik sahibi ve hassas bir erkeğe rastlamasını diledi. Onu gerçekten sevecek bir erkeği bulmayı çoktan hak etmişti.

Rachel'in asıl ihtiyacı olan buydu işte. Gerçekten, çılgınca ve derinden sevilmek.

Isabel, Rafe de beni böyle seviyor, diye düşündü rüyalara dalarak.

Çok şanslıydı. Oysa zavallı Rachel... Yüreği arkadaşı için derin bir merhametle doldu.

İKİNCİ BÖLÜM

Rachel pazartesi sabahı işe geç kalmama telaşındaydı. O sabah hazırlanması biraz uzun sürdüğünden, bir sonraki trene ancak yetişebilmişti. Şimdi bu vakit kaybını telafi etmek için ana caddede hızlı hızlı yürüyordu.

Doğuya bakan caddeye saparken, yükselmekte olan güneş yüzünden gözü kamaştı, fakat adımlarını yavaşlatmadı.

Sıcak bir gün olacağı belliydi. Siyah tayyörünün içinde terleyecekti. O yıl Sydney'e bahar geç gelmiş, ama pir gelmişti. Ekim ayında rekor sayılacak sıcaklık dereceleri kaydedilmişti, ve o gün de bir istisna değildi. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu, ve sıcaklıklarda düşüş beklenmiyordu.

Geciktirmeden iş için yeni kıyafetler alması gerekiyordu kendine. O gün giydikleriyle yaza kadar idare edemezdi. Uzun kollu giysiler alması hataydı, ve bir daha siyah renkten kaçınacak, ama gösterişli renklerden de uzak duracaktı. Açık gri, ya da son günlerin moda rengi bej rengi olabilirdi.

Alışverişe çıkmak için, Isabel'in üç hafta sonra balayından dönmesini beklemek zorundaydı. Rachel arkadaşının onu götürdüğü mağazaların nerede olduğunu hatırlamıyordu çünkü. Ciddi iş kadınlarına uygun kıyafetler satan bu mağazaların sattığı kıyafetler siyah ağırlıklıydı, ama başka renkler de mevcuttu.

O zamana kadar siyah, ve uzun kollu kıyafetlerle idare etmek zorundaydı.

Dik yokuşu çıkarken, şirkette klima olmasına şükrediyordu. Dükkânlardan birinin vitrin camında kendini görünce için için inledi. Defa-

larca yıkamasına rağmen saçı hâlâ kızıldı. Keşke saçını yeniden boyasaydı.

Eğer Isabel şu an balayında olmasaydı, Rachel arkadaşına bu yüzden iyi bir ders verecekti. Kuaför saçına yarı-kalıcı bir boya uygulamış olmalıydı.

Aslında düğün günü çok güzel bir baş nedimeydi. Uzaktan bakınca tabii. Güzel bir elbise, güzel bir saç modeli ve usta bir makyözün neler başarabileceğini görmek ilginçti. Fakat kızıl saç Rachel'in makyajsız yüzüne... ve sıradan iş kıyafetlerine hiç yakışmıyordu.

Neyse ki, bir gün önce defalarca yıkadığı saçının rengindeki canlılık ve göz alıcılık kaybolmuştu. Rachel onları her zamankin-den daha sıkı toplamakla, kızılın etkisini daha da azaltmış olmayı diledi. Justin'in onun birdenbire patronunun dikkatini çekmeye karar verdiğini düşünmesini istemiyordu.

Geçen gece Isabel'e dediği gibi, işini seviyor, kaybetmek istemiyordu. Patronuyla kurduğu profesyonel ve karşılıklı saygıya dayalı iyi ilişkinin bozulması en korktuğu şeydi. Justin daha geçen hafta, işe gelip de içini bayıltan parfüm kokusu ve derin bir dekolteyle karşılaşmamanın ne güzel olduğundan dem vurmuştu.

Rachel çalıştığı sigorta şirketinin bulunduğu gökdelene vardığında nefes nefeseydi. Justin'in kendine özel yardımcı aradığını ilk duyduğunda, onun şirketin üst düzey yöneticisi olduğunu sanmıştı, ancak Justin iki yıldır şirkete mali danışmanlık yapan bağımsız bir finans analizcisiydi, ve yakında kendi şirketini kurmayı planlıyordu. Bir kahve molası sırasında, şirket bürosunu kuzey kumsallarından birine bakan bir yerde, şehir merkezinden uzağa kurmayı düşündüğünü söylemişti.

Şirketteki bürosu ise, şehrin ve limanın manzarasına hakim bir odadaydı. Büronun tek avantajı manzara değildi üstelik. Çok geniş bir yerdi. Kendi tuvaleti, mutfağı olan, üç sekreterin yan yana rahatlıkla çalışabilecekleri kadar büyük bir çalışma alanıydı.

Justin'in odası bu resepsiyon bölümünün hemen arkasındaydı. Patronunun çalışma odasına açılan iki odanın biri toplantılar, diğeri ise dinlenmek ve konukların ağırlanması için tasarlanmıştı. Rachel o kadar lüks döşenmiş, yerden tavana kadar siyah mermer kaplı, altın musluklu bir banyo görmemişti hiç.

Justin onu işe alırken yaptığı mülâkatta, ofisin şirket kendisininmiş gibi davranan, ancak sonradan kovulan eski bir mali yönetici tarafından dekore edildiğini söylemişti. Ofiste, devetüyü rengi halıdan mobilyalara, krem rengi kanepelerden duvarlardaki empresyonist tablolara kadar hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Justin'e böyle lüks bir ofis verilmiş olması, geçici patronlarının ona ne kadar değer verdiklerini gösteriyordu.

Rachel de ona çok değer veriyordu. Patronunun güçlü iş ahlâkına ve kibirden uzak kişiliğine hayrandı. Onun kadar yakışıklı ve zeki erkekler ukala ve küstah olurlardı halbuki. Justin onlara hiç mi hiç benzemiyordu. Bu, kusursuz olduğu anlamına gelmezdi tabii. Onun da her patron gibi zor ve insanı yoran anları oluyordu.

Buna rağmen, kendi şirketini kurduğunda Rachel onunla çalışmaya devam etmeyi çok istiyordu. Justin de onu yanında istediğini söylemişti zaten. Patronu da ondan çok memnundu.

Camlı döner kapıdan lobiye girerken, güneş kızıl saçlarını bir an aydınlattı. Camda saçlarının kızıl pırıltısını gören Rachel için için inledi. Öğle tatilinde hemen kahverengi saç boyası alacaktı. Bu arada, Justin'e saç rengindeki değişikliğin nedenini izah etmeliydi. Patronunun yanlış sonuçlara varmasını istemiyordu.

Asansörle on beşinci kata çıkarken kimse ona dönüp bakmadı bile. Şık giyimli kadınlarla erkekler onun kim olduğunu bilmiyorlardı çünkü. Şirkette onu tanıyan pek az kişi vardı. Justin tek başına çalışır, yanına ancak ona akıl danışmak için finans müdürü uğrardı. Çoğu kişi Justin'le telefon ya da e-mail aracılığıyla iletişim kurardı.

Justin o güne kadar toplantı odasını hiç kullanmamıştı. Diğer odada şirket yöneticilerinden birini ağırlamıştı sadece. Sabaha kadar çalıştığı yoğun günlerde, kanepelerden birinde uyuduğunu biliyordu Rachel. Yönetim katındaki aylık toplantılara katılan Justin, şirketin sosyal faaliyetlerine iştirak etmezdi. Şirketin iç politikasına karışmaktan özellikle kaçınıyordu.

Rachel'in patronu tek kelimeyle yapayalnız bir adamdı.

Rachel için bir sakıncası yoktu bunun.

İş hayatından, ve dolayısıyla sosyal hayattan, uzak kaldığı süre içinde o da toplum içine karışmaktan çekinir olmuştu. Şirketin diğer

çalışanlarından ve gelip gidenden uzak çalışma ortamından memnundu. Eskisi gibi insanlarla ufak sohbetler yapmaya çekinir olmuştu. Isabel ve Rafe dışındaki insanların yanında kendini rahat hissedemiyordu. Oysa eskiden çok dışadönük bir insandı.

Isabel onun zamanla eski haline döneceğine inanıyordu.

Fakat Rachel'in bu konuda ciddi şüpheleri vardı. Son birkaç yılda yaşadığı tecrübeler onu çok değiştirmişti. İçedönük, çok daha ciddi... ve, evet, çok yalın ve gösterişsiz biriydi artık.

Ondaki en büyük değişikliklerden biriydi bu. Güzelliğini yitirmişti, ve saçlarını kızıla boyamak güzelliğini geri getirmezdi. Kendini aptal gibi hissetti birden.

Asansörün kapısı açılınca, Justin'den önce gelmiş olmayı dileyerek koridorda hızlı adımlarla yürüdü. Her sabah şirketin jimnastik salonunda antreman yapan Justin çoğunlukla zaman kavramını yitirirdi.

Ofis kapısının kilitli olması, bunun da o sabahlardan biri olduğunu gösteriyordu. Anahtarıyla kapıyı açarken rahat bir nefes aldı. Patronu geldiğinde her zamanki sakin ve kontrollü haliyle masasında oturuyor olacaktı.

On beş dakika sonra kapı hızla açıldığında aynen öyle yapıyordu. Yüreği heyecandan hop etti birden. Patronu saçını görünce ne diyecekti?

Justin lacivert takımı, beyaz gömleği ve mavi kravatıyla her zamanki gibi çekici, ancak uzak bir hava içindeydi. Yanlardan geriye taranmış, hafifçe nemli siyah saçları, kısa süre önce duş aldığını gösteriyordu. Evrakları tek kolunun altına sıkıştırmış, diğer eliyle çantasını taşıyordu. Kaşları çatık, bakışları dalgındı.

"Günaydın, Rachel," dedi hızla yanından geçerken. "Kahvemi on dakika sonra getirir misin?" Ofisine girmeden önce omuzunun üzerinden baktı. "Önce yapacak önemli işlerim var."

Kapı arkasından sertçe kapanırken, Rachel'in gözleri işe başladığından beri ilk kez çakmak çakmaktı. "Evet!" diye soludu. "Sana da günaydın!"

Justin saçındaki değişikliği fark etmemişti bile. O sabah masasında çırılçıplak bile otursa, adam farkına varmayacaktı.

Hoş, imkân olsa da bunu yapmaya cesareti olmazdı zaten. Bir ay içinde iki kilo almasına rağmen hâlâ zayıftı. Göğüsleri bile eski ihtişamını kaybederek küçülmüştü. Düğün için giyinirlerken bunu Isabel'e de söylemişti.

"Göğüslerin hâlâ benimkilerden büyük," demişti Isabel iç çamaşırları içindeki arkadaşına bakarak. "Tamam, zayıfsın, ama hatların çok güzel. Beni çok şaşırttın doğrusu."

Rachel bunu gülerek karşılamıştı. Şimdi de gülüyordu, ama çok daha farklı bir alaycılıkla. Çıplakken nasıl göründüğünü neden kafaya takmıştı durup dururken? Kimin umurundaydı? Onu kendinden başka bu halde görecek kimse yoktu nasılsa.

Justin ve seksle ilgili kafasına bu olmadık fikirleri sokan, Isabel'den başkası değildi.

Seks ha? Bunu düşünmeye bile değmezdi!

Bunu izleyen sekiz dakikayı sinirini yenmeye çalışmakla geçirdikten sonra, Justin'in kahvesini hazırlamak üzere mutfağa gitti. Bardağı ofisine götürene kadar on dakika geçmiş olacaktı nasılsa. Justin gecikmelere tahammülü olmayan bir adamdı. Justin saçını ne kadar çabuk fark ederse, Rachel gerekli açıklamayı o kadar çabuk yapıp endişeyi içinden atarak kendini işine verebilirdi.

Tam on dakika dolduğunda kapıyı tıklatınca, Justin sertçe, "Gel," dedi içeriden.

Justin U şeklindeki çalışma masasının bir ucunda sıralanmış olan bilgisayarların başındaydı. Ceketini çıkarmış, gömleğin kollarını sıvamış, kravatını gevşetmişti.

Rachel o tarafa yaklaşırken, patronu en sağdaki bilgisayarın başına geçmişti. Kafasını kaldırmadan, sağ dirseğinin dibindeki boş yeri gösterdi. "Şuraya koyabilirsin."

Asık bir yüzle bardağı dediği yere bırakan Rachel tam dönüp gitmek üzereyken vazgeçti. "Justin..."

"Mmm?"

Kafasını hâlâ kaldırmamıştı. Rachel iç çekti. "Justin, seninle konuşmam gerekiyor." Sesinde kararlılık vardı.

"Ne hakkında?" İnatla göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Sana kızıl saçım hakkında açıklama yapmak istiyorum."

"Hangi kızıl saç?" Justin nihayet bilgisayardan kafasını kaldırıp

baktı. Kaşlarını çatmış, kafasını yana eğmişti. "Mmm, senin için biraz fazla canlı bir renk değil mi?"

Rachel suratını ekşitti. "Cumartesi günü düğünde gayet güzel görünüyordu." Kendini savunma ihtiyacı duymuştu nedense.

Justin'in mavi gözleri büyüdü. "Düğün mü? Ne düğünü? Tanrım, Rachel. Bana haber vermeden evlendin mi yoksa?"

Rachel'in içinden gülmek geldi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok, Justin. En yakın arkadaşımın düğününde baş nedimesiydim. Kızıl rengin ilk yıkayışta kaybolacağını sanmıştım, ama yanılmışım. Bu akşam hemen kahverengiye boyayacağım."

Justin omuz silkip kahve bardağını aldı. "Bu zahmete hiç gerek yok. Bu haliyle de hiç fena değil. Nasılsa rengini atar zaten."

Rachel'in omuzları kasıldı. Justin onun yarısı kızıl yarısı kahverengi saçla dolaşacağını mı sanıyordu? Belli ki öyleydi.

"Çok kötü göründüğünü sen de biliyorsun!" Rachel sonradan pişman olacağı bir şey söylememek için hızla arkasını dönüp yürüdü.

Justin'in bakışlarını sırtında hissediyordu. Patronu ona neler olduğunu anlamaya çalışıyordu mutlaka. Rachel onunla ilk kez bu ses tonuyla konuşuyordu. Kapıyı kapamak üzere yüzünü dönerken, Justin'in artık arkasından bakmadığını gördü. Kafasından bile atmış olmalıydı. Dikkatini yeniden bilgisayarın ekranına yöneltmişti.

Rachel tekrar işinin başına dönene kadar öfkesinin boyutunu anlamadı. Justin'e neden bu kadar kızdığını anlayamıyordu. Patronunun onun saçına gösterdiği kayıtsızlığa sevinmesi gerekmez miydi? Fakat biraz önce bardağı elinden kaptığı gibi kahveyi suratına fırlatmak gelmişti içinden.

Patronunun sabahın sonraki bölümünde odasından çıkmayışı ve ondan tekrar kahve istemeyişi iyi olmuştu. Çok önemli bir konu üzerinde çalışıyordu anlaşılan. Rachel onun yardımcısı olarak geçirdiği bir ay boyunca, patronunun finans kadar bilgisayar konusunda da uzman olduğunu öğrenmişti. Justin borsa trendlerinin takibi, ve diğer mali konuların analizi için çeşitli bilgisayar programları yazmıştı. Rachel olağan sekreterlik görevinin yanı sıra, her gün iki saatini bu programların kullandığı kapsamlı dosyalara bilgi girişi yapmaya ve bunları bilgisayara indirmeye harcıyordu. İşlerin düzgün yürümesi için, verilerin

sürekli yenilenmesi gerekiyordu.

İşinin bu en zorlu ve zaman alan bölümünü öğlene doğru tamamlamak üzereyken, dış kapı açıldı ve Justin'in annesi içeri girdi.

Alice McCarthy altmış yaşlarında, iki oğlu olan dul bir kadındı. Rachel'in iki yakasını bir araya getirebilmek için hayatını dikiş dikerek kazandığı dört yıl boyunca en iyi müşterisiydi. Uzun boylu, geniş omuzlu, yaşına rağmen formunu korumayı bilmiş bir hanımdı. Alice bedenine göre hazır giyim bulmakta zorlansa da, alışverişe çıkmayı çok severdi. Bunun için bol bol parası vardı zaten. Mr. McCarthy zamanının en başarılı borsacılarından biriydi, ve Alice'nin demesine bakılırsa, biraz da cimriydi. Kocasının aksine para harcamayı çok seven Alice, mevsimlik giysilerini ona getirip bir takım değişiklikler yaptırırdı.

Yakın zamana kadar terzisi Rachel'di. Rachel onunla yakın çevredeki evlerle apartmanların posta kutularına bıraktığı el ilanları sayesinde tanışmıştı. Alice, Lettie'den birkaç blok ötede oturuyordu.

Aradaki otuz yaş farka rağmen, iki kadın ilk andan itibaren iyi arkadaş olmuşlardı. Alice'nin doğal yaşama sevinci ve hareketliliği Rachel'in kasvetli hayatına ışık olmuştu. Rachel'in üvey annesinin anılarından kurtulması gerektiğine inanan yaşlı kadın, kendine yeni bir terzi bulmak zorunda kalacağını bile bile, ona alışveriş yaptığı butiklerden birinde iş bulmuştu.

Oğlunun yanında çalışmaya başladığında, Alice memnun olup olmadığını öğrenmek için onu birkaç kez aramıştı. Şimdi ise ilk kez şirkete bizzat geliyordu.

"Alice!" Rachel onu gördüğüne çok sevinmişti. "Bu ne güzel bir sürpriz. Çok güzel görünüyorsun. Mavi renk sana her zaman yakışmıştır."

Her kadın gibi iltifattan zevk alan Alice gülümsedi. "Seni yağcı! Şu yaşlı vücuduma artık hiçbir şeyin yakışmadığını bilsem de, elimden geleni yapıyorum. Sen de son zamanlarda çok güzelleştin. Biraz kilo almış, saç rengini de değiştirmişsin."

Rachel'in eli saçına gitti. "Bu akşam tekrar kahverengiye boyayacağım. Isabel'in düğünü için boyatmıştım. Isabel'i hatırlıyorsun, değil mi? Lettie'nin cenazesinde tanışmıştınız."

"Tabii hatırlıyorum. Şu sarışın ve güzel hanım."

"Evet. Düğün günü için saçımı kızıl yapmamı istedi. O gün saçım açık ve dalgalıydı, yüzümde de bir fotomodelden daha ağır makyaj vardı."

"Kim bilir ne kadar güzeldin!"

"O kadar da değil, ama idare etti. Kızıl saç bana pek yakışmaz."

"Yanılıyorsun, Rachel. Biraz makyaj yaparsan, çok yakışacak. Solgun teninin yanında biraz dikkat çekiyor sadece. Eğer siyah yerine benim gibi mavi giyip biraz da makyaj yapmış olsaydın, kızıl saçın çok hoş görünecekti."

Rachel başka bir kadının onun görünümüyle ilgili yorumlarını kaldıracak halde değildi. Hafta sonu Isabel'i yeterince dinlemişti. Bu yetmezmiş gibi, Justin'in sabahki kayıtsızlığı tuz biber ekmişti.

Rachel kendine biraz özen göstermeye başlasa, Justin kesinlikle bu kadar kayıtsız olamazdı. Mutlaka bir art niyet arayacak, bu da işi berbat edecek, bedelini de Rachel ödeyecekti.

"Alice," dedi ürkek bir tavırla. "Benden önceki sekreterin dikkat çeken görünümü ve vamp tavrı yüzünden kovulduğunu söyleyen sendin. Justin'in beni işe alma nedeni, sade görünümüm. Doğal halim hoşuna gidiyor."

Alice gözlerini devirdi. Hiçbir erkek, *doğal görünümlü kadınlardan hoşlandıklarını söyleyenler bile* bu tip kadınlardan hoşlanmazlardı. Onları cezbeden, güzel ve çekici kadınlardı. Justin eski karısının ihaneti yüzünden geçici bir moral bozukluğu yaşıyordu sadece.

Sorun, bu geçici dönemim fazla uzamasıydı. Doğal ve sağlıklı bir durum değildi. "Oğlum neden hoşlandığını bilmiyor artık," diye homurdandı yaşlı kadın. "Eski karısı olacak o adi kadın onu mahvetti. Eğer karşıma çıkacak olursa, onu..."

Ofisin kapısının aniden açılmasıyla, Rachel Alice'nin eski gelinine neler yapacağını öğrenemedi.

"Anne! Seni gördüğüme sevindim. Burada ne işin var böyle? Neden bahsediyordunuz bakayım? Beni mi çekiştiriyordunuz?"

Yanaklarına ateş basan Alice bir şey belli etmemeye çalıştı. "Ben kimseyi çekiştirmem, yalnızca gerçekleri anlatırım!"

Justin güldü. "Ee, neden buradasın o zaman? Bana sakın yalan söyleme."

Alice omuz silkti. "Alışverişe çıkmıştım. Hoşuma giden bir şey bulamayınca, buraya gelip sizi yemeğe götürmeye karar verdim."

Rachel, "Ben gelemem," diye atıldı hemen. "Öğle tatilinde alışveriş yapacağım." Kahverengi saç boyası alacaktı.

"Ben de gelemem," dedi Justin. "Dün gece dünya borsalarında beklenmedik gelişmeler oldu. Oturup rapor hazırlamam gerekiyor. Öğle tatilinde çalışmak zorundayım. Rachel'den bana sandviç getirmesini isteyecektim."

"Zavallı Rachel," dedi Alice esefle. "Sekreterlerin artık ayak işlerine bakmadıklarını sanıyordum. Mutlaka kahve servisini de ona yaptırıyorsundur. Başka? Giysilerini kuru temizleyiciden ona mı aldırıyorsun?"

Justin afallamıştı. "Şey, evet, bir iki defa kuru temizlemeciye gönderdim." Özür dilercesine Rachel'e baktı. "Bu tür işlerden gocunuyor musun, Rachel? Bana bir şey söylemedin."

Rachel iç geçirdi. Elbette gocunduğu yoktu. Alice bu gibi işleri küçültücü buluyorsa, eskiden her sabah çişli çarşafları değiştirirken görseydi onu.

"Hayır, bir itirazım yok." Alice'nin ikna olmadığını görünce, "Doğru söylüyorum," dedi ısrarla. "Lütfen inan bana."

İç geçirme sırası Alice'deydi. "Buna eminim. Sakın Rachel'in uysal kişiliğini ve iyi niyetini sömürmeye kalkma."

Rachel yaşlı kadının bir an önce konuyu kapamasını diledi.

Justin'in bakışları da aynı düşüncede olduğunu gösteriyordu. Rachel gizliden gülümseyince, Justin'in gözleri ışıldadı.

"Rachel'in iyi niyetini asla sömürmem," dedi annesine. "Dünyanın en iyi asistanını kaybetmeyi asla göze alamam çünkü."

Bu güzel sözler Rachel'in yanaklarına ateş basmasına neden oldu.

O an için, bunların ne kadar ironik olduğunu anlayacak halde değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şehirli bekârların çoğu cuma günlerini severlerdi. Mesai bitiminde bar ya da kafelere akın ederken, hafta sonunun heyecanı içindeydiler. İçki içmeyenlerin sevinci de onlardan farklı değildi, çünkü ofislerinde bilgisayarların başında oturmadan geçecek iki koca gün vardı önlerinde. Rachel her iki gruba da girmiyordu. Bomboş geçecek iki günün iç sıkıntısıyla, hafta sonunun gelmesini hiç istemezdi.

O cuma sabahı işe giderken, vakit geçirmek için alışverişe çıkmayı düşündü. Geçen hafta sonu Isabel ile Rafe'nin düğünüyle geçmişti, ancak o hafta sonu evde yalnız kalmanın düşüncesi bile kötüydü.

Hafta sonunu ev işiyle de geçiremezdi, çünkü evi zaten düzenli olarak her gün temizliyordu. Kitap okuyabilir, ya da televizyon seyredebilirdi, fakat dört duvar arasına tıkılmak istemiyordu nedense. Canı dışarı çıkıp dolaşmak istiyordu.

Justin'in ondan hafta sonu mesaiye kalmasını istemesini bekliyordu bazen. Patronu çoğu zaman cumartesileri de çalıştığına göre, ona da iş düşerdi mutlaka. Raporların temize çekilmesi meselâ. Justin bu gibi ekstra işleri başkalarına yaptırırdı.

Ne var ki, Justin ondan böyle bir talepte bulunmamıştı hiç. Rachel de teklif etmeye çekiniyordu. Patronu bunu kronik yalnız-lığından kurtulma çabası değil, flört girişimi olarak görecekti kuşkusuz.

Rachel yağmur bulutlarının kümelendiği gökyüzüne bakıp binaya girdi. Hafta boyu hava raporlarında söylendiği gibi, yağmurlar başlamıştı. Hafta sonu sağanakların artacak olması, Rachel'in kendi başına alışverişe çıkma heyecanını yok etti. En iyisi Isabel'in dönüşünü beklemekti. Acelesi yoktu zaten. Sydney'in havası soğuduğu için, siyah kıyafetlerini giyebilirdi.

Evet, diye düşündü döner kapıdan geçerken. Alışveriş bekleyebilirdi.

Justin odasındaydı. Mutfak bölümünde kendine kahve koyuyordu. Sırtında, Rachel'in çok beğendiği, siyah saçlarını vurgulayan gri takımı vardı. Beyaz gömleğiyle koyu mavi kravatı da mavi gözlerinin güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Justin, "Günaydın," dedi omuzunun üzerinden gülümseyerek. "Sen de kahve alır mısın?"

"Evet, lütfen." Rachel işbaşı yapmanın keyfini sürüyordu. Siyah çantasıyla şemsiyesinin mutfak bölümündeki tezgâhın altına koyup buzdolabından süt çıkardı. Kahvesini sütlü içerdi. Oysa Justin sade tercih ederdi.

Justin, "Dışarıda hava nasıl?" diye sordu kahveyi verirken.

"Bulutlu." Rachel kahvesine süt koydu.

"Ama yağmur yağmıyor, değil mi?"

"Şimdilik hayır. Ama yakındır."

"Mmm."

Bu *mmm*da dikkatini çeken bir şey vardı. "Neden? Hafta sonu için yağmurun bozacağı bir planın mı vardı?"

Justin kahvesini yudumladı. "Aslında, tam aksine. Hafta sonu Sydney'de olmayacağım. Okyanus kıyısındaki beş yıldızlı bir otelde kalmak için Gold Coast'a gidiyorum."

"Ne kadar şanslısın." Hafta sonunu kiminle geçirecekti acaba?

"Kıskanmana hiç gerek yok. Sen de geliyorsun."

Rachel iyi ki kahve bardağını tezgâhtan almamıştı, yoksa kahveyi dökmesi işten değildi.

Justin kıkırdadı. "Yüzünün halini bir görmelisin! Korkma, senden ahlâk dışı bir şey istemiyorum. Bu bir iş gezisi sadece."

Rachel ağzını sımsıkı kapadı. Elbette iş içindi. Aksini nasıl düşünebilmişti? Aptal!

Nihayet bardağı alacak cesareti bulunca, "Ne tür bir iş?" diye sordu.

"Her zamankinden farklı bir iş için. *Sunshine Gardens* adlı otel satılık ve potansiyel alıcılar otelin özelliklerini yerinde görmek için oraya akın ediyorlar. Bizim şirket de bu alıcılar arasında. Otel yönetiminin

bize yemek verip ne kadar sağlam bir yatırım olduğuna inanmamızı sağlayacak bir video gösterisi yapacağı yarın geceye kadar serbestiz. Guy Walters gidecekti, ama işi çıkınca ben gitmek zorundayım."

Rachel kaşlarını çattı. "Guy Walters? O da kim? Çıkaramadım."

"Tanıman lâzım. İri yarı, kırk yaşlarında, kel bir adam. Şirketin emlâk yatırım yöneticisi."

Rachel hafızasını yokladı. "Hayır, hatırlayamadım."

Kaş çatma sırası Justin'deydi. "Haklısın, sen işe başladığından beri buraya gelmedi. Sabah geldiğimde burada değildi. Benden yarım saat sonra telaşla şirkete gelip, babasının hastalandığını, derhal Melbourne'ye gitmek zorunda olduğunu söyleyip, Gold Coast'taki toplantıya benim katılmamı rica etti. Şirketin patronu o oteli almaya kararlı, ve pazartesi sabahı raporu masasında istiyor. Guy, patronun ondan başka sadece benim görüşüme güveneceğini söyledi. Bir de bir kadının fikrinin alınmasının iyi olacağını düşünüyor."

"Peki o hangi kadını götürecekti? Sekreterini mi?"

"Karısını. Ona evli olmadığımı hatırlattığımda, benim gibi tanıdığı çok olan bir adamın birini bulmakta zorlanmayacağını söyledi. Telefon defterimde bir sürü güzel kadının numarasının kayıtlı olduğunu sanıyor."

Meraklanan Rachel kahve bardağını bıraktı. "Yok mu peki?"

"Tabii ki hayır!" Justin'in yüzü tiksintiyle ekşidi. "Bu benim tarzım değil."

Rachel ne düşüneceğini bilemedi. Justin kadınlardan hoşlanmıyordu belki. Kim bilir, belki de eski moda ilkeleri ve standartları vardı.

Rachel onun seksten... ve tabii kadınlardan hoşlanmıyor olma ihtimalini bir yana bıraktı. Justin'in yaşında sağlıklı bir erkek ne olursa olsun seksten uzak duramazdı. İnsan doğasına aykırıydı bu.

"Guy'a değerli ve işini bilen asistanımı götüreceğimi söyledim. Sen müsaitsen tabii. Gelebilir misin, Rachel?"

"Evet, ama..."

"Ama ne?"

"Nerede kalacağız? Eğer o adam karısıyla gitseydi..."

"Bunu da düşündüm. Meraklanacak bir şey yok. Şirket iki ayrı banyosu olan, iki yatak odalı bir süit daire rezervasyonu yaptırmış.

Orada kuş kadar özgür olacaksın. Fakat cumartesi akşamı verilecek yemeğe birlikte katılmak zorundayız."

"Şey... nasıl bir şey giymem gerekir?"

"Guy erkeklerin mutlaka siyah kravat takmak zorunda olduklarını söyledi. Nedenini bilmiyorum. İşgüzarın tekinin fikri herhalde. Mutlaka gardırobunda uygun bir şeyler vardır. Eğer yoksa, masrafı şirketten olmak üzere kendine bir şeyler al. Alışverişi yarın orada yapabilirsin. Turistik kasabalarda bir sürü butik olur."

"Hayır, uygun kıyafetim var," dedi Rachel. Isabel'in daha sonra da giyilmek üzere özenle seçtiği nedime elbisesi gayet uygundu. Justin onu mesai saatlerinde yalın ve sade görmek istese de, böyle bir yemekte yanında şık birini isterdi mutlaka.

Justin'in onu saçı açık ve makyajlı görünce neler hissedeceğini düşününce, vücudundan tatlı bir heyecan dalgası geçti. Kesinlikle aşırıya kaçmayacaktı tabii. Şık ve seçkin görünmesi yeterliydi.

"Harika. Gold Coast'ın yılın bu mevsiminde buradan daha sıcak olduğunu unutma. Günlük giysilerin ince ve hafif olmalı. Ve tabii, rahat." Justin onun ciddi görünüşlü siyah tayyörünü baştan aşağı süzerken gözlerinde muzip ışıltılar vardı.

"Sorun değil, Justin. Rahat kıyafetlerim de var." Bunun için Isabel'e müteşekkirdi.

Isabel yılın başlarında eski nişanlısından ayrıldığında, tropikal bir adada yapacağı balayında giymek üzere hazırladığı gardırobunun tamamını Rachel'e vermiş, Rachel o zaman hiçbirini giymeye fırsatı olmayacağını düşünmüştü. Tıpkı nedime elbisesi gibi.

Ne kadar yanıldığı ortadaydı. Kaderin garip bir cilvesiydi bu. "Uçak kaçta kalkıyor?"

"Dörtte. Buradaki işleri bitirecek zamanımız yok. Maalesef bugünkü işlerimi bir yana bırakamam. Benim dün geceki piyasaları incelemem, senin de dosyaları güncellemen gerek. Bir bakalım... Taramurra'da oturuyordun, değil mi?"

"Şu an için evet."

Justin kaşlarını çattı. "Ne demek, şu an için?"

"Arkadaşımın evinde kalıyorum. Üvey annemin cenazesinden beri oradayım. Hatırlamıyor musun? Mülâkatta sana Lettie'den ve hastalı-

ğından bahsetmiştim."

Justin eliyle alnına vurup, af dilercesine ona baktı. "Elbette. Justin satıp, şehre yakın bir yer alacağını da söylemiştin. Kusura bakma. Bir an için aklımdan çıkmış. Ee, satış işi nasıl gidiyor? Bir alıcı buldun mu?"

Rachel iç geçirdi. "Ne yazık ki işler beklediğim gibi gelişmedi. Lettie her şeyini bana vasiyet etmişti, ancak evin ona ait olmadığı ortaya çıktı. Tapu kocasının adına kayıtlıymış. Mahkemeye başvurabilirdim, ama cesaret edemedim. Zaten avukat da bir sonuç elde edemeyeceğimi söyledi."

"Haklı. Bu tür davalardan mümkün olduğunca uzak durmalısın. Fakat Rachel, üvey annen için yaptığın onca şeyden sonra bu büyük haksızlık. Hayat hiç de âdil değil." Sesinde acı bir ifade vardı. "Nasıl ev bulacaksın peki?"

"Isabel balayındayken evine göz kulak oluyorum. On beş gün sonra dönecek. Sonra şehre yakın bir ev bulmayı düşünüyorum."

"Şehir merkezine yakın evler pahalıdır," diye uyardı Justin. "Salaş apartmanlar bile."

"Son çare olarak kendime bir ev arkadaşı bulmayı düşünüyorum." Fakat evini bir yabancıyla paylaşmak ona hiç de cazip gelmiyordu.

Justin, "Seni tanımadığın insanlarla aynı evde düşünemiyorum," diyerek onu şaşırttı. "Arkadaşının evinde kalmaya devam edemez misin? Nasıl olsa kocasının evinde oturacak."

"Bana çok cüzi bir kira karşılığında evinde oturmaya devam etmemi önerdi."

"Öyleyse hemen kabul et," dedi Justin. "Eve dönüp hazırlandıktan sonra hava alanına gelmen ne kadar sürer? Taksi paraları benden tabii."

"En az iki saat sürer, o da trafiğe takılmamam şartıyla. Biliyorsun, bugün cuma."

"Haklısın. Bu durumda, en geç birde buradan çıkman lâzım. Guy bana uçak biletlerini bırakmıştı. Seninkini vereyim. Sonra da hava alanında buluşuruz, tamam mı?"

"Evet, tabii."

Justin kahve bardağının üzerinden gülümsedi. "Senin bu işi telaşsız atlatacağını biliyordum. Başka kadın olsa, zamanında nasıl hazırlana-

cağından şikâyet eder dururdu."

Rachel acı acı güldü. "Bu iltifat mı, yoksa eleştiri mi?"

Justin, "İltifat," dedi kuru bir sesle. "Hadi, işimize bakalım. Bugün öğleden sonra uçak kalkmadan önce masamın ve zihnimin temiz olmasını istiyorum. Seni bilmem, ama benim bu lânet ofisten ve iç karartan havadan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Güneş ve sörfe bayılırım. Ha, yanına mayo almayı unutma. Sörf yapmayı sevmiyorsan bile, otelin havuzuna inersin."

Justin bardağını bırakıp uzaklaşırken, Isabel'in verdiği kıyafetler arasındaki sarı, seksi bikiniyi hatırlayan Rachel ardından bakakalmıştı. Patronunun yanında o bikiniyle denize girmenin düşüncesi bile onu fena ediyordu.

"Acele et," dedi Justin omuzunun üzerinden.

Bu lafı ikiletmeyen Rachel derhal işe koyulurken, bikiniyi kafasından uzaklaştıramıyordu bir türlü. Çok açık olmasa da, bikiniydi yine de. Onu giyince, Justin'in istediği yalın ve aklı başında sekreter imajına uymayacağı kesindi. Gerçi Justin'in onu çekici ve seksi bulma ihtimali hele kadınlardan hoşlanmıyorsa hiç yoktu, ama bikini bavulunda yer almayacaktı. Mevcut durumu değiştirip tehlikeye atmak istemiyordu.

Ertesi gece katılacakları yemekte saçını da açık bırakmamaya karar verdi. Eskisi gibi toplayacak, makyaj olarak da yalnızca açık renk ruj sürecekti. Başka makyaj malzemesi de yoktu zaten. Sadece bir gece için bir sürü kozmetik ürünü almak anlamsızdı. Hem ne için? Kadınlık gururunu yüceltmek için mi? Çünkü söz konusu olan yine *kendi* gururuydu. Bunun Justin'le bir ilgisi yoktu. Patronu onun nasıl göründüğüne zerre kadar aldırmıyordu zaten.

Bu kararlarla iyice rahatlayarak kendini işine verdi. Saat tam birde şirketten çıkıp taksiyle eve gitti. Neyse ki fazla trafik yoktu. Seyahate hazırlanması fazla uzun sürmedi, çünkü Isabel'in balayı gardırobu zaten bavuldaydı. Bazılarını çıkarıp başka şeyler koyması an meselesiydi. Bunlardan biri nedime kıyafeti, diğeri de diş fırçası gibi temel ihtiyaçlarının olduğu küçük çantaydı. Isabel'in beyaz sandaletlerini de bavula koydu.

Üstünü değişmeye zamanı olmadığı için, siyah ceketinin altına beyaz tişörtünü giydi. Coolangatta'ya vardıklarında ceketini çıkaracaktı.

Saat ikiyi on geçe tekrar takside hava alanına doğru yol alıyordu. Aniden başlayan sağanak yüzünden trafik oldukça yavaşlamıştı. Kavşaktaki bir trafik kazası yüzünden ilerleyişleri durma noktasına gelmişti. Sonra yol açılmıştı, ancak Mascot'taki iç hatlar terminaline vardığında saat üçü beş geçiyordu. Sıraya girip biletini konfirme ettirerek güvenlik kontrolünden çıktığında ise üç otuz beşti. Uçağa binme saatine sadece on dakika kalmıştı.

Uçağa binecekleri kapıya koştururken, Justin'in meraklanmamış olmasını diledi. Rachel onun çoktan geldiğini biliyordu, çünkü bilet bölümündeki kadına onun koltuğunun Justin'in yanında ayrılması talimatı bırakılmıştı.

İlerideki on bir numaralı kapıyı, ve tabii Justin'i gördü. Bekleme bölümünün uzak bir köşesinde oturmuş olan Justin'in hiç de öyle endişeli bir hali yoktu. Kafasını ara sıra okumakta olduğu gazeteden kaldırıp etrafa bakıyordu. Rachel'i görünce gülümseyerek yanındaki boş yeri gösterdi. "Başardın."

Rachel oturdu. "Kolay olmadı. Trafik berbattı. Cep telefonum olsaydı seni yoldan arardım."

"Bunları boş ver şimdi. İşte buradasın."

"Evet, buradayım." Ertesi akşam ne giyeceğinin endişesini içinden atan Rachel rahatlamıştı ve heyecan içindeydi. Yıllardır hafta sonu için bir yere gitmemişken, şimdi çok yakışıklı bir adamla Gold Coast'a gidiyordu. Tamam, adam patronuydu, ve aralarında kesinlikle romantik bir şeyler yoktu, ancak başkalarının bundan haberi olamazdı. Dışarıdan bakan biri, hafta sonu kaçamağı yapan bir çift olduklarını düşünebilirdi.

Ne var ki, mantığın acımasız sesi, *Yanılıyorsun,* dedi sinsice. *Ona bir baksana. Ne kadar uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Ya sen? Gösterişsizliğin ve sıkıcılığın timsalisin. Oysa birkaç yıl önce karşılaşsanız, her şey ne kadar farklı olurdu. O zaman çok güzeldin, ama şimdi soluk bir gölgeye döndün. İçi boş bir kabuktan farkın kalmadı. Sen busun işte, soğuk, ruhsuz ve cinsiyetsiz bir kabuk!*

Yüreğine ümitsizliğin kasveti çöken Rachel boş bir çuval gibi arkasına yaslanırken, Justin, "Bu seyahat sana iyi gelecek," dedi.

"Ya?" Rachel ürkekleşmişti. "Bunu neden söyledin?"

"Arkadaşının düğününden beri bir tuhaflaştın. Galiba onu özlüyorsun. Üstüne üstlük, benim gibi bir iş kolikle çalışmak da iyice keyfini kaçırıyor."

"Hayır. İşimi ve senin yanında çalışmayı seviyorum."

Justin gülümsedi. "Ben de seninle çalışmayı seviyorum. Oldukça hoş bir hanımsın. Annemin geçen gün dediklerine bu yüzden canım sıkıldı. Söyle, Rachel, bana kahve getirmek ve ufak tefek işlerimi yapmak istemiyor musun? İstemiyorsan, hemen söyle."

"Justin, buna bir itirazım yok. Devamlı bilgisayarın başında oturup dosyaları güncellemektense, biraz hareket iyi geliyor."

Justin kaşlarını çattı. "İşinin büyük bölümünü de dosyalar oluşturuyor, değil mi? Senin kadar zeki biri için zor olmalı. Sen de çalışmalarıma katıl. Sana hazırladığım bilgisayar programlarını, verileri kendi başına nasıl analiz edeceğini ve o müthiş beynini nasıl kullanacağını gösteririm. Hoşuna gider mi?"

"Hem de nasıl! *Bayılırım!* Şey... yani sen altından kalkabileceğime inanıyorsan tabii." Rachel'in kronik çekingenliği heyecanını yenmişti yine.

"Elbette kalkabilirsin. Böylelikle, kendi şirketimi kurduğumda, hakkın olan ücret karşılığında tam anlamıyla asistanım olursun. Dosyalar ve telefonlara bakma işi için de bir sekreter tutarız."

"Justin! Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Evet diyeceksin tabii."

Rachel'in ağzı kulaklarındaydı. "Evet, tabii."

"Senin en sevdiğim yanlarından biri de bana hiç itiraz etme-men. Ah, işte bizim uçağın anonsu. Hadi, bir an önce binelim. Ben gazetemi, sen de çantandaki kitabı okursun."

Rachel, "Çantamda kitap olduğunu nereden bildin?" diye sordu uçağa biniş kontrollerini yaptırdıktan sonra.

"Rachel, sezgilerime güven lütfen." Justin'in sesi alaylıydı. "Tamam, bütün gün bilgisayarın başında olabilirim, ama bu senin alışkanlıklarını fark etmediğim anlamına gelmez. Her öğle tatilinde bir şeyler okuyorsun. İşe gelip giderken trende de okuyorsundur mutlaka."

"İyi bildin."

"Ne tür kitaplar okursun?"

"Her tür. Korku, aşk, dizi romanlar, biyografiler."

"Üniversitedeyken korku romanlarına merak salmıştım." Geçmiş günleri hatırlayan Justin'in mutluluğu sesine yansıyordu. "Ne yazık ki okuma alışkanlığım finans gazeteleri ve dergileriyle sınırlı artık."

"Çok yazık. Okumak çok zevkli bir hobidir. Hem de iyi bir kaçış."

"Kaçış ha? Aslında, haklısın. Ben de denemeliyim." Sonra, "Her sabah jimnastik salonuna gitmekten daha iyi," dedi alçak sesle.

Rachel onun nelerden kaçmak istediğini merak etti. Evliliğinin mutsuz anılarından mı?

Annesinin dedikleri doğruysa, Justin'in eski karısı beter bir kadın olmalıydı. Peki Justin onunla neden evlenmişti öyleyse? Hiç de aptal bir adama benzemiyordu.

Rachel onun peşi sıra uçağa binerken, insan ilişkilerinin ne kadar zor olduğunu düşündü. Çoğu evliliği çiftlerin kendileri bile anlayamazdı. Justin'in annesi oğlunun evliliğinin bitmesinden gelinini sorumlu tutarken, oğluyla karısının arasında neler geçtiğini gerçekten biliyor muydu?

Justin D sırasının yanında aniden durup ona baktı. "Sen cam kenarında otur. Koridor tarafında daha rahat ediyorum."

"Sağ ol." Rachel yerine geçti. Yolculukta nereye gittiğini görmek isterdi.

Kitabını çıkarıp, çantasını koltuğun altına yerleştirdi. "İnşallah orada da yağmıyordur."

Justin kafasını gazeteden kaldırdı. "Ofisten çıkmadan önce internette hava raporuna baktım. Hafta sonu Gold Coast'ta hava güzel olacakmış."

Rachel, "Buna çok sevindim," dedi sevinçle iç geçirerek.

Justin gazetesini okumaya devam ederken, o da son birkaç gündür okuduğu romanı açtı. Bir ailenin birkaç neslinin hikâyesinin anlatıldığı bir kitaptı. Şimdiye kadar kitap onu pek sarmamıştı, ama sevdiği bir yazarın eseriydi.

Çok geçmeden romana dalmıştı. Bu yüzden, o sırada uçağa binen adamla kadını fark edemedi. Onları Coolangatta Hava Alanı'nın kalabalığında da göremedi. Bagaj bandının yanında Justin'le sohbet ettiği için, etraftaki insanlara bakmıyordu. Oteldeki deniz manzaralı süit dairelerine çıkarken, adamla kadını lobide de fark edemedi.

Onları ancak akşamki yemekte görecek, bu da tam bir felaket olacaktı. Fakat süitin kapısında, onun anahtarının kilidi açmadığını gördüler. "Seninkinde bir hata olmalı," dedi Justin kendi anahtarı kapıyı açınca. "Resepsiyonu arayıp başka bir anahtar isteyelim."

"Gerek yok. Ben inip alırım. Resepsiyonun ne kadar yoğun olduğunu gördün."

"Rachel, çok düşüncelisin."

"Hiç ilgisi yok. Bazı şeyleri kendim daha çabuk ve kolay hallediyorum sadece."

"Haklısın. Ben de bavulumu bu yüzden kendim çıkardım. Ben de senin gibi beklemeye tahammül edemiyorum. Bir şey istedim mi, hemen olmalı. Hadi öyleyse. Bavulunu odana koyup, kahve yaparım. Yoksa içki mi istersin?"

"Kahve daha iyi. Ama sen yapmak zorunda değilsin."

"Sana borcumu ödemek isterim."

"Justin, sen de çok naziksin." Rachel dudaklarında bir tebessümle odadan çıktı.

Lobiye inerken içinde hiç kötü bir his yoktu. Toprak rengi tuğla döşeli lobinin dekorunu beğeniyle süzüp resepsiyona doğru yürüdü. Yüksek tavanlı, yemyeşil bahçeye bakan cam duvarlı bu otel ona, bir seferinde Eric'le gittiği ada otelini hatırlatmıştı ona...

Eric...

Dünyanın en bencil adamıydı. Rachel onun ne kadar sığ bir karakteri olduğunu anlasaydı, ona aşık olmaz, evlenme teklifini de kabul etmezdi.

Rachel bunları zihninden atmaya çalıştı. Bir daha Eric'i asla düşünmeyecekti.

O sırada resepsiyonda kayıt yaptıran adamın Eric'e benzemesi kaderin kötü bir cilvesiydi. Adamın saçı tıpkı Eric gibi sarıydı, duruşu da aynen ona benziyordu.

Yanındaki esmer kadın da Rachel'e yabancı gelmemişti. Sesleri de fazlasıyla tanıdıktı.

Ve ikisi de ona doğru döndüler.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Justin süite girer girmez, odanın güzelliğinden etkilenmişti. İnsana huzur verip dinlendirecek şekilde dizayn edilmiş süitin kendi fuayesi bile vardı.

Bavulları bırakırken, portmantonun aynasındaki görüntüsüne takıldı bakışları. Saçları darmadağınıktı. Rüzgârlı apronda uçağa yürürken olmuştu. Ne yazık ki Coolangatta Hava Alanı'nda yolcu tüneli yoktu.

Justin saçını elleriyle düzeltip, aynaya yaklaşarak göz altlarına baktı. Ancak sekiz saatlik uykuyla kendine gelebilirdi. Kart şeklindeki elektronik anahtarı duvardaki yuvaya sokunca, ışıklar yandı, klima çalışmaya başladı. Sonra salona geçip ceketiyle kravatını çıkarıp koltuklardan birine bıraktı ve süiti dolaştı.

Sarı ve turuncu renkten pek haz etmese de, limon rengi duvarlar ve koltuk takımları hoşuna gitmişti. Krem rengi halı, açık renk mobilyalar sarı rengin aşırılığını gideriyordu. Mutfak dolapları çam mobilya, tezgâh ise beyazdı. Banyonun da beyaz oluşuna sevindi. Ofisteki iç karartan siyah mermerli banyodan bıkmıştı çünkü.

Rachel'in büyük yatak odasına ısrarla karşı çıkacağını bildiği için, onun bavulunu küçük yatak odasına bıraktı. Her iki oda da dairenin ön cephesi boyunca uzanan terasa açılıyordu. Manzara içeriden bile muhteşemdi. Balkondan ne güzel görünürdü kim bilir?

Justin kahve yapmadan önce terasa çıktı. Hayal kırıklığına uğramamıştı. Uçsuz bucaksız manzara gerçekten çok güzeldi. Hava kararmak üzereydi, ama deniz çok güzel görünüyordu. Sabah güneşi olduğu gibi odanın içine girecekti, ama öğleden sonra terastaki şezlonglara oturup buz gibi şarabı yudumlamak harika olurdu.

"Umarım Rachel beyaz şarap seviyordur," diye mırıldandı. Biraz önce hayalinde canlandırdığı senaryo yalnız başına pek keyif vermezdi çünkü. Rachel dönünce ona soracak, kabul ederse hemen oda servisine sipariş verecekti. Sonra da otelin en lüks restoranına giderlerdi.

Rachel son birkaç gün yaşadıklarından sonra biraz şımartılmayı hak ediyordu. Denizin tuzlu kokusunu derin derin içine çekip içeri girdi ve kahve makinesini aramaya başladı. Mutfak dolaplarına bakarken, Rachel'in nerede kaldığını merak etti. Resepsiyon hâlâ kalabalıktı anlaşılan. Yeni bir anahtar bulamamış da olabilirlerdi. Justin sorunun ne olduğunu öğrenmeye karar verdi. Guy oteldeki hizmetin nasıl olduğunu soracaktı mutlaka. Yeni bir iş yeri sahibinin en son isteyeceği şey halihazırdaki personeli çıkarıp yerlerine yeni elemanlar almaktı. Maliyeti fazla olan ve çok zaman alan bir işti.

Kahve makinesini bulup fişe taktıktan sonra, mutfak dolabında bulduğu *pahalı* kahveden iki beyaz bardağa koydu. Otel gerçekten son derece lükstü. Bu çok iyiydi işte. Hem de çok iyi. Düşük kalite ve ucuz hizmet sunan otellerden nefret ederdi. Rachel'e şampuanla saç kreminin kalitesini de sormalıydı. Kendisi bu konuda tam bir cahildi, ama kadınlar böyle şeylerden anlardı.

Su kaynamıştı. Justin kendi kahvesini hazırlamakla Rachel'i beklemek arasında kararsızdı. O anda kapı vurulunca o tarafa koşturdu. "Bırak tahmin edeyim," dedi Rachel'e kapıyı açarken. "Yedek anahtar yoktu."

Rachel beti benzi atmış halde, gözlerinde acı dolu bir bakışla eşikte dikiliyordu. Dünyanın en duyarlı erkeği olmasa da, Justin onun ruh halini anında fark etti. "Rachel! Ne var? Ne oldu?"

"Ben... ben..."

Konuşamıyor, yutkundukça boğazı inip kalkıyordu.

"İçeri gel." Justin onu kolundan tutup biraz da zorla süite soktu. Rachel'in elleri yumruk olmuş, açılmıyordu. Her an ağlamak üzere olduğu belliydi. Justin onu televizyonun karşısındaki üçlü kanepeye oturtup, kendisi de karşısındaki sehpaya oturdu. "Rachel." Justin onun

ellerini avuçlarına almıştı. "Neler oldu, anlat."

"Ne mi oldu? Beni tanımadılar bile. Olan bu işte! Beni tanımadı! Buna inanabiliyor musun?"

"Seni tanımayan kim?"

"Eric."

"Eric de kim?"

"Nişanlımdı," dedi Rachel. Boğulur gibiydi. "Ona işimden ayrılıp evde Lettie'ye bakacağımı söyleyene kadar." İçinde bulunduğu duruma hâlâ inanamıyormuş gibi kafasını iki yana sallıyordu. "Nişanımızı neden bozduğunu bildiğimi sanıyordum. Beni kararımı destekleyecek kadar sevmediğini düşünmüştüm. Ortada başka bir kadının olabileceği hiç aklıma gelmedi. Farkında olmadan ona nikâhı iptal etmesi için mükemmel bir bahane yaratmışım."

"Neden ortada başka bir kadının olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü biraz önce yanındaydı." Rachel'in zehir gibi ses tonu Justin'i şaşırtmıştı. "Birlikte otele kayıt yaptırıyorlardı."

"Kadın kimmiş peki?" Justin kadının Rachel'in en yakın arkadaşı olmayışına şükretti.

"Evlenince oturacağımız evi ona satan emlâkçı!"

"Anlıyorum. Evlenmişler mi?"

"Sanmıyorum. Konuşmalarından duyduğum kadarıyla, birlikte yaşıyorlar. Galiba bir hafta sonu kaçamağı."

"Anlıyorum." Justin onu nasıl sakinleştireceğini düşündü. Duygular işin içine girdiğinde insanın ne zorluklar yaşadığını bilirdi. "Bak, senden ayrılmadan önce o kadınla ilişkisi olduğunu bilemezsin. Hemen sonuca varma."

"İlişkilerinin önceye dayandığını biliyorum. Daha o zaman hissetmiş, ama aldırmamıştım. Aralarındaki bakışmaların, Eric'in onunla görüşmek için sürekli bahaneler yaratmasının önemi olmadığını sanıyordum. Eric tanınmış, üst düzey bir avukattır ve ofise istediği zaman gelip gidebiliyordu."

"Pekâlâ. İki kadını aynı anda idare eden adi herifin tekiymiş. Artık önemi var mı? Ona hâlâ aşık olamazsın. İkinizin ayrılmasının üzerinden ne kadar geçti?"

"Dört yıl. Bir ay eksik ya da fazla."

"Gördün mü? Bir yıl, ya da on sekiz ay olsaydı..." Justin Mandy'den on sekiz ay önce ayrılmıştı. "...bu kadar üzülmeni anlayabilirdim."

"Aşkı istediğin an yüreğinden söküp atamazsın, Justin. Eric'i artık sevmesem de, onu başka bir kadınla görünce kan beynime çıktı. Beni ikisinin de tanımaması iyice çıldırttı!" Sözü hıçkırıklarla kesilmişti.

Justin'in yüreği derin bir merhametle doldu. Rachel sadece eski nişanlısını başka bir kadınla gördüğü için değil, Eric ve kadın onu tanımadıkları için de kahroluyordu. Bu duyguyu iyi bilen Justin'in duyguları doruğa çıktı. "Belki de gözü dalmış, seni fark edememiştir."

"Keşke öyle olsaydı, ama hayır. Resepsiyondan uzaklaşmak için arkalarına dönerlerken, Eric bana çarptı. Neredeyse yere düşürecekti. Bunu önlemek için omuzlarımdan tutup, birkaç saniye yüzüme baktı. Fakat gözlerinde beni tanıdığını gösteren bir ifade yoktu. Kadın da tanımamıştı. Onun tanımayışı normal, çünkü ancak bir iki defa görüşmüştük. Ama Tanrı aşkına, Eric ve ben sevgiliydik!"

"Onunla konuştun, ya da adını söyledin mi?"

"Onunla *konuşmak mı?* Hayır." Rachel ürperdi. "Hemen lobideki kadınlar tuvaletine koşup onlar odalarına çıkana kadar bekledim. Gecikmemin nedeni bu."

Justin onu asıl geciktiren şeyin, bir yandan ağlayıp, bir yandan da Eric'in gördüğü, daha doğrusu *görmediği* şeyin ne olduğunu anlamak için aynaya bakmak olduğunu biliyordu. "Seni... tanımıyormuş gibi davranabileceği aklına geldi mi hiç?"

"Hayır. Gözlerinde böyle bir ifade yoktu. Beni tanımadığına eminim."

"Dört yılda bu kadar değiştin mi, Rachel?"

Rachel'in omuzları düşerken, gözleri derin bir acıyla bulutlandı. "Galiba değişmişim."

"Şimdi ne yapacaksın peki?" Hafta sonunun beklediği kadar eğlenceli geçmeyeceğini anlayan Justin de üzgündü.

"Hangi konuda?"

"O çift yarın akşamki yemekte bulunacaktır." Rachel'in yüzü dehşetle kasılırken, Justin, "Yemeğe katılmak zorunda değilsin," diye ekledi hemen.

"Emin misin? Yani... seni zor durumda bırakmak istemem, a-ma...Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Kendime biraz çekidüzen verince Eric beni tanıyabilir. Belki de yine tanımaz. Her iki durumda da çok gergin olacağım."

"Sorun değil, Rachel. İnan bana. Yalnız giderim." Justin onun ellerini bırakıp doğruldu. Rachel'in elâ gözlerinin ne kadar güzel olduğunu ilk kez fark ediyordu. Zamanında onunla aynı yatağı paylaşmış bir erkek onu hatırlamayacak kadar sersem olabilir miydi? İnsanın gözleri asla değişmezdi. Eric o gözlere kim bilir kaç defa bakmıştı?

Lânet olsun, Mandy'nin mavi gözleri onun hâlâ aklındaydı! Justin derin duyguların etkisiyle iç geçirdi. "Gidip kahvelerimizi getireyim."

"Sen çok iyi birisin." Rachel daha fazla dayanamayarak hıçkırıklara boğuldu.

Justin bir şeyler homurdanıp, hemen yanına oturdu ve ona sarılıp göğsüne çekti. "İnsan sana karşı ancak iyi davranabilir," dedi Rachel'in sırtını okşarken. "İnan bana, o it herifin hayatında olmayışı senin için çok daha iyi."

"Bunu biliyorum," diye hıçkırdı Rachel. "Yine de onu başka bir kadınla görmek beni yaraladı."

"Biliyorum." Mandy'yi ondan çalan domuzu eski karısının yanında görse, kendisinin ne tepki göstereceğini tahmin bile edemiyordu. Cinayet onlar için çok onurlu bir son olurdu. "Onu yıllar sonra tekrar görmen daha iyi oldu belki de." Justin buna kendisi de inanmıyordu aslında. "Böylece onu sonsuza kadar kafandan atıp, hayatına devam edersin. Hayat o kadar da kötü değil. Bir işin, ve düşünceli bir patronun var. En azından, senin düşüncen bu. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Rachel, "Yeniden güzel bir kadın olmak," diye mırıldandı yüzünü onun göğsünden kaldırmadan.

Justin çenesini tutup yüzüne bakmaya zorladı onu. "Sen hâlâ güzelsin."

"Doğru. Bu iltifat karşısında çok heyecanlanmadığım için bağışla beni. Erkekler ne yazık ki bir kadının iç güzelliğine önem vermiyorlar."

"Her erkek şu Eric gibi kişiliksiz değildir." Oysa Justin de kadınlar konusunda yanılmıştı.

"Öyle mi? Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Eski karın güzel miydi?"

Justin cevap vermek üzere ağzını açtı, sonra vazgeçip kapadı. Mandy çok güzel bir kadındı. İri, mavi gözleri, uzun sarı saçları vardı. Ve de *muhteşem* bir vücudu. Ve kendi nasıl daha fazla güzelleştireceğini de iyi bilirdi.

Oysa Rachel son derece gösterişsiz bir kadındı. Fakat kesinlikle çirkin değildi. Çok güzel gözleri, oval bir yüzü ve ilk bakışta dikkati çeken dudakları vardı.

Sorun, tıpkı solmaya başlayan fotoğraflar gibi renksiz görünmesiydi. Devamlı giydiği siyah kıyafetler ve fazla topuklu olmayan ayakkabıları onu daha da silikleştiriyordu.

Saçları ise...

Justin onun saçı konusunda da olumlu bir şey söyleyemezdi. En azından pazartesi günkü gibi kızıl olmayışı iyiydi, çünkü dikkat çeken bu renk olumsuz bir etki yaratıyordu.

"Konu kapanmıştır." Rachel ayağa kalktı. "Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Görünüşüm de berbattır mutlaka. Duş alıp üzerimi değiştireceğim. Odam hangisi?"

"Kahve ne olacak?"

"Teşekkürler, ama artık canım istemiyor."

Benim de, diye düşündü Justin. Çok daha kuvvetli bir içkiye ihtiyacı vardı şimdi. Bir şeyler de yemeliydi. Uçaktaki kahvaltıdan beri ağzına lokma koymamıştı. Rachel'in de yediğini sanmıyordu. O kadar zayıf oluşuna şaşmamak gerekirdi.

Çok da zayıf sayılmazdı aslında. Biraz önce Rachel'i teselli etmek için kollarında tutarken farkına varmıştı. O siyah ceketin altında dolgun göğüsler vardı, ya da Rachel dolgulu sütyen giyiyordu.

"Duş alıp rahat bir şeyler giymek iyi fikir." Justin de hafta sonunu takım elbiseyle geçirmek niyetinde değildi. Ertesi akşam smokin giymek zorunda olması yeterince canını sıkıyordu zaten. "Odan koridorun sağında. Banyon ise sol tarafta. Bavulunu yatağın ayakucuna bıraktım. Duşa girmeden önce oda servisinden yemek isteyeceğim. Yemeği dışarıda yememiz söz konusu değil artık. Ve lütfen ´ne kadar naziksin' lafını duymak istemiyorum."

Rachel hafifçe gülümsedi. "Peki."

"Hadi, git duşunu yap." Yalnız kalan Justin otelle ilgili gerekli numaraların bulunduğu deri kaplı dosyayı aldı. Yanında otelin yemek mönüleri de vardı. Listeleri inceleyerek, soğuk bir şeylerin iyi gideceğine karar verdi. Soğuk deniz ürünlerinden oluşan ana yemek, yanında iki çeşit salata, ardından krem şantili çilek ve beyaz şarap söyleyecekti.

Çoğu kadın beyaz şarap severdi, ve Rachel'in de neşelenmeye ihtiyacı vardı.

Tanrı biliyor ya, onun da vardı.

Ne zaman Mandy'yi düşünse, böyle olurdu.

Oda servisi yarım saat sonra yemeği getirdiğinde, Justin duşunu alıp üzerini değiştirmiş olarak kapıyı açtı. Sırtında bej rengi şortla koyu kırmızı, kısa kollu gömlek vardı. Ayakları ise çıplaktı. Justin garsona bahşiş verip yemekleri buzdolabına koyduktan sonra şarabı açtı.

Kadehler en iyi kalite kristal olmasalar da, fena sayılmazlardı. Onları da uygun soğukluğa gelmeleri için buzdolabına koydu ve Rachel'e bakmak üzere mutfaktan çıktı. Duş alalı uzun zaman olmuştu.

"Hazır mısın, Rachel?"

"Pek sayılmaz." Rachel'in sesi yatak odasından gelmişti.

"Bu da ne anlama geliyor?"

"Küçük bir sorun var."

"Ne gibi?"

"Ben... şey, iç çamaşırlarımı yıkadım ve yanıma yedek almayı unutmuşum."

Justin gülmemeye çalıştı. Fakat Rachel'i iç çamaşırsız hayal edemiyordu. "Sorun değil. Şimdilik bornozunu giy. Sabaha kadar kururlar. Yarın yenilerini alırsın."

"Şey..."

"Sakın yanında bornoz da getirmediğini söyleme!"

"Hayır, getirdim, ancak biraz..."

"Biraz... ne?"

"Hiç. Boşuna dert ediyorum galiba."

"Bornozunu giyip odadan çık artık. Aperatifin hazır."

"Tamam. Birazdan çıkıyorum."

"Seni terasta bekliyorum. Uzun sürmesin. Tek başıma içmekten

nefret ederim."

Rachel'in odasının teras kapısının açıldığını duyduğunda, şezlonglardan birine uzanmış, şarabını yudumluyor, hayatın hiç de o kadar kötü olmadığını düşünüyordu. Rachel terasa çıkarken, dönüp baktı.

Ve afalladığını belli etmemeye çalıştı. Fakat öylece bakakalmıştı. Aksi mümkün değildi.

Rachel'in sırtındaki robun sade bir ev kıyafetiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Son derece seksi, vücudu saran, zümrüt yeşili saten bir robdu. Kolları dirseklerine, eteği de yere kadar uzanmasına ve kuşağını sıkıca bağlamasına rağmen, altındaki *çıplak* vücudun güzel hatları olduğu gibi meydandaydı.

Dolgulu sütyen giymediği belliydi. Vücudu ince, ancak gerekli yerlerde ideal yuvarlaklığa sahipti. Son derece kadınsı ve seksiydi.

İşte giydiği o korkunç siyah tayyörlerin altında böyle bir hazine olması inanılır gibi değildi!

O berbat saç şeklinin de ne güzellikleri sakladığı ortaya çıkmıştı. Omuzlarına kadar inen hafifçe nemli saçları onu en az on yıl genç gösteriyordu. Muhtemelen duşun etkisiyle yüzüne renk gelmişti.

Hâlâ bir güzellik kraliçesi sayılmasa da, eski solgun halinden çok daha iyiydi şimdi. Uygun bir kıyafetle çok daha güzelleşeceği kesindi. Tek kelimeyle muhteşem bir vücudu vardı.

Rachel yürüdükçe eteği açılan robun altında aynı renk saten gecelik vardı. Böylesi çok daha iyiydi, çünkü Justin gözlerini dikip onu utandırmak istemiyordu. Rachel'in bu tür seksi şeyler giyeceği hiç aklına gelmezdi.

Onu bu kılıkta görünce, hem Rachel'in gururunu onaracak, hem de kendinin hoşuna gidecek bir şey geldi aklına. Böylesine tatlı bir kadını üzdüğü için Eric denen o aşağılık heriften nefret ediyordu. Rachel'i terk ettiği yetmezmiş gibi, bir de onu tanımamıştı!

Dış görünüm konusunda Rachel kendisinin en büyük düşmanıydı. İstese çok daha güzel olabilirdi.

Rachel eğer teklifini kabul ederse, Eric'in ertesi akşam onu tanımaması mümkün değildi. Ve Rachel bir daha iki gözü iki çeşme kadınlar tuvaletine sığınmak zorunda kalmayacak, eski nişanlısına ne kadar büyük bir hata yaptığını gösterecekti.

Mandy'nin seni terk etmekle yaptığı hata gibi mi? Rachel'in intikamını alırken, biraz da kendi intikamını almış olmuyor musun?

Mandy, diye düşündü öfkeyle. İş her seferinde dönüp dolaşıp Mandy'de düğümleniyordu!

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rachel Justin'in ekşiyen yüzünü görünce durdu. Onun ilk andaki şaşkınlığını mazur görmüştü, çünkü Justin'in böyle bir tepki vermesi gayet doğaldı. Fakat surat asması işin rengini değiştiriyordu.

"Ben... üstümü değişeyim. Kılığım hiç de uygun değil anlaşılan."

"Sakın ha!" Justin onun bu sözlere gülmesine şaşırdı. "Kıyafetinin bir sakıncası yok. Üstünü değişmene gerek olmadığını kastettim sadece. Böyle çok güzel görünüyorsun, ve bu şehrin caddelerindeki kadınlardan çok daha giyiniksin. Otur ve şarabını iç." Justin şişeyi buz kovasından alıp kadehe şarap koydu.

"Teşekkürler." Rachel şarabın yanı sıra nihayet oturmaktan memnundu.Teras kapısından şezlonga kadar yaptığı yürüyüş hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Utanç verici bir durumdu. Yanına iç çamaşırı almayı nasıl unutmuştu?

"Ah, evet. Nefismiş."

"Öyle olmak zorunda." Justin gülümsüyordu. "Bana küçük bir servete mal oldu. Sıkma canını, bütün masraflar şirketten. Bunu sonuna kadar kullanmaya kararlıyım. Sen de aynısını yap. Aklıma bir şey geldi. Sen burada bekle." Kadehi bırakıp ayağa kalktı. "Hemen dönerim."

Bu sefer bakakalan Rachel'di. Patronunu rahat yaz kıyafeti içinde ve yalınayak görmek tuhafına gitmişti. Justin'in mükemmel bir vücudu olduğunu tahmin etse de, ilk kez bu şekilde görüyordu. Ayakları bile bronzlaşmıştı. Bütün haftayı ofiste geçiren birinin bunu nasıl başardığını merak etti. Solaryuma mı gidiyordu acaba? Yoksa havuz müdavimi miydi? Rachel onun limana yakın lüks semtlerden birinde, yine lüks bir apartmanda oturduğunu biliyordu. Apartmanın kendi havuzu vardı

mutlaka.

"Tıpkı tahmin ettiğim gibi," dedi Justin biraz sonra yanına döndüğünde. Elinde otelin siyah deri kaplı dosyasını tutuyordu. "Burada güzellik salonu varmış."

"Gü.. güzellik salonu mu?"

"Evet. Güzelliğini gözlerden nasıl sakladığın ortaya çıktı, Rachel Witherspoon. O siyah tayyörlerle ve sımsıkı topuzunla kendine yazık ediyorsun. Oysa harika bir vücudun var. Uygun saç şekli, makyaj ve giysilerle daha da güzelleşeceksin."

"Ama...

"Ama ne?"

"Senin güzel görünen bir asistan istemediğini sanıyordum."

"Ne?"

"Annen eski sekreterinden bahsetti bana."

Justin yüzünü ekşitti. "Tanrım, anlattı demek?"

"Maalesef."

"Demek işe alınmak için o kılıkta dolaşıyorsun?"

Rachel bunun kasıtlı olmadığını fark ederek şaşırdı. Doğal haliydi bu. Fakat bunu itiraf edecek değildi. Justin'in onun güzelliğini bilerek sakladığını düşünmesi hoşuna gidiyordu. "Şey..." Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Ah, Rachel, bunu yapmak zorunda değilsin. Seni her halinle işe alırdım, çünkü diğer kıza benzemediğini ilk bakışta anlamıştım. Sorun kızın kılığı değil, davranış biçimiydi. Sürekli bana asılması asabımı bozmaya başlamıştı."

"Yani kendime biraz daha çekidüzen vermeme itirazın yok mu?"

"Neden olsun?"

"Yeni bir saç şekli ve giysilerle işe gelirsem senin hakkımda yanlış düşünmenden korktum."

"Kendini bana beğendirmeye çalıştığını mı düşünecektim?"

"Şey... evet."

Justin güldü. "Senin için asla böyle bir şey düşünmezdim, aptal."

Rachel gücenmemeye çalıştı. Justin ona aptal derken haklıydı.

Justin devam etti. "Yarın o güzellik salonuna gidip masaj, manikür, pedikür, makyaj, ne gerekiyorsa yaptırmanı istiyorum."

"Bu kadarı fazla olmaz mı?"

"Hayır, bütün bunlar gerekli."

"Eksik olma," diye çıkıştı Rachel.

"Şimdi alınganlığın sırası değil. Şu sade görünme saçmalığını bırak artık. Kendine bakmalısın."

"Sadece çalışmamla yılın sekreteri yarışmasında finale kalamam, değil mi?"

"Eskiden çok güzel olduğuna eminim."

"Ben... dikkatleri çekerdim."

"Siyah da giymiyordun herhalde?"

"Nadiren giyerdim."

"Saç şeklin nasıldı peki?"

"Serbest bırakırdım. O zaman kestane rengiydi."

"İnsanların şimdi seni tanımamaları normal. Fakat Kalleş Eric yarın seni öyle bir tanıyacak ki!"

"*Kalleş* Eric mi?"

"Evet, ona bu ismi taktım. Nasıl, beğendin mi?"

"Bayıldım!"

"Ee, yarın benimle yemeğe katılacak mısın?"

Rachel yutkundu. Yarın dünyanın en güzel kadını da olsa, Eric ve o kadınla yüzleşmek için bütün cesaretini toplamak zorundaydı, ama ne pahasına olursa olsun yapacaktı bunu. "Evet."

Justin'in ağzı kulaklarındaydı. "Harika. Hadi, bunun şerefine kadeh tokuşturalım. Kalleş Eric'e haddini bildirmenin şerefine."

"Haddini bildirmek mi?"

"Tabii. O bunu çoktan hak etmiş, ve bunu yapan da ben olacağım!"

Justin sabırsızlık içinde salonda volta atıyordu. Rachel o banyodayken saat beşte güzellik salonundan dönmüş, o saatten beri de odasından çıkmamıştı. Şimdi saat yediye geliyordu, ve Justin smokinini giymiş, hazırdı. Rachel yemekten önce kokteyle katılacaklarını biliyordu. Bunu bir gece önce konuşmuşlardı.

Saat yediyi geçip Rachel hâlâ ortada görünmeyince, Justin kararlı bir şekilde oda kapısına vurdu. "Bu kadar oyalanmak yeter, Rachel.

Saat yediyi geçti."

"Geliyorum!" Rachel biraz gergindi sanki.

Kapı açılınca, Justin'in gözleri büyüdü. "Tanrım, Rachel. Harika görünüyorsun! Tek kelimeyle muhteşemsin!"

Bu bile gerçeği anlatmakta yetersiz kalıyordu aslında. O sade sekretere ne olmuştu? Karşısında insanı büyüleyip soluğunu kesen, *seksi* bir kadın vardı şimdi.

Bu müthiş değişimi neyin sağladığını anlamaya çalışan Justin tek kelime edemeden hayretle ona bakmayı sürdürdü.

Şimdi eskisinden çok farklı ve canlı bir kızıl da olsa, sadece saçtan kaynaklanmıyordu.

Kat kat kesilmiş saçları yandan ayrılmış, omuzlarına dökülmüştü. Zaten güzel olan gözleri şimdi belki de dumanlı göz makyajının da etkisiyle daha da iriydi. Nedeni ne olursa olsun, Justin o gözlerden alamıyordu bakışlarını.

Ne yazık ki, o güzel gözler kuşkuyla gölgelenmişti. Rachel ne kadar güzel göründüğünün farkında değildi hâlâ. "Sahi mi?" dedi Rachel. "Komik görünmüyorum, değil mi?"

"Komik mi? Nasıl komik görünebilirsin ki?"

"Meselâ saçımın rengi çok kızıl." Rachel elini saçına götürdü.

"Kızıl saç şimdi yakışmış işte. Ve bu da gördüğüm en güzel nedime kıyafeti." Justin onu baştan aşağı süzdü.

Turkuvaz rengi dar, ipek elbisenin incecik askılarıyla daracık robası omuzlarını, gerdanını ve ince belini ortaya çıkarmıştı. Diz altına kadar inen, bir yanı diğerinden kısa etek kısmının ucundan kristal boncuk dizileri sarkıyordu. Biçimli bacaklarının teni ipek çorap giymişçesine pırıl pırıldı. Ayağında elbiseyle aynı renk, burnu açık ve yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Justin güzellik salonunun bir gün içinde yarattığı bu mucizeden ötürü madalyayı hak ettiğini düşündü. Bunu Rachel'e söyleyemezdi tabii. Görünüşü nasıl olursa oldun, özgüveni hâlâ tam olarak yerine gelmemişti. Bunun üzerinde biraz çalışılması lâzımdı. "İnsanın içinden seni yemek geliyor, Rachel. Kalleş Eric kolumda seninle restorana girdiğimi görünce kıskançlıktan çatlayacak."

Rachel, "Asıl kıskançlık duyması gereken, Eric'in metresi," dedi.

Justin, Rachel'in onu çekici bulmasına hem şaşırmış, hem de sevinmişti. Planı çok daha iyi gelişecekti böylece. "Evet, ikimiz de façayı düzelttiğimize göre, güvercinlerin arasına kediyi salma zamanı geldi. Çanta alıyor musun?"

"Hayır."

"Gerek de yok zaten. Nasılsa otelden çıkmayacağız. Gerekirse, odaya çıkarsın. Benim anahtarım yanımda."

"Yemekten sonra çıkmam gerekecek. Dudağımda hiç ruj durmaz. Makyöz dudağıma sürdüğü rujun çıkmayan cinsten olduğunu söyledi, ama..."

Justin onu kapıya yöneltirken gülüyordu. "Unutma, Rachel. Bu akşam senin sadece patronun değil, sevgilinim."

"*Ne?*" Rachel'in ayakları birbirine dolaşır gibi oldu.

"Bunun da planın bir parçası olduğunu anladın sanıyordum. Onu aramızda bir şeyler olmadığına inandırmadan Eric'ten nasıl intikam alırız? Amacımız onu hiç özlemediğini, terk edildiğin için hiç üzülmediğini, senin Lettie'ye karşı görevini yaptıktan sonra onun sağlayabileceğinden çok daha mükemmel bir hayat sürdüğünü göstermek değil mi? Eskisinden çok daha güzelsin, harika bir evde yaşıyorsun, yeni bir işin, ellerini senden uzak tutamayan, sana tutkun bir patronun var."

"Ama... ben böyle bir patronum olsun istemezdim ki!"

"Sen istemeyebilirsin, fakat bu çoğu erkeğin ve kadının fantezisidir. Güven bana. Kalleş Eric çok etkilenecek."

"Ona sürekli böyle demeyi bırak, yoksa gülmekten kendimi alamam."

"Bu gece istediğin gibi davranmakta özgürsün. Planımızın amacı, sabık nişanlına seni aslında hiç tanımamış olduğunu göstermek, ve seni çılgınca geri istemesini sağlamak!"

"Ben... bunu hiç sanmıyorum..."

"Şşş, bu gece düşünmek yasak. Dediklerimi yap, yeter. Göreceksin, her şey yolunda gidecek, tatlım."

"Bana *tatlım* dedin."

"Eh, sana hep Rachel diyemem ya. Kulağa çok platonik geliyor. Pekâlâ, tatlım yerine sevgilim diyeceğim. Bu çok daha iyi. Gel, *sevgilim*. Külkedisi'nin baloya gitme zamanı."

ALTINCI BÖLÜM

Rachel onunla asansöre binip lobiye inerken midesi düğüm düğümdü.

Bu oyunu nasıl oynayacağını bilmiyordu.dıştan değişmiş görünse de, benliğinde bir gün önce Eric'ten kaçacak delik arayan o ürkek kadına aitti hâlâ. Sabık nişanlısıyla metresini yeniden görecek olmanın korkusu kâbus gibi çökmüştü yüreğine.

Asansör ara katlardan birinde dururken, "Ben... bunu yapamayacağım, Justin," diye fısıldadı Rachel.

"Evet, yapabilirsin." Justin bundan gayet emin gibiydi.

Asansörün kapısı yana kayarak açıldı... ve Rachel'in korktuğu başına geldi.

"Galiba bu Kalleş Eric," diye fısıldadı Justin.

Rachel soluğu tıkanarak, "Evet," diye fısıldarken, hiç de gülmek gelmiyordu içinden. Ona 'Kalleş' değil, Muhteşem Eric demek daha doğruydu aslında. Metresi Charlotte'nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Aradan geçen yıllar esmer güzelliğini daha da ortaya çıkarmıştı. Son modaya uygun kesilmiş saçları ve siyah elbisesiyle çok şıktı.

"Charlotte, çabuk ol." Eric asansör kapısını kapanmaması için tutarken, içindekilere bakmamıştı bile.

Saçı ve makyajını koridordaki aynada kontrol etmekte olan Charlotte, "Tamam, hayatım," diyerek asansöre bindi.

O yanından geçerken kafasını çeviren Eric, köşede duran Rachel'i görmüş, bu sefer anında tanımıştı. Yüzünde derin bir şok ifadesi belirdi. "Aman Tanrim! Rachel! Onu hatırlıyorsun, değil mi, Charlotte?

Rachel Witherspoon."

Rachel o anki cesareti nereden bulduğunu bilemedi. Eric'in metresi olacak kaltağın suratındaki şaşkınlıktandı belki de.

"Ta kendisi," dedi Charlotte. "Seninle burada karşılaşmak ne büyük tesadüf." Seksi, hafifçe çekik siyah gözleri anında Justin'e yöneldi. Charlotte gibi kadınlar yakışıklı bir erkeğin bulunduğu ortamlarda asla kadınlarla alakadar olmazlardı.

Bu arada, Eric *ona* uzaylı küçük yeşil adamlardan biriymiş gibi bakıyordu.

Rachel soğukkanlılığı için kendiyle gurur duyarak, "Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi. "Galiba birliktesiniz? Bu bey patronum Justin McCarthy." Her ikisine de cevap şansı tanımadan devam etti. "Justin, bunlar da eski arkadaşlarım Eric Farmer ve Charlotte... şey, kusura bakma, soyadını hatırlayamadım, Charlotte."

"Raper."

"Ah, evet, Raper. Ee, bu hafta sonu sizi buraya hangi rüzgâr attı? İş mi, yoksa tatil mi?"

Eric, "Tatil," diye homurdanırken, Charlotte, "İş," diye cevapladı. Eric metresinin sert bakışı karşısında, "Her ikisi de," derken hiç de halinden hoşnut değildi.

Rachel onu bu kadar kolay sarsmış olmanın sevinciyle gülümsedi. Justin intikamın eski yaraları çok güzel tedavi ettiğini söylerken haklıydı. Justin'le iki sevgiliymiş gibi davranmasının doğru olup olmadığına karar vermiş değildi henüz.

Eric, "Ya siz?" diye sormayı akıl etti nihayet. "Sizin burada bulunma nedeniniz ne? İş mi, tatil mi?" Onun da Justin'i dikkatle süzüşü Rachel'in gözünden kaçmamıştı. Kendisinden eskisi kadar emin olmadığı belliydi. İlk bakışta hâlâ eskisi kadar yakışıklı görünen sabık nişanlısına biraz yakından bakınca, tohuma kaçmakta olduğunu fark etti. Gıdısı belli belirsiz sarkmış, sarı saçları tepede seyrelmeye başlamıştı. Karnı da eskisi kadar dümdüz değildi artık.

Belli ki yaşlanmanın rüzgarına erken kapılmıştı. Ne de olsa kırkına basmak üzereydi. Oysa Justin otuzlu yaşların başındaydı. Üstelik Eric'ten daha uzundu. Daha uzun, daha atletik ve çok daha çekici.

"Buraya iş için geldik, değil mi, Justin?" Rachel hafifçe koluna do-

kunurken, onaylaması için bakışlarıyla yalvarıyordu.

Justin elini elinin üstüne koyup hafifçe sıktı. "Kesinlikle." Fakat ışıl ışıl mavi gözleri çok daha farklı bir mesaj veriyordu. "Rachel yeni asistanım, ve gerçek bir hazine. Sadece beş haftadır yanımda çalışmasına rağmen, onsuz bir şey yapamaz oldum."

Rachel için için inledi. Justin açıkça söylemeden, ilişkilerinin ofis dışında çok daha başka şekilde sürdüğünü ima etmişti.

Eric, "Öyle mi?" dedi soğuk bir ses tonuyla. Tek kaşını kaldırmış, Rachel'in dekoltesine bakıyordu.

Onun aklından geçenleri anlayan Rachel'in yüzüne ateş bastı. Bu arada Charlotte sertçe araya girdi. "Eric, artık asansöre bin de, kapı kapansın."

Eric metresine hınç dolu bir bakış gönderirken, Justin, "Rachel'i uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordu.

Rachel cevabı beklerken kasıldı.

Eric, "Birkaç yıl önce nişanlıydık," dedi aynı sinirle. "Ama ilişkimiz yürümedi, öyle değil mi, Rach?"

Rachel adının Eric'in bir zamanlar sevgiyle söylediğine inandığı kısa şekliyle söylenmesi karşısında iyice kasıldı. Fakat ölse de bunu belli etmeyecek, onun karşısında kayıtsız görünecekti. "Ah, ilişkimiz gayet iyi yürüyordu, Eric." Omuz silkti. "Ben yapmam gerekeni yaptım, sen de yapman gerekeni yaptın. Şimdi geçmişi konuşmanın lüzumu yok. İkimiz de kendi yolumuza gittik."

Asansör kapısı bu sözlerin anlamını vurgulamak istercesine kapandı. "Onu elinden kaçırmışsın, dostum," dedi Justin. "Ama senin kaybın benim kazancım oldu."

Eric, "Rachel'in sadece asistanın olduğunu sanıyordum," diye çıkıştı.

"Öyle tabii. Günümüzde iyi bir asistan hazine değerinde. Hem güzel, hem zeki, hem de çok iyi bir kadın. Bir düşünsene, ayrılmasaydınız, Rachel şimdi senin karın olacaktı. Oysa şimdi benim hayatımı kolaylaştırıyor. Böyle şeyler hayatın cilveleri. Ah, işte lobiye indik."

Eric ve Charlotte'nin peşinden asansörden çıkarken, Justin kolunu samimi bir şekilde beline koymuştu. Rachel irkildiğini belli etmemek için büyük çaba harcadı. Eric ve metresinin birbirlerinden uzak yürü-

düklerinin farkındaydı bu arada. Hatta el ele bile değillerdi. Charlotte ve Eric'in ne kadar öfkeli oldukları her hallerinden belliydi.

Rachel patronunun biraz önceki tavrı karşısında biraz paniğe kapılmakla birlikte, tuhaf bir sevinç duymuyor da değildi. İntikam soğuk yenildiğinde tadına varılan bir yemek gibiydi. Justin'in güvercinlerin arasına kediyi salmakla ne kastettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Justin, "Sanırım siz de bu akşam verilen yemeğe katılacaksınız?" dedi Eric metresiyle birlikte uzaklaşmadan önce.

"Evet. Charlotte emlâkçıdır ve burada çok zengin bir müşterisini temsilen bulunuyor."

Charlotte, "Ben kendi adıma konuşabilirim, Eric!" diye çıkıştı. "Müşterim trilyoner biridir, ve eğer bu oteli almaya karar verirse, sizin müşterinizin hiç şansı yok. Adam tuttuğunu koparıyor. Siz kimin adına çalışıyorsunuz, ve göreviniz tam olarak ne?"

Justin gizemli bir edayla gülümsedi. "Müşterim hakkında konuşmam doğru olmaz. Ben yatırım danışmanıyım. Sizin de iyi bildiğiniz gibi, işimde gizlilik esastır. Gayrimenkul işi tıpkı pokere benzer. Oyunun sonuna kadar elinizdeki kozları belli etmemelisiniz."

Charlotte, "Müşterim asla blöf yapmaz," dedi kendinden fazlasıyla emin bir ifadeyle. "Bir yatırıma karar verdiğinde, en yüksek teklifi verir her zaman. Para bütün zorlukları aşar."

"Sahi mi? müşteriniz blöf yapmayabilir, ancak işlerini anlattığınız şekilde yürütüyorsa, sonunda elinde sağlam bir portföy yerine, en hafif rüzgârda yıkılacak kağıttan bir kuleden başka şey kalmaz."

Charlotte, "Bu benim sorunum değil," dedi omuz silkerek. "Benim için sadece bir müşteri. Komisyonumu aldığım sürece, sonra olacaklar beni ilgilendirmez."

Justin, "İşte şimdi tam bir emlâkçı gibi konuştunuz," dedi alaylı bir kahkahayla.

Charlotte atılan taştan etkilenmemişti bile. "Emlâkçılık zor zanaat."

"Sizin bu zorlukların altından kalktığınız belli."

"O kadar da sert değilimdir. Beni yakından tanırsanız, bunu anlarsınız." Charlotte şuh bir edayla gülümsedi.

Rachel gözlerine inanamıyordu. Charlotte onun ve Eric'in yanında Justin'le oynaşıyordu!

Niye şaşırıyorum ki, diye düşündü acı acı. Eric onunla nişanlıyken de aynı şeyi yapmamış mıydı?

Rachel ani, yakıcı bir öfkeye kapıldı birden. Charlotte Eric'i baştan çıkarıp elinden almıştı, ama aynı şeyi Justin'e de yapmasına izin vermeyecekti! Justin sadece patronu olsa da, Charlotte gibi adi kadınların oyuncağı olamazdı.

Rachel sahte bir gülümsemeyle, "Sohbetinizi bölmek istemem ama," diyerek araya girdi. "Gitmemiz gerekiyor, Justin. Yemek sekizde başlıyor, ve yediyi çeyrek geçe Mr. Wong ile barda buluşacağız. Gecikmeyelim."

"Haklısın. Ne demek istediğimi anladınız, değil mi? Rachel olmadan ne yapardım ben? Yemekte tekrar görüşürüz herhalde. İmkân olursa, masanızda bize yer ayırın. Şimdi... Mr. Wong ile görüşmemiz lâzım. Sakın bana onun kim olduğunu sorma, tatlım." Bunu Charlotte'ye göz kırparak söylemişti. "Biliyorsun, müşteri gizliliği."

Eric sirke satan bir suratla metresini kolundan tutup restorana doğru adeta sürüklerken, Justin Rachel'in kulağına eğildi. "Mr. Wong da kim?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Rachel. "Uydurdum."

"İyi de, neden? Gecenin amacına ulaşmak için Eric ve Charlotte'nin yanından ayrılmamız gerekiyordu."

Rachel, "Kadın seninle oynaşıyordu," dedi çenesini kaldırarak.

"Ee, daha iyi değil mi? Böylece Kalleş Eric hem kıskançlıktan kıvranacak, hem de özgüvenini yitirecek."

"Senin o kadının tavrından hoşlanmandan korktum."

"Hoşlandım, ama senin düşündüğün anlamda değil. O adi kadına hayatta elimi sürmem. Tanrım, Rachel, beni tanımış olmalısın."

"Tanımıyormuşum demek ki. Senin de kötü bir yanın varmış. Bu geceye kadar senin... böyle şeylerden haz etmediğini sanıyordum. Onlara aramızda bir şey olmadığını söylerken, hareketlerinle tam aksini ima ediyorsun. Çok kötüsün."

"Nabza göre şerbet vereceksin, Rachel. Eric ve Charlotte gibi şeytani, düzenbaz ve hilekâr insanlara aynı şekilde davranmalısın. Bunlar sığ, bencil ve hain insanlardır. Kimi kırdıklarına asla aldırmaz, sadece kendilerini düşünürler. Charlotte'nin Eric'in yanında oynaştığı ilk er-

keğin ben olduğumu mu sanıyorsun? İkisi de birbirine sadık değil. Yaratılışları böyle."

"Belki, ama herkes onlar gibi değil, Justin." Rachel arkadaşı Isabel'in de Rafe'yi tanıyana kadar öyleydi, ama şimdi çok değişmişti. Arkadaşının yüreğinde aşk ve ümit vardı artık.

"Doğru." Justin'in bakışı bir an yumuşadı. "Dünyada iyi insanlar da var, ama senin ve benim aşık olduğumuz kişiler cılk çıktı. Bu da ikimizin talihsizliği."

Rachel patronunun derin mavi gözlerine bakarken, onun sadece Eric'ten bahsetmediğini anladı. Aslında eski karısını kastediyordu. Derinden yaralandığı belliydi.

Rachel ona karısı hakkında soru sormanın sırası olmadığını biliyordu. Justin'in yarası hâlâ tazeydi. Merakını gidermek için uygun zaman hiç gelmeyecekti belki de. Belki Justin karısını çok seviyor ve bir türlü unutamıyordu.

En azından kendisi bu işte kârlıydı. Eric'i artık sevmediğini anlamıştı. Onu bu gece görmek, Charlotte ile birbirlerine lâyık olduklarını anlamasını sağlamıştı. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş, diye düşündü.

"Yemekte Charlotte ile kırıştırmayacağına söz veriyor musun?"

Justin güldü. "Söz. Beni merak etme. Onun gibi dişi vampirlerle kolayca başa çıkarım. Sen kendinden haber ver. Sarışın Çocuk seni hâlâ etkiliyor mu?"

"Tanrım, hayır!" Rachel güldü. "Kesinlikle."

"Bence o hâlâ senin için yanıp tutuşuyor."

Rachel kıpkırmızı oldu. "Saçmalama!"

Justin'in kaşları çatılmıştı. "Hele bu geceki gibi güzelken, bir erkeğin senin için yanıp tutuşmasını tuhaf mı buluyorsun?"

"Şey, hayır... yani, evet... ben... Bak, Charlotte'nin yanında hâlâ sönük kalıyorum. O çok seksi bir kadın."

"Benim gözümde ancak ölü bir kokarca kadar seksi."

Rachel afalladı. "Sahi mi?"

"Evet. İçin rahat olsun diye, bütün flört yeteneğimi bu gece sana yönelteceğim. Kalleş Eric biraz daha eziyet çeksin bakalım." Justin bileğindeki saate baktı. "Mmm. Sekize yirmi var. Esrarengiz Mr. Wong

ile buluşmam gereken bara gidelim. Zamanı birer kadeh içkiyle geçiririz artık."

Rachel dudağını dişledi. "Şey, buluşma yerini de uydurdum. Nerede olduğunu bilmiyorum bile."

Justin sırıttı. "Bir de bana kötü diyorsun. Asıl kötü olan sensin, Ms. Witherspoon. Gel, barın yerini resepsiyondan öğrenelim. Böyle bir otelde en az bir, iki bar olmalı."

Otelde üç ayrı bar vardı. Bir tanesi lobinin asmakatında alakart restoranla bağlantılıydı, ikinci katta diskonun yanında bir tane daha vardı, ve üçüncüsü ruftaydı. Daha sakin dans ortamından hoşlanan müşteriler için bir de dans pisti bulunuyordu. Resepsiyon görevlisi manzaranın muhteşem olduğunu, barın ancak otelin seçkin müşterileriyle onların konuklarına açık olduğunu söylemişti.

On dakika sonra, barın açık terasında oturmuş margaritalarını içerken, ay ışığında muhteşem manzarayı seyrediyorlardı. Hava oldukça sıcaktı. Rachel, "Burası çok güzel," dedi derin bir iç çekişle. "Ne yazık ki ikinci içkiye zamanımız yok." Restorana inme düşüncesi midesini bulandırıyordu. Asansördeki intikam sahnesi onu ne kadar mutlu etmiş olsa da, bu oyuna daha fazla devam edemezdi. Justin'in iyi niyetle hareket ettiğini bilmesine rağmen, patronunun gerçek kişiliğinden çok farklı bir kimliğe bürünmesine yüreği elvermiyordu.

Justin, "Yemeğe inmeyip burada yemeye ne dersin?" diye bir teklifte bulunarak onu şaşırttı. "Mönüde hafif yiyecekler de var."

"Ama senin yemeğe inmen gerekmiyor mu?"

"Katılmam şart değil. Bu gece yemekte bulunamayacak olan muhtemel alıcılar için hazırlanan sunum videosunun tanıtım yemeği sadece. Yarın sabah kasetlerden bir tane edinip, ertesi akşam eve döndüğümde seyrederim. Aslında fazla önemli bilgi içerdiğini sanmıyorum."

"Peki Eric ve Charlotte ne olacak?"

"Ne olmuş onlara? Artık Eric'e aldırmadığını söylüyordun."

"Aldırmıyorum."

"Amacımıza ulaştık öyleyse. Kalleş Eric'e senin yıkılmadığını, Charlotte gibi adi bir kadın için senin gibi bir hazineyi elinden kaçırdığını gösterdik. Düşündüm de, yemekte bulunmamak çok daha kurnazca bir strateji olur. Eric seni ateşli bir aşk gecesi için odamıza çıkardığımı

sanıp kahrolurken, Charlotte esrarengiz Mr. Wong'un otel için onun müşterisi olan bencil manyaktan çok daha iyi bir teklif verecek ultrazengin Uzakdoğulu bir işadamı olduğunu düşünüp fenalık geçirecek. İntikamın başarıyla alındı, Rachel. Neden tehlikeye atalım ki?"

"İyi de..."

"Bu planda 'ama'lara yer yok," dedi Justin. "Yemeğe katılmamamızın herhangi bir sakıncası yok. Bugün yaptığım araştırmalarla soruşturmaların neticesinde, şirkete bu oteli almamaları yönünde rapor sunmaya karar verdim. Otelin doluluk oranının turist sezonu dışında çok düşük olduğunu, binayla dekorasyonun kalitesine rağmen otelin hiç de iyi yönetilmediğini, personelin sık sık değiştiğini güvenilir kaynaklardan öğrendim."

"Hangi güvenilir kaynaklar?"

"Otelde çalışmış ya da çalışan kişiler, dükkan sahipleri, otele mal verenler, taksi şoförleri, kısaca Coolangatta halkı. Yalan söylemediklerini, otel yönetiminin gerçeği çarpıttığını biliyorum."

"Anladım."

"Ee, ne diyorsun? Yemeğe inmeyip burada mı oturalım?"

"Evet, lütfen." Rachel rahat bir nefes almıştı.

Justin de onun kadar memnundu planın değişmesinden. "Yemeğin yanına bir şişe şarap isteyeceğim," dedi mönüyü alırken. "Sonra da dans ederiz. Elbisen bunun için tasarlanmış sanki."

Rachel'in yüreği hop etti birden. Yıllardır dans etmiyordu. En son dansını ayrılmalarından bir hafta önce Eric'le yapmıştı. Bir Noel partisindeydiler, ve Rachel biraz sarhoştu. Eric dans ederken kulağına aşk ve ihtiras dolu kelimeler fısıldamış, ona sımsıkı sarılmıştı. Rachel ona daha fazla karşı koyamayacak hale geldiğinde, Eric onu banyoya götürmüş, kapının arkasında çılgınca sevişmişlerdi.

Rachel, "Yıllardır dans etmedim," dedi sesi titreyerek. Eric'i artık sevmese de, ruhunda açtığı yaralar hâlâ tazeydi.

"Arkadaşının düğününde de mi dans etmedin?"

"Hayır."

"Neden? Bu elbiseyi giymişken, seni dansa kaldıran olmadığına inanmam."

"Evet, teklifler aldım."

"Neden kabul etmedin peki?"

"Ben... dans etmek istemedim." Aslında, bir erkekle dans edecek kadar bile yakınlaşmaya hazır değildi o zaman. Gelinle damadın karı-koca olarak yaptıkları ilk dansı izlerken yüreği şiddetli bir acıyla kasılmış, banyoya sığınarak hüngür hüngür ağlamıştı.

Justin kaşlarını çattı. "Bunun Kalleş Eric'le bir ilgisi olduğuna kalbimi basarım."

Rachel'in dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Nasıl anladın?"

"Asansörde ona artık yeni bir hayata başladığını söyledin, Rachel. Şimdi kendini toplama zamanı. Tek kelime daha işitmek istemiyorum. Bu gece benimle dans edeceksin."

"Peki, patron." Justin'in sert adam tavrı hoşuna gitmişti. Her zamanki doğal halinden o kadar farklıydı ki. Yine çapkın patron havalarına girmişti.

"Bu güzel işte. Bir daha söyle bakayım."

"Peki, patron."

"Bir daha."

Rachel güldü. "Peki, patron."

Justin sırıtıyordu. "Hey, oldu işte!"

YEDİNCİ BÖLÜM

Justin belki de yıllardır ilk kez gerçekten eğlenen Rachel'i izliyordu. Rachel yemeği iştahla mideye indirmiş, bol bol da şarap içmişti. Şimdi ise arkasına yaslanmış, yıldızları seyrediyordu.

Yemekten sonra ısmarladıkları kahveleri hâlâ gelmemişti. Barın manzarasıyla dekoru muhteşem olsa da, servis yavaştı. Cumartesi gecesi olmasına rağmen, personel sayısı yeterli değildi. Otel yönetimi kâr marjını yüksek göstermek için masrafları kısma yoluna gitmişti anlaşılan. Bir müessese satışa çıktığında en çok kullanılan yöntemdi bu.

Rachel'i dansa kaldırma zamanı gelmişti. Justin yanına gidip elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz, Ms. Witherspoon?" Rachel'e gülümsemek ne kadar yakışıyordu. Bunu sık yapmayışına hayıflandı. Rachel o geceden sonra daha sık gülümserdi belki de.

"Memnuniyetle, Mr. McCarthy." Rachel ayağa kalkınca yüksek topukların üzerinde dengesini bulmakta zorlandı. Justin onu kollarından tutup sıkıca kendine çekince, Rachel hayretle yüzüne baktı.

"Galiba içkiyi fazla kaçırdınız, Ms. Witherspoon. İyi ki yanınızda gerçek bir centilmen var, yoksa başınız derde girerdi."

"Haklısın." Rachel gözlerini ayırmadan ona biraz daha sokuldu.

Justin vücudunun verdiği ani tepkiye inanamadı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Rachel de inanamamıştı.

Buna rağmen, uzaklaşmak için herhangi bir hareket yapmadan, o güzel gözleriyle bakmayı sürdürdü. Justin'in uyarılmış vücudundan tiksinmediği belliydi. Justin'in eli belinden kalçasına inince de kaçmadı. Kaçmak şöyle dursun, kollarını boynuna sarıp iyice sokuldu.

"Rachel." Justin'in sesinde açık bir uyarı vardı.

"Evet, patron?" Rachel'in sesi boğuklaşmış, gözlerinde hülyalı bir bakış belirmişti.

"Sen sarhoşsun."

"Evet, patron."

"Belki de dans o kadar iyi bir fikir değildi."

"Kapa çeneni, patron. Ve ayaklarını kımıldat artık."

Onun bu alışılmadık tavrına şaşıran Justin denileni yaptı. Fakat yanılmamıştı, dans iyi bir fikir değildi. Müziğin ağır, baştan çıkaran ritmi, kollarındaki kadının kokusu ve yumuşak vücudu gibi kanına işliyordu. Rachel'in parmak uçlarıyla ensesini okşaması, erotik vaatlerle dolu bakışlarını gözlerine dikmesi de işi iyice zorlaştırıyordu. Müzik bittiğinde, Justin'in kasıklarındaki sızı dayanılmaz boyutlardaydı. Sertliği pantolonun kumaşını zorluyordu. Neyse ki sırtında ceketi vardı.

"Benim tuvalete gitmem lâzım," dedi Rachel'i yerine oturturken. Bu arada kahveleri de gelmişti. Rachel birkaç bardak içince kendine gelip, onu baştan çıkarmayı bırakırdı belki.

Justin barın içinden geçip erkekler tuvaletine giderken, mantıklı ve aklı başında asistanının sabah kendisinden nefret edeceğini düşündü hüzünle. Alkol en mantıklı kadına bile aptalca şeyler yaptırıyordu. Gecenin erken saatlerinde olanlar da düşünülürse, eskisinden çok daha farklı bir Rachel'le karşı karşıyaydı.

Suçun birazı da ondaydı tabii. Kendini toparlamasını söylerken, değişimin bu kadar büyük olacağını hiç düşünememişti. Bir kadın bu kadar güzelleştiğinde, ilgisinin karşı cinse yönelmesi kaçınılmazdı.

Kendisinin özrü neydi peki? Rachel'i bu anlamda arzulamadığına göre, sebebi çaresizlik olmalıydı. Vücudu uzun zamandır sürdürdüğü rahip hayatına tepki gösteriyordu belki de. Sadece yatağını paylaşacak bir kadın bulmasının zamanı gelmişti. Arada *kesinlikle* duygular olmayacaktı. Ciddi bir ilişkiye ve sahte aşklara tahammülü kalmamıştı.

Tuvaletten çıktığında, lavaboların yanındaki prezervatif makinesi çarptı gözüne. Fazla düşünmeden makineye para atıp, çıkan iki prezervatifi cenine koydu. Kim bilir, Rachel uyuduktan sonra bara dönebilirdi. Barda tek başına oturan kızıl saçlı kadının bakışlarını fark etmişti. Bu haldeyken, o geceyi yalnız geçirmesi mümkün değildi.

Yalnız kalınca, Rachel'in aklı başına gelmişti. Patronuyla alenen flört edip, seks manyağı bir kadın gibi davranmak da nereden çıkmıştı? Justin'in uyarılması normaldi. Ne de olsa erkekti, ve muhtemelen uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıştı.

Rachel onun apar topar tuvalete kaçtığını hatırlayınca, derin bir utanç duydu. Sonuçlarından korkmasa, ve anahtar Justin'de olmasa, derhal odaya çıkacaktı, ama onun dönüşünü beklemekten başka çaresi yoktu. Suçu şaraba atarak özür dileyecekti.

Justin'in işe aldığı Rachel asla o geceki gibi davranmazdı. Görünümünün değişmesi dişiliğini ortaya çıkarmıştı anlaşılan. Justin'in sertliği karnını zorlarken, onu içinde hissetmek istemişti. Bunun için aşkın şart olduğuna inanan bir kadından beklenmeyecek bir şeydi bu. Belli yaşa gelmiş bekâr kadınlara has bir tepki miydi, yoksa duygulara aldırmayacak kadar azmış mıydı?

Bu olasılıktan ne kadar tiksinse de, göz ardı edemezdi. Ani bir ürpertiyle kollarını gövdesine sardı. Bakışları bara yönelmişti. Justin'in dönmesini hem istiyor, hem de bundan korkuyordu.

Bir şeylerle oyalanmış olmak için, şekersiz ve sütsüz kahvesini yudumladı. Fakat bu, biraz daha ayılıp, aptallığının olası sonuçları yüzünden daha fazla acı çekmesinden başka işe yaramadı.

Bir fincan daha doldururken, patronu masaya dönmüştü. Ancak yerine oturmadı. Yüz ifadesi ciddiydi. "Artık odana dönmelisin. Kahveye değil, uykuya ihtiyacın var."

"O kadar da sarhoş değilim." Suçu alkole atmayacak mıydı?

"Böyle bir şey söylemedim. Uzun ve duygusal açıdan yoğun bir gün geçirdin. Hadi, Rachel, uslu bir kız ol ve dediğimi yap."

Ne var ki, Rachel ona direnmek istiyordu. Justin'in patronluk taslayan tavrı onu fena kızdırmış, özür dileme kararını unutturmuştu. Olanlarda Justin'in de en az onun kadar suçu vardı. Eğer Justin o gece için güzelleşmesini istemese, sonra da dansa davet etmese, bunların hiçbiri olmayacaktı. Ne de olsa, normal ve sağlıklı bir kadındı.

Çok yakında işsiz kalacak bir kadın. Sağduyu galip gelirken, Rachel kahve bardağını bırakıp ayağa kalktı. Bu kez ayakları üzerinde sağlam durabiliyordu. "Külkedisi'nin gece yarısına kadar izni olduğunu sanıyordum," diye homurdandı. "Saat henüz on buçuk. Ama sen yatma

zamanı diyorsan, öyle olsun. Patron sensin."

Bu sözler Justin'in beynine sayısız erotik hayalin üşüşmesine neden olmuştu. Bu Külkedisi'ni yatağa atıp sevişmek gibi. Kolunu tutmaktan son anda vazgeçip ellerini ceplerine soktu. Rachel yatağa *yalnız* girecekti. "Gidelim öyleyse," diye homurdandı.

Ne var ki, o kışkırtıcı elbisenin içinde yürüyen Rachel onun daha da uyarılmasına neden oldu. Bakışlarını o muhteşem kalçalardan alamıyordu. Bardaki afeti görecek halde değildi. Elbisenin eteğindeki boncukların hafif şıkırtısı dikkatini bacaklarına, zarif ayak bileklerine ve seksi ayakkabılarına çekti.

Justin ayak fetişisti değildi, ama Rachel'i ayağında sadece o ayakkabılarla çırılçıplak hayal etti bir anda. Midesi aniden kasılırken, kanı kasıklarında toplandı. Bunun neticesi, patlamaya hazır Vezüv Yanardağı gibi bir ereksiyondu. Pantolonunun önünden nasıl dumanlar çıkmadığına şaştı.

Asansöre binip aşağı inerken tek kelime etmediler. Justin ellerini kasık bölgesinde kavuşturmuştu. Dışarıdan kayıtsız görünse de, içinde fırtınalar kopuyordu. Rachel'in onunla sevişmeyi ne kadar istediğinin farkındaydı. Eğer Eric'ten sonra hayatına bir erkek girmediyse, gayet doğaldı. Rachel onu baştan çıkarma niyetinde olduğu için, biraz önce Külkedisi gecesinin beklenmedik şekilde sona erdirilmesine bozulmuştu. Justin onunla sevişmekle iyilik yapmış, hayalini gerçekleştirmiş olacaktı. Yatağında onu arzulayan, seksi bulan bir erkek olması Rachel'in o geceki en büyük isteğiydi.

Peki ya sabah olduğunda? Gelecek hafta ofiste yan yana çalışırken ne olacaktı?

İçin için inledi. Hayır, ne pahasına olursa olsun, onunla sevişmeyecekti. Rachel zilzurna sarhoş olmasa da çakırkeyifti, ve o gece duygusal açıdan son derece hassastı. Şehvete değil şefkate ihtiyacı vardı.

Süite girdiklerinde Rachel, "Bana kızgınsın, değil mi?" diye sordu.

Justin iç geçirdi. "Hayır, sana kızgın falan değilim."

"Halinden öyle anlaşılıyor."

"Kızgınlığım sana değil, kendime."

Rachel hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Ama neden? Bu gece haddini aşan benim."

"Hangi açıdan baktığına bağlı. Şu an kafamın içinde olsan böyle düşünmezdin."

Bakıştılar. Justin'in mantığı vücuduyla savaş halindeydi. Rechel'i ne kadar uğraşsa da eski haliyle gözünün önüne getiremiyordu bir türlü. Tek düşünebildiği, onu tekrar kollarına almaktı. "Bu çok daha kötü bir fikir," dedi Rachel'in yüzünü avuçları arasına alırken. "Ama karşı koyacak gücüm yok. Bana bu gece hayır deme sakın."

Justin'in onu öpeceğini... sadece öpmek değil, sevişeceğini anlayan Rachel soluğunu tuttu. Tam karşı çıkmak üzere ağzını açtığı anda, Justin'in büyük bir açlıkla dudaklarına kapanmasıyla kendini kaybetti. Justin dilini ağzından içeri kaydırıp kafasını sımsıkı tutarak vahşi bir şekilde öpüyordu.

Dudakları bir an ayrılınca, Rachel, "Hayır," diye soludu. *Hayır, durma,* demek istiyordu, ancak belli ki Justin yanlış anlamıştı.

Hırıltılı bir sesle, "Sana bu gece hayır dememeni söylemiştim," dedikten sonra onu kucağına aldı. Onu yatak odasına taşırken ve soyarken tekrar tekrar öptü. Rachel nihayet çıplak kaldığında, Justin onu yatağa yatırıp vücudunun her tarafını öpmeye koyuldu. Rachel bir daha hayır demedi. Diyemezdi. Zevkle inlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Justin onu doruğun kıyısına getirip getirip bırakıyor, bir yandan da gülümsüyordu. Bir ara yataktan kalkıp soyunduktan sonra önlemini aldı, ve tekrar yanına uzanıp hızlı ve vahşi bir darbeyle içine girdi.

Rachel anında doruğa ulaşıp, art arda sarsıntılarla boşaldı. Justin'in vücudu da sarsılırken sırtı geriye bükülmüştü. Çok geçmeden üzerine yığılıp kaldı. Rachel sersemlemiş haldeydi. Vücudu birkaç dakika önce şiddetli ve müthiş bir orgazm yaşadığı halde doymamış, daha fazlasını istiyordu.

"Tek kelime etme." Justin onu kendine çekti. "Konuşmak her şeyi berbat eder."

Justin'in banyosu da onunki gibi beyaz ve genişti. İki kişilik bir duş kabini vardı. Justin tek koluyla belinden tutarken, boşta kalan eliyle suyun sıcaklığını ayarladı. Rachel ise onun muhteşem erkek vücudunu seyretmekle meşguldü. Sevişmeye başladıklarında, onun geniş omuzlarını, daracık kalçalarını fark edemeyecek kadar arzuların girdabında

yitmiş haldeydi. Vücudu adaleliydi ve bronzlaşmıştı. Kusursuz bir vücudu vardı. Rachel karısının onu bu nedenle terk etmediğine emindi. Justin bir kadının vücuduna neler yapılacağını gayet iyi biliyordu. Oysa Eric bu konuda tam bir acemiydi.

Justin'in eski karısını ve Eric'i düşünmek ona Gold Coast'a geliş nedenlerini hatırlattı. Bunun aşkla ve ilişkilerle bir ilgisi yoktu. Gece olanların kaynağı sadece seks ihtiyacıydı.

En azından, onun için öyleydi. Justin'in ona olan şehveti sayesinde, kadınlık özgüveniyle gururu hiçbir şeyin başaramayacağı şekilde onarılmıştı. Rachel o geceden sonra eskisi gibi yalın ve gösterişsiz kadın olmayacaktı artık. İstifa etme pahasına da olsa, hayatına eskiden olduğu gibi devam edecek, artık o iç karartan siyah tayyörlerin ardına saklanmayacak, saçlarını sımsıkı toplamayacaktı. İnsanlardan, özellikle erkeklerden korkmuyordu şimdi. Hayatının o sevimsiz ve yalnız kısmı sonsuza dek kapanmıştı.

Justin, "Yine düşünüyorsun," dedi yanına dönerken.

"Sen de konuşuyorsun." Rachel ıslak saçlarını geriye itti.

"Benim özelliğim bu. Patron benim. Kollarını yukarı kaldır, ellerini de şöyle başının arkasında tut." Justin'in sesi boğuklaşmıştı. "Evet, işte böyle."

Bu istek Rachel'i şaşırtmıştı. Yine de dediğini yaptı. Onu da inanılmaz derecede uyaran bir duruştu. Justin'in alev alev bakışları karşısında, kendini olduğundan da çıplak hissetti. Sular boynundan göğüslerinin arasına, oradan karnına akıyor, bacaklarının birleştiği yerde gözden kayboluyordu.

"Çok güzel," diye soludu Justin boğuk bir sesle. "Şimdi gözlerini kapa ve hiç konuşma. Ve kımıldama."

Rachel gözlerini kapadı. Ona itaat etmemeyi düşünemeyecek kadar ihtirasa kapılmıştı. İlk kez aşk oyunları oynuyor, ve bu aklını başından alıyordu. Kolları yukarıda ve geride, göğüsleri öne fırlamış halde nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu. Acaba Justin ona bakarken, umulmadık şuh kadın tavrını itici mi buluyordu, yoksa ona köle oluşundan haz mı duyuyordu?

Rachel'i asıl şaşırtan, bütün bunları hiç umursamadan Justin'in onu yeniden doruğa çıkarmasını istiyor olmasıydı. Vücuduna bir şeyin

değmesiyle irkildi. Sabundu bu. Justin sabunun kaygan yüzeyiyle göğüslerini okşayarak uçlarının iyice dikleştiriyordu. Rachel'in vücudundaki bütün adaleler aynı şekilde kasılmıştı. Sabunun yolculuğu aşağı doğru devam ederken, soluğunu sertçe içine çekti.

Hayır, orası olmaz, diyecekken, bacaklarının arasına kayan sabun ileri geri hareket etmeye başlamıştı. Rachel kaçınılmazı ne kadar ertelemeye çalışsa da, elinde değildi. Karın adaleleri kasılıp dizleri titrerken, şiddetli bir boşalmayla doruğa ulaştı. Kolları iki yana düşmüştü. Justin onu kollarına aldığı gibi yatağa götürmese, oracıkta yere yığılıverecekti. İstese de karşı koyamazdı zaten. Justin'in akla gelebilecek her pozisyonda ona sahip olmasını istiyordu.

Kendine kanıtlamak istediği neydi peki? Charlotte kadar seksi bir kadın olduğunu mu göstermek istiyordu?

Aşk gecesi yeniden başlarken, her şeyi unutuverdi...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Justin yatağındaki çıplak kadına hayretle bakıyordu. Bu seksi ve şuh kadın, onun yalın, ciddi ve aklı başında asistanı mıydı gerçekten? Ve bütün gece o muhteşem vücudu esir alan kendisi miydi?

Her iki sorunun da cevabı evetti.

Önce yüzüne kapadığı ellerini saçından geçirdi sonra. Ona neler oluyordu böyle? Tanrı aşkına, yatağındaki kadın Rachel'di!

Oysa sekreterlerini ayartan patronlar, onun gözünde aşağılık herifler listesinin en başında gelirdi. Fakat Rachel'i ayartmıştı işte. Rachel'in en az onun kadar zevk almış olması, Justin'in onun sarhoş ve kırılgan halinden yararlandığı gerçeğini değiştirmezdi. Justin duşta ondan yapmasını istediği şeyleri hatırlayınca utançtan yerin dibine geçecek gibi oldu. Rachel'in her dediğini yapması, gece boyunca kendinde olmadığını gösteriyordu. Kendini tamamen kaybettiği belliydi.

Hayret verici bir durumdu bu. Rachel'in bu şekilde davranacağını asla tahmin edemezdi. Onun gece hangi erkeğe olsa, aynı tepkiyi vereceğini düşündü. Çizgiyi aşmadan önce de Rachel'in nasıl kırılgan bir halde olduğunun farkındaydı. Oysa ne yapmıştı? Bunu bile bile çizgiyi aşmış, onunla çılgınlar gibi sevişmişti.

Vücudunun yeniden hareketlendiğini hissedince, inleyerek gözlerini Rachel'in kışkırtıcı çıplaklığından ayırıp banyoya gitti ve soğuk duşun altına girdi. Rachel'in işten ayrılması gerekiyordu. Birlikte çalışamazlardı artık. Justin onu her gördüğünde suçluluk hissedecekti.

Hafta içi her öğlen tatilinde soğuk duş alma düşüncesi hiç de cazip değildi. Dikkatinin sürekli dağılacak olması bir yana, Rachel ona pat-

ronuyla her fırsatta ve her kapı aralığında sevişen eski karısı Mandy'yi hatırlatacaktı.

Öte yandan, Rachel'i kovmak kendini daha da kötü hissetmesine yol açacaktı. İki ateş arasında kalmıştı. Rachel'i kovsa da, kovmasa da başı dertteydi!

"Lanet olsun!" Avuçlarını hırsla duvara vurdu.

Sıçrayarak uyanan Rachel nerede olduğunu anlayamadı önce. Yabancı bir odada, yabancı bir yataktaydı. Birden her şeyi hatırladı. "Tanrım!"

Banyodan gelen su sesi içini rahatlattı. Ona yataktan çıkıp sessizce ve görünmeden kendi odasına dönme fırsatı veriyordu bu.

Odasına döner dönmez hemen duşun altına girdi. Unutmak istediği gecenin anılarının suyla birlikte akıp gitmesi için uzun süre duşta kaldı. Geceki alışılmadık davranışının hedefi olan adamı sürekli gördükçe, unutmak o kadar kolay olmayacaktı. Göğüsleriyle dudakları sızım sızım sızlıyordu. En az bir hafta rahat yürüyüp oturamayacağı belliydi.

Gece yaşadıkları, eski sıkıcı halinden sonsuza kadar kurtulmuştu, ancak sabah olunca gerçeklerle yüz yüze gelmiş, patronuyla yatağa girmenin kariyerinde ilerlemek için hiç de iyi bir yol olmadığını anlamıştı. Justin'in kendisine ve ona kızgın olduğu kesindi.

Yarım saat sonra yatağın kenarında oturmuş ölmeyi dilerken, kapı vuruldu. "Rachel." Justin'in ses tonu gayet ciddiydi. "Giyindin mi?"

Rachel, "Pek sayılmaz," dedi çatlak bir sesle. Sırtında beyaz dar bir pantolonla beyaz ve sarı çizgili kolsuz tişört vardı. Neyse ki bu sefer iç çamaşırları üzerindeydi. Tek eksik, bir havluya sarılı olan saçlarıydı. Makyaj da yapmamıştı.

Justin'le yattığı için ne kadar pişman olsa da, eski halinden kurtulduğu için kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Dün yaşananların bir faydası, onu içinde bulunduğu uyuşukluktan kurtarmak olmuştu.

"Konuşmamız gerek," diye devam etti Justin. "Bir şeyler yememiz de gerekiyor tabii. Saat on biri geçiyor, ve açık büfe kapandı."

Rachel, "Aç değilim," dedi inler gibi.

"Yine de bir şeyler yemek zorundasın. Yoksa bu akşam uçakta verilenlerle yetinmek zorunda kalırsın. Sen giyinirken, oda servisine sandviç ısmarlayacağım. Yarım saat sonra terasta buluşalım mı?"

"Tamam." Justin'in medeni davranması onu rahatlatmıştı. Onu kovmayacaktı belki de.

Justin'in onu yine o sıkıcı siyah kıyafetlerden biriyle karşısında görme ümidi, Rachel'in daracık beyaz pantolonu, sarı-beyaz kolsuz tişörtüyle terasa çıkmasıyla yok olmuştu. Sıska sandığı kadının uygun yerlerde gerekli dolgunluğa sahip olması onu şaşırtıyordu hâlâ.

Rachel'in pembe dudaklarına bakıp dişlerini gıcırdattı. Derhal konuya girmeliydi. "Sen bir şey demeden önce, dün geceki korkunç davranışım için özür dilemek istiyorum. Tek özrüm, on sekiz aylık rahip hayatı ve bir şişe şarap. Senin dün geceki güzelliğin de düşünülürse..." O sabah da gecekinden farksız göründüğünü söyleyecekken, son anda sustu.

Rachel saçını da açık bırakmıştı. Kızıl saçları seksi, kırmızı bir perde gibi yüzünü iki yandan çevreliyordu. Ayağında beyaz sandaletler vardı. Yeşil elma kokuyordu. Justin'in en sevdiği kokuydu bu.

"Benim de sana bir özür borcum var." Rachel'in ne kadar rahatladığı sesinden belliydi. "Dans ederken seni ben yoldan çıkardım. Ve sana hiçbir şekilde karşı koymadım. Galiba sandığımdan daha sarhoştum."

Onu mutlu edecekse, Justin bu yalanlara ortak olmaya razıydı. O da kendini daha iyi hissediyordu böylece. Yoksa... Rachel ancak sarhoş olunca mı onunla yatabileceğini ima ediyordu? Dün gece ona durması için her seferinde yalvarmıştı oysa.

Evet, Rachel sarhoştu. İhtirastan. *Sen de beni istedin, güzelim,* demek geldi içinden. Ama diyemedi. "Güzel, ikimizin de suçu var. Birbirimizi bağışlayıp dün geceyi unutalım, ve eskisi gibi devam edelim."

Rachel şaşırmıştı. "Dün geceyi gerçekten unutabilir misin?"

Sen karşımda otururken ve gözüme bu kadar güzel görünürken, asla, tatlım. Justin omuz silkti. "Tabii, neden olmasın? İkimiz için de

ciddi bir anlamı yok çünkü. Senin bir erkeğe, benim de bir kadına ihtiyacımız vardı. Hani şu yanlış zamanda yanlış yerde olma meselesi." Acı acı gülümsedi.

"Yani beni kovmayacak mısın?"

"Tabii ki hayır! Bu aklımdan bile geçmedi." Rachel'e gelecekte söyleyeceği yalanların ilkiydi bu.

"Ben... kovacağını sanıyordum. Isabel bir sekreterin patronuyla yatmasının işleri içinden çıkılmaz hale getireceğini söyler hep. Sonuçta kaybeden her zaman sekreterler olur."

Her zaman değil, diye düşündü Justin. Söz konusu kadın benim güzel eski karımsa, bu geçerli değildi. Mandy'nin patronuyla ilişkisi iki yıldır sürüyordu. "Ama bizim aramızda bir ilişki yok," diye hatırlattı acı bir tebessümle. "Sevişmekle hata ettik. Fakat bu hatayı tekrarlamayacağız, öyle değil mi?"

"Ne? Ah, hayır. Kesinlikle." Ama Rachel'in bakışları çok daha farklı şeyler anlatıyordu. Lanet, lanet, lanet olsun! Justin kendi karanlık arzularıyla başa çıkabilirdi, ama Rachel'in onu tekrar baştan çıkarmasına dayanamazdı. "Bir şey daha var," dedi sertçe.

"Öyle mi? Nedir o?"

"Görünümün..."

"Ne olmuş görünümüme?"

Justin söyleyeceklerinin yararı olup olmayacağını bilmiyordu. Fakat içinde bulunduğu sıkıntılı durumdan kurtulmasının tek yolu buydu. "Bundan sonra ofiste eskisinden farklı giyinip giyinmeyeceğini merak ediyorum. İşe... dikkatimi dağıtacak kıyafetlerle gelmeni istemem."

Rachel bir an için gözlerini kapayıp dudaklarını kastı. "Justin..." Gözlerini tekrar açıp, çenesini kararlı bir tavırla kaldırdı. "Üzgünüm, ama bir daha eski halime dönemem. Bunu yapmaktansa, istifa etmeye razıyım."

"İşi bırakman söz konusu olamaz!" Justin kendisinin de isteği buyken, neden hararetle karşı çıktığını anlayamadı. Aynı şeyi Rachel'in ağzından duyunca, asıl isteğinin bu olmadığını fark etmişti. Rachel'in onunla çalışmaya devam etmesini istiyordu. Ve... Ne istediğini kendi de bilmiyordu artık.

Justin soluğunu bırakıverdi. "Nasıl istiyorsan öyle giyin. Abartılı

olmaması koşuluyla tabii."

"Ben iş yerinde kışkırtıcı kılıklarla dolaşan kadınlardan değilim, Justin. O ruhsuz siyah kıyafetleri artık giymeyeceğim, o kadar. Yarın hariç tabii. Kendime yeni kıyafetler almalıyım. Öğle tatilinde bana izin verir misin?"

"Tabii. Ha, bir de saçını açık bırakma."

Rachel iç çekti. "Tamam, toplarım."

"Makyaj da yapmayacaksın."

"Justin, ben fazla makyajdan zaten hoşlanmam. Şu an bile sadece ruj sürdüm."

"Sahi mi?" Justin onun makyaj yaptığını sanmıştı oysa. Yüzü eskisinden çok daha renkliydi, ve gözleri... Kirpiklerinin bu kadar uzun ve gür olduğunu neden daha önce fark edememişti?

"Endişelenme, Justin." Rachel'in sinirlendiği sesinden belliydi. "İşe ofis fahişesi gibi gelecek değilim. İç çamaşırı giyeceğime de söz veriyorum."

Onun içinde hiçbir şey olmadan ofiste dolaşma düşüncesi bile Justin'in ateşini körüklemeye yetti. Bu ne müthiş bir fikirdi! Derin bir iç geçirip, Rachel'i arzulamayı ne zaman bırakacağını merak etti. Hevesi bir hafta mı sürecekti? Bir ay? Bir yıl?

Ah, keşke dün gece hiç baştan çıkmasaydı. Eski Rachel'i geri istiyordu. Eski Rachel onu kışkırtıp, vicdanını rahatsız etmiyordu hiç değilse. Eskiden oldukça sakin bir kadındı. Oysa yeni Rachel'in sakinlikle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Justin o an bile bu anlamsız konuşmayı kesip onu yatağa atmak için yanıp tutuşuyordu. Ofiste iç çamaşırı giyip giymemesinin de canı cehenneme. Rachel'i her ne giyerse giysin, kıyafetinin altında çıplak istiyordu. O güzel göğüslere tek bir düğmeyi açarak ulaşabilmeliydi. Eteğini yukarı sıyırdığım gibi masaya yatırıp...

Bu erotik fanteziler, eski karısının da patronuyla aynı şeyleri yaptığını hatırlamasıyla bıçak gibi kesiliverdi. Justin kanının bir anda donmasına sevindi. O an için en iyisi buydu.

Çareyi bulmuştu sonunda! Bundan sonra ne zaman arzularına yenik düşecek olsa, Mandy'yi hatırlayacaktı. Keşke bunu dün gece de akıl edebilseydi.

Rachel onun aniden kasılıp yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirmesiyle, iç çamaşırıyla ilgili esprisinin hata olduğunu anladı. Onun dün geceki harika aşık olduğuna inanması giderek zorlaşıyordu.

Justin durup dururken aksi bir herif gibi davranmaya başlamıştı. Aslı da buydu zaten. Dün gece o da göründüğünden daha sarhoştu anlaşılan.

Sorun her ne ise, Justin'in olanlardan pişmanlık duyduğu, ve ilişkilerini eski profesyonel düzeyine geri çekmeye çalıştığı belliydi. Bunun için eskisi gibi giyinmesini istiyordu.

Hiç şansın yok, diye düşündü ani bir isyan duygusuyla. Justin neden kendini çirkinleştirmeyi, en az yirmi kilo almayı düşünmüyordu peki? Cinsel çekim karşılıklı bir şeydi.

Sabah onu gördüğü andan beri, Rachel gözlerini ayıramıyordu. Bej pantolonla siyah tişört de her kıyafet gibi çok yakışmıştı ona. Sürekli antrenman yapması, muhteşem bir vücuda sahip olmasını sağlamıştı. Rachel dün gece o vücuttan bir an olsun ellerini uzaklaştıramamıştı. Şimdi bile aynı arzuyu duyuyordu.

Bunları unutmaya çalışarak ayağa kalktı. "Bunlar ancak kahveyle yenir," dedi masanın üzerindeki sandviç tabağına bakarak. Hâlâ iştahı yoktu çünkü.

"Bana hizmet etmek zorunda değilsin." Justin de ayağa kalktı. "Sana yardım edeceğim."

Birlikte kahve hazırlamak hiç de kolay olmadı. Justin ne zaman kazara ona değecek olsa, Rachel irkiliyor, onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyordu. En ufak bir kıvılcım bekliyordu tutuşmak için. Bu fiziksel hassasiyeti zamanla azalırdı inşallah. Dün gecenin anılarının etkisindeydi hâlâ. Vücudunun bazı yerleri sızlıyordu. Ne tuhaf, seksin insanları gevşetip rahatlattığı söylenirdi oysa.

Rachel normal çalışma temposuna döndüklerinde her şeyin normale dönmesini ümit etti. Gerçeklerden uzaklaştıkları bu otel odasında normale dönmeleri zordu. Dün gece kendi kişiliklerinin dışına çıkmalarının nedeni de buydu belki. Romantik ortamlar in-sanların erotik fantezilerini körüklerdi.

Rachel'in elinin titremesi yüzünden kahvenin birazı fincan tabağına döküldü. Justin'in öfkeli bakışı onu iyice sinirlendirdi. "Tamam, bu sabah biraz sakarlığım üstümde. İnsan her zaman kusursuz olamaz,

değil mi?"

"Dün geceden sonra bu gayet normal!" Justin kendi kahvesini hiç dökmeden terasa çıktı.

Peşinden giden Rachel ise köpürüyordu adeta. Pis domuz! Patronunun anlayışlı ve nazik biri olduğunu sanırdı halbuki. Dün gecenin suçunu onun üzerine atıp, kendisi zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalışıyordu. Onu öperek her şeyi başlatan Justin değil miydi?

Avucunu yalardı! Rachel artık ruhen özgürlüğüne kavuşmuş, geçmişe sünger çekmişti. Olmak istediği kadındı artık.

Eskiye dönmemek için işini kaybetmeye bile razıydı. Onun yerini alabilecek bir sürü sekreter, onun da çalışabileceği bir sürü sekreterlik işi vardı nasıl olsa. Maaş ya da seks konusunda Justin McCarthy'ye muhtaç değildi.

O gün için dilini tutup, Justin'e katlanmak zorundaydı. Fakat Justin onu yarından sonra istemediği şeylere zorlayacak olursa, derhal istifa edip yeni bir iş aramaya başlayacaktı.

Çünkü geri dönüşü olmayan noktadaydı artık. Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Justin ertesi sabah ofise girdiğinde gözlerine inanamadı. Rachel'in her zamanki siyah tayyörü o sabah çok kışkırtıcı duruyordu üzerinde.

Uzun kollu, klasik yakalı siyah ceket eskisinden çok daha dardı şimdi. Göğüsleriyle belini sımsıkı sarmıştı. Sabah kahvesini getirdiğinde, Justin eteğin de eskisinden çok daha kısa olduğunu fark etti. Bacaklarında da ince ve parlak siyah çorap vardı.

Justin bakışlarını yüzüne kaldırınca daha da kötü oldu. Rachel onun isteğiyle saçını toplamıştı, ama gevşek bir atkuyruğu şeklinde. Yanağına dökülen birkaç tutam saç, dikkati dudaklarına çekiyordu. Cumartesi gecesi aklını başından alan dudaklardı bunlar. Kırmızı ve kışkırtıcı. Hem de fazlasıyla kışkırtıcı.

Justin dişlerini kenetleyip, kafasını önündeki evraklara eğdi. "Kahveyi oraya koy, Rachel. Sağ ol." Rachel'in sessizce masanın başında dikilmeye devam ettiğini görünce tekrar kafasını kaldırdı. "Evet?"

"Bugün öğle tatilimi biraz uzun tutabilir miyim, Justin? Alışverişe çıkacağım. Telafi etmek için mesaiye kalırım."

Justin onun nasıl kıyafetler alacağıyla ilgilenmiyordu artık. Rachel ne kadar uğraşsa gözüne şimdikinden daha az seksi görünemezdi nasıl olsa. "Evet, evet," dedi elini sallayarak. "Alışverişin istediğin kadar sürebilir." Hatta hiç dönmese çok daha iyi olurdu.

"Emin misin?"

"Evet, Rachel. İzninle, Guy için şu raporu hazırlamam gerekiyor."

"Benden mi bahsediyorsunuz?"

"Ah, Melbourne'den erken döndün demek. Baban nasıl?"

"Çok daha iyi. Durumu dün iyiye gitmeye başladı. Ee, otel hakkında ne düşünüyorsun?"

"Otur da anlatayım. Çıkarken kapıyı kapar mısın, Rachel?"

Justin Guy'un onu bakışlarıyla takip ettiğini fark etmişti. Kapı kapanınca, Guy uzun bir ıslık çaldı. "Yeni asistanın bu demek. Ne şanslı *herifsin. Siyah giymiş güzel kadınlara bayılırım.* Aslında çıplak olmaları *daha işime gelir."*

Justin, "Rachel'le aramda bir şey yok," dedi.

Guy kıkır kıkır güldü. "Seni kurnaz. Ofis ilişkilerinin gizli kalması en doğrusudur. Ee, hafta sonu nasıl geçti? Her şey istediğin gibi miydi?" Hin hin sırıttı.

Bu imalara aldırmayan Justin, otelle ilgili ayrıntılı raporunu profesyonel bir ses tonuyla açıkladı. Yemeğe katılmadıklarını söylememişti tabii. "Profesyonel fikrim bu," diyerek sözlerini bitirdi. "Otelde tanıştığım bir emlâk yatırımcısının temsil ettiği müşteri, oteli mutlaka satın almak istiyormuş. Böyle bir alıcıyla rekabet etmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"O emlâkçı blöf yapıyor olabilir."

"Hiç sanmıyorum."

"Hmm. Müşterinin kim olduğunu öğrenebildin mi?"

"Hayır. Çok zengin olduğundan, ve çek defteri kadar yüksek limite sahip bir egosu olduğundan başka bir şey bilmiyorum."

"Carl Toombs'un bu yolu izleyerek emlâk işine girmek istediğini duymuştum," dedi Guy.

Justin yüz ifadesinden bir şey anlaşılmaması için elinden geleni yaptı. Şirkette kimse, onun ne şartlar altında boşandığını, ve eski karısının Carl Toombs'un gizli metresi olduğunu bilmiyordu. Carl Toombs'un adı geçtiğinde kendini asla ele vermemeliydi. "Kadının tanımına uyuyor," dedi soğuk bir sesle. "Müşterisinin tuttuğunu koparan biri olduğunu söylemişti."

Mandy'ye de aynısını yapıp, kocasına delice aşık bir kadını parası, karizması ve cinsel gücüyle yoldan çıkarmamış mıydı? Justin adamdan ölesiye nefret ediyordu. Avustralya'da onun tuzağına düşen sayısız emlâk yatırımcısı gibi. Toombs her seferinde kârlı çıkmayı başarırdı. İşini iyi bilen avukatları ve muhasebecileri vardı, ve siyaset ve toplum hayatında mevki sahibi tanıdıklara sahipti. İki kez evlenmiş olan adamın ilk evliliğinden yetişkin bir kızı, ikinci evliliğinden de onlu yaşlarda iki oğlu vardı. Ellili yaşların başında olmasına rağmen, özel diyetisyeni, antrenörü ve estetik cerrahı sayesinde çok daha genç gösteriyordu.

Mandy onun yanında çalışmaya başladığı ilk günlerde, adamın züppeliği ve inanılmaz egosuyla dalga geçer, Justin de bu şakalara katılırdı. Fakat asıl şaka sonunda ona yapılmış, Carl Toombs her anlamda üste çıkmıştı.

O adi herifi ve Mandy'yi hatırlamak onu bir anda aksileştirmişti. "Umarım Toombs oteli alır ve umarım bu sefer yüklü bir kayba uğrar."

Guy şaşkındı. "Sen de onun ünlü yatırımlarından birine para mı kaptırdın yoksa?"

Justin dişlerini gıcırdattı. O herife paradan çok daha değerli bir şey kaptırmıştı. "Benimle karanlık, ıssız bir gecede karanlık bir sokakta karşılaşmasının onun yararına olmayacağını söyleyebilirim."

"Ben de senin mali konularda uzman olduğunu sanırdım."

"Hepimiz hata yaparız, Guy. Önemli olan, hatalardan ders almak."

"Toombs'a bulaşmak sana nasıl bir ders verdi peki?"

"Benden daha zengin bir adamı asla yabana atmamayı öğrendim."

"Doğru." Guy bilgece bir edayla kafasını salladı. "Oteli şirketin yönetim kuruluna önermememi söylüyorsun yani?"

"İşine değer veriyorsan, hayır."

"Yarın sabah jimnastik salonunda görüşürüz o halde?"

"Tamam."

"Çok çalışıp kendini yorma sakın."

"Bunu içtenlikle söylüyor olamazsın."

"Doğru, kendini tüketene kadar çalış. Sen geldiğinden beri şirketin kârı yükseldi. Geceleri rahat uyuyorum artık."

"Hadi, git başımdan. Rachel'e bana bir kahve daha getirmesini söyler misin? Bu soğumuş."

"Tabii. Hatta kahveyi hazırlayana kadar yanında bekleyebilirim. Kadının mükemmel bir vücudu var. Ama sen bunu zaten biliyorsun, McCarthy. Sabahları bitkin düşene kadar antrenman yapmana şaşmamalı. Ellerini ondan uzak tutman ne zor oluyordur kim bilir?"

Justin inledi. "Tanrı aşkına, alçak sesle konuş, Guy. Seni duyabilir. İş yerinde taciz diye bir şeyden haberin yok mu senin?"

Guy omuz silkip elini kapı tokmağına koydu. "Asistanının güzel

gözlerinde biraz önce yakaladığım bakışlar beni yanıltmıyorsa, senin onu taciz etmene bir itirazı olmayacaktır, dostum."

"Saçmalama!"

"Saçmaladığım falan yok. Satış eğitimi görürken, vücut dili dersleri de almıştım. Kadının seni arzuladığına eminim. Sen bu ilgiye kayıtsızsan, kadıncağızın işi zor. Kendine sana benzeyen başka birini bulmak zorunda kalacak. Ne yazık ki ben bu tanıma uymuyorum. Yoksa fırsatı kaçırmazdım. Tamam, tamam, söylemene gerek yok. Gidiyorum. Kahveni söylerim."

Ne yazık ki dediğini yapmıştı. Rachel biraz sonra salına salına yürüyerek kahvesini getirirken, Justin onu hayalinde soymaya başlamıştı yine. Lanet olsun, o gece her şey böyle başlamamış mıydı? Asıl sorun, bu kez onun çıplakken nasıl göründüğünü biliyor olmasıydı. Rachel her şeyiyle tam bir kadındı, ve Guy'un demesine bakılırsa, tamamen onun olmaya hazırdı.

Doğru muydu gerçekten? Rachel onu Kalleş Eric'in yerine koyduğu biri olarak değil, kendisi olduğu için arzuluyor muydu? İlişkilerinin gizliden gizliye devam etmesini istiyor olabilir miydi?

Bu olasılık onu endişelendirdiği kadar sevindirdi. Rachel'e aşık değildi, asla da olmayacaktı. Bir daha kimseye aşık olabileceğini sanmıyordu. Bir kadından tek beklediği, duygusal bağlantıları olmayan seks ilişkisiydi.

Rachel kahveyi masaya bıraktı. "Şimdilik hepsi bu mu?"

Bu muydu gerçekten? Justin ona kapıyı kapayıp kilitlemesini söylese, tepkisi ne olurdu? Kendine karşı derin bir nefretle doldu birden. Bunu yapamazdı. "Rachel..."

"Evet?"

"Hiç. Hepsi bu kadar. İşine dön. Ha, istersen bütün öğleden sonra alışveriş yapabilirsin. Hafta sonundan sonra bunu fazlasıyla hak ettin."

Justin onun sürekli mesaiye kalmasını kastetmişti, ancak Rachel'in öfkeyle kararan yüzü lafı böyle anlamadığını gösteriyordu. "Yani sana sunduğum hizmetin karşılığı olarak mı?"

"Tabii ki hayır! Bak, ikide bir bunu dile getireceksen, birlikte çalışmamız imkânsız hale gelecek."

Justin'in bu sözlerin etkisini anlamak için vücut dili bilmesine gerek yoktu. Rachel anında kaskatı olmuştu. Ve bakışları... Justin'in yüreğini paramparça etti. "Anlıyorum." Rachel'in sesi buz gibiydi. "Gerçeği öğrenmem iyi oldu. Öğle tatiline çıkmadan önce istifa mektubum masanda olacak. Ve evet, bütün öğleden sonra yokum, teşekkürler." Topukları üzerinde döndüğü gibi odadan çıkıp kapıyı çarptı.

Justin koltuğa yığıldı. İşte, başarmıştı sonunda. Kendini hiç olmadığı kadar alçalmış hissediyordu. Kafasını elleri arasına alıp, kendine lanet okumaya başladı.

Rachel hiçbir şey olmamış gibi masaya oturup çalışmaya devam edemezdi. Bir iki dakika aşağı yukarı yürüdükten sonra, mutfağa gidip kendine bir bardak kahve koydu. Bunu sırf bir şeylerle meşgul olmak için yapmıştı. Kahveye hiç dokunmadan, ne yapacağına karar vermeye çalışarak öylece durdu.

Isabel ofis maceraları konusunda haklıydı. Patron sekreteriyle yatıp gönlünü eylerken, işin ceremesini zavallı sekreterler çekerdi. Derhal yanına dönüp Justin'e haddini bildirmemek için zor tuttu kendini. Ona mani olan gururu ve sağduyusuydu. İşten ayrılırken iyi bir referansa ihtiyacı vardı. En iyisi, istifasını verip, Justin McCarthy'yi sonsuza kadar kafasından silmekti. İstifa mektubunu hemen yazıp ayrılacak, bütün parasını yeni kıyafetlere harcayacaktı!

Hışımla masasına oturup istifa mektubunu yazmaya başladı.

Kapı hızla açılıp, yüzü kıpkırmızı olmuş Rachel içeri girdiğinde, Justin bilgisayarın başında çalışıyordu. Rachel mektubu sertçe masasına koydu. "İşte istifa mektubum. Yerime biri bulunana kadar çalışacağım. Senden iyi bir referans mektubu bekliyorum. İşe başlayalı bu kadar kısa zaman olmuşken ayrılmamı nasıl açıklayacağımı da bilmiyorum aslında. Neyse, bu benim sorunum. Ben çıkıyorum, ve bugün işe dönmeyeceğim!"

"Rachel, lütfen istifa etme..."

"Artık çok geç!" Rachel onun irkildiğini gördü. "Ve istediğinin bu olmadığını söylemeye kalkma sakın. O sabah beni yatağında gördüğün andan beri bu sonucu hazırlıyorsun."

Arkasını dönüp kapıyı hızla çarparak odadan çıktı.

ONUNCU BÖLÜM

"Eric!" Rachel gözlerine inanamıyordu. "Sen... burada ne işin var?" Eric işlerini Sydney'in merkezinde yürüttüğü için saçma bir soruydu bu. Günün birinde karşılaşmaları kaçınılmazdı.

Fakat Gold Coast'ta karşılaşmalarından üç gün sonra şimdi de burada karşılaşmalarına pek tesadüf denemezdi. "Seni arıyordum," dedi Eric. "Patronun hakkında biraz soruşturma yapınca, burada çalıştığını öğrendim."

"Bu ne girişimcilik böyle." Rachel'in sesi soğuktu.

"Eh, ne de olsa girişimciyim." Eric'in dudaklarında onun bir zamanlar büyüleyici bulduğu tebessüm vardı.

Oysa Rachel onunla ilgili hiçbir şeyi büyüleyici bulmuyordu artık. Sırtında her zamanki gibi çok pahalı bir takım vardı. Saçına o kusursuz şekli vermek için saatler harcamış olmalıydı. Hızla seyreliyor olması onu kahrediyordu mutlaka. "Beni neden arıyordun?"

"Senin için endişeliydim."

Evlenme teklif etse, Rachel bu kadar şaşırmazdı. "Tanrım, neden?"

"Bir yerde oturup baş başa konuşamaz mıyız? Burada sokağa bakan bir kafé var. Ne dersin?"

Rachel omuz silkti. "Nasıl istersen."

Eric kahveleri gelene kadar konuyu açmadı. "Cumartesi akşamı yemeğe gelmedin."

Rachel onun buna dikkat etmiş olmasına şaştı. Ne cevap vereceğini düşünürken, Justin'in yalanı geldi aklına. "Patronum müşterisiyle görüştükten sonra buna gerek kalmadı."

"Mr. Wong oteli almaktan vaz mı geçti?"

Rachel sükûnetini korudu. "Patronumun işlerini seninle tartışacak değilim. Kız arkadaşın için casusluk yapacaksan, yanlış kapı çaldın."

Eric, "Seni görmekteki amacım bu değildi," dedi o ayağa kalkacakken. "Seni patronun konusunda uyarmak istedim."

Rachel şaşkınlıkla yerine oturdu. "Beni *Justin* konusunda mı uyaracaksın?"

"Seni incittiğimi biliyorum, Rachel. Aptal değilim. Benden nefret etmeni de anlıyorum, ama ben senden nefret etmiyorum. Aslında, senden ayrılmam büyük bir hataydı. Sen çok özel bir kadınsın, ve Justin McCarthy gibilerinden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Rachel patronuyla aralarında bir şey olmadığını söyleyecekken sustu. Cumartesi günkü gösteriden sonra bunu inkâr etmesi zordu. Onun kiminle yattığı Eric'in üzerine vazife değildi zaten. "Neden bahsettiğini anlamadım," dedi gergin bir ses tonuyla. "Justin mükemmel bir patron ve mükemmel bir insandır. Beni neden onun hakkında uyarmak istedin?"

Eric güldü. "Kendini çok iyi kamufle ediyor doğrusu. Ama seni sevmiyor, Rachel. Seni kullanıyor sadece."

"Bunu söylemen büyük incelik." Rachel öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu. "Bunu ne hakla ve hangi kanıta dayanarak söylüyorsun? Yoksa bana baktığında hiç kimsenin sevmeyeceği aciz, zavallı bir kadın mı görüyorsun?"

"Sen kesinlikle aciz ve zavallı değilsin, Rachel. Hâlâ eskisi kadar güzelsin. Fakat çoğu kadına özgü büyük bir kusurun var. Beş para etmez adamlara aşık oluyorsun."

"Ben patronuma aşık *değilim!*"

"Umarım öyledir. Çünkü o kadınlardan nefret eden, ruhi dengesi bozuk bir adam. Bu da gayet normal. Bana da karım aynı şeyi yapsa, ben de onun gibi olurdum."

Rachel'in ağzı kurudu birden. "Karısı... ona ne yaptı?"

"Gerçeği bilmediğini tahmin etmiştim. Bu bir erkeğin herkese anlatabileceği bir şey değil. Charlotte cumartesi akşamı aradaki bağlantıyı kuramadı önce. Ne de olsa, McCarthy yaygın bir isim. Dün biraz kafa yorup küçük bir araştırma yapınca sonuca ulaştı."

"Eric, sadede gelir misin lütfen?"

"Patronunun eski karısı iki yıldır Carl Toombs'un asistanı. İlişkileri bununla da sınırlı değil üstelik. Adam onun oturduğu evin kirasını ödüyor. Her yere birlikte gidiyorlar. İlişkileri gizli, ama kadının senin patronundan boşanmasının sebebi de bu. Kim-den bahsettiğimi biliyorsun herhalde?"

"Elbette," diye çıkıştı Rachel. "Carl Toombs'u Avustralya'da herkes tanır."

"Tamam, kızma. Toombs, Charlotte'nin oteli satın almak isteyen müşterisi. Charlotte iş icabı Toombs'un sarışın ve güzel asistanıyla birkaç haftadır sık sık görüşüyor. Kadınlar bir araya gelince dedikodu yapmaya bayılırlar bilirsin. Sabık Mrs. McCarthy kocası yüzünden suçluluk duyduğunu itiraf etmiş. Justin McCarthy'ye ondan nefret edip unutsun diye korkunç şeyler söylemiş. Kocasını seviyor, adam da onun için çıldırıyormuş, ama Toombs'un tahriklerine daha fazla karşı koyamamış."

Duyduklarının şaşkınlığını yaşayan Rachel tek kelime edemezken, Eric anlatıyordu. "Anladığım kadarıyla, McCarthy çok aksi ve acımasız bir adam, Rachel. Sana aşık olduğunu sanıyorsun belki de. Fakat sen önüne gelenle yatağa giren bir kadın değilsin. Patronun sevgiyle değil, intikam için hareket ediyor."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun, Eric. Bir kere, ben Justin'e aşık değilim. Ve bir an bile onun bana aşık olduğu gibi bir düşünceye kapılmadım."

Eric kaşlarını çattı. "Aranızda ne var o zaman?"

"Bu sadece beni ilgilendirir, öyle değil mi?"

"Ama onunla yatıyorsun?"

"Bu da beni ilgilendirir."

"Bak, Rachel. Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum."

Rachel acı acı güldü. "Ne zamandan beri? Buraya gelişinin amacı, Charlotte'den bıkman ve bir zamanlar senin olanın tekrar tadına bakma isteği olmasın sakın?"

"Seni kendimce sevdim, Rachel. Sen bütün emeğini ve zamanını evimize harcamayacakken evliliğin yürümeyeceğine inandığım için ayrıldım senden. En büyük önceliği bana veren bir eşim olmalıydı."

"Charlotte de sana uygun bir eş değil o zaman. Onun ilk önceliği işidir. İkinci önceliği ise kendisi."

"Bunu ben de biliyorum. Neden onunla evlenmedim sanıyorsun? Karım olmasını istediğim kadın sendin. Bunu hâlâ..."

"Daha fazla dinlemek istemiyorum. Kahve için teşekkürler." Rachel kahveden tek bir yudum bile almadan ayağa kalktı. "İlginç haberlerin için de. Belki farkında değilsin, ama Justin'in eski karısını anlatmakla bana büyük bir iyilik yaptın. Sayende her şey açığa kavuştu." Doğruydu bu. Justin'in düşüncelerini bire bir okuyamazdı, ama onun intikam peşinde olmadığını biliyordu artık. Öyle olsaydı, onu kendi amacı için kullanırdı.

Arkasına bile bakmadan uzaklaşırken, tek düşündüğü Justin'di. Alice eski gelininin soğukkanlı bir kaltak olduğunu ima ederken abartmamıştı. Mandy ya gerçekten öyleydi, ya da son derece paragöz ve insanı iğrendirecek kadar zayıf karakterli bir kadındı.

Justin'in böyle bir kadından uzak olması en iyisiydi. Asıl sorun, bunu kendisinin de anlamasıydı. Justin'in bir zamanlar o kadına çılgınca aşık olduğu belliydi. Hâlâ aşıktı belki de.

Zaman her şeyin ilacıydı. Buna en güzel örnek kendisiydi. Bir zamanlar dünyanın Eric'in çevresinde döndüğünü sanırdı. Eric'in onu terk etmesiyle bu dünya başına yıkılmıştı. Oysa bugün Eric onunla hâlâ evlenmek istediğini itiraf ettiğinde kılı bile kıpırdamamıştı. Adam onun için artık hiçbir şey ifade etmiyordu, ve ondan kurtulduğu için mutluydu.

Ne var ki, Justin eski karısını hâlâ unutamamıştı. Eric onun sarışın ve güzel olduğunu söylemişti. Gerçekten güzel olmalıydı, çünkü Carl Toombs gibi adamlar çevrelerinde kusursuz, paraya zaafı olan ve yasak zevklerin peşinde koşan kadınlar isterlerdi.

Justin'in iş yerinde cinsel ilişkiden nefret etmesine şaşmamak gerekirdi. Fakat artık geçmişi unutup geleceğe bakma zamanıydı. Tıpkı onun yaptığı gibi. Bu arada, onun bunu başarabilmesi için dört yıl geçmesi gerektiğini, Justin'in ayrılığının üzerinden ise sadece on sekiz ay geçtiğini unutmamak gerekirdi. Üstelik Eric'in dediğine bakılırsa, kadın ona korkunç şeyler söylemişti.

Asansörle yukarı çıkarken, eski karısının Justin'e neler söylemiş

olabileceğini merak etti. Yataktaki yetenekleriyle alay etmiş olması mümkün değildi. İğrenç kadın ona yeterince zengin ya da güçlü olmadığını söylemişti belki de.

Bunu Justin'e soracak cesareti olmasa da, başka şeylere cesareti vardı. Geri dönüp Justin'e istifadan vazgeçtiğini söylemek, ve cumartesi gecesi olanları yeniden yaşamak gibi.

O geceyi kafasından atamamıştı bir türlü. Justin'in de aynı durumda olduğu belliydi. Rachel yanılıyor olabilirdi, ama Justin'in karısının ihanetinden beri yattığı ilk kadın olduğuna inanıyordu. İçi öfkeyle doldu birden. Eric ve Mandy gibi bencil hayvanların hesap verecekleri çok şey vardı, ama insan onlar gibileri yüzünden hayata küsmemeliydi. Kurban olmayı bırakıp harekete geçme zamanıydı. Etrafta başkaları da vardı, ama insan onları bulmaya niyet etmeliydi.

On beşinci katta asansörden inip ofise doğru yürüdü. Bir saat önce çarparak çıktığı kapıya yaklaşırken cesareti kaybolur gibi oldu. Justin hâlâ bilgisayarın başında mıydı acaba? Muhtemelen. Henüz öğlen olmamıştı, ve patronunun hayatında işi, incinmiş gururu ve yaralı kalbinden başka bir şey yoktu.

Yani şimdiye kadar. Patronunun hayatında o da vardı artık. Dostluğu, arkadaşlığı, ve tabii eğer isterse vücudu.

Bütün cesaretini toplayıp kapıyı açtı. "Yo, olamaz." Justin'in ofisi boştu. Hayal kırıklığının etkisini atlatmaya çalışırken, içinde bar bulunan yan odalardan birinden bir gürültü geldi. Rachel cesaretinin onu yine terk etmesine fırsat vermeden hızla o tarafa gidip kapıyı açtı.

Justin elindeki buz kabını düşürecekti neredeyse. Rachel'i bir daha göreceğini sanmıyordu. En azından o gün. Onun gidişinden sonra kendini işe veremeyeceğini anlayınca, teselliyi alkolde aramak için oraya gelmişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Rachel.

Suçlayan ses tonu, ve beklenmedik bir anda karşısına çıkması Justin'i kızdırmıştı. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Viskime buz koyacağım, ama lanet buzlar çıkmıyor bir türlü."

"Ama... sen gündüz içmezdin!"

"İşte burada yanılıyorsun. Gündüz içerim, ama hafta içi değil." Buz kabını granit tezgâha sertçe vurunca, buzlar etrafa saçıldı. Justin onun

yerdeki buzları toplamaya başladığını görünce, "Bırak onları!" dedi hışımla. O an isteyeceği son şey, Rachel'in onun önünde eğilmesiydi.

Rachel ise ona aldırmadan işe devam etti. "Yalnız içmemelisin." Buzları onun bardağına koydu.

"Bu senin umurunda mı? bakıcım değilsin. Hatta asistanım bile değilsin artık."

"Eğer hâlâ istiyorsan, işime devam edeceğim. İstifamı geri almak için döndüm."

Justin güldü. "Sen buna iyi haber mi diyorsun? Ya yanımda çalışmanı artık istemediğimi, istifanın tam da beklediğim şey olduğunu söylersem?"

"Sana inanmam."

"Bana inanmıyormuş!" Justin viskiden koca bir yudum aldı. "Seni inandırmak için ne yapmalıyım peki?"

"Beni hiçbir şekilde inandıramazsın."

Justin viskiden bir koca yudum daha aldı. Onu şoke ederek gitmesini sağlayacaktı. "Ya sana cumartesi gecesinden beri seni her gördüğümde hayalimde soyduğumu, sen ofiste iç çamaşırı giymemek konusunda o şakayı yaptığından beri bunun en sevdiğim fantezi haline geldiğini, seninle sevişmeye hâlâ doyamadığımı söylesem ne yapardın?"

Rachel hayretle ona bakıyordu.

Justin, "Daha bitmedi," dedi viskiden bir yudum daha alırken. "Bu sabah senden asıl istediğim kahve değil, sevişmekti. Kapıyı kilitleyip benimle oracıkta, masamın üzerinde sevişmeni istiyordum."

Rachel gözleri büyümüş halde, tek kelime etmeden ona bakmayı sürdürdü. Asıl sorun, Justin'in kendi söylediklerinden sonra vücudunun her zamanki tepkiyi vermiş olmasıydı. Yoksa bunun nedeni Rachel'in ona öpecek kadar yakın oluşu muydu? "Evet, ne yapardın?"

"Ben... bilmiyorum."

Bu cevabın belirsizliği Justin'i fena kızdırmıştı. "Bu da ne demek?"

"Bilmiyorum demek. O zaman çok sinirliydim. Neden bir de şimdi sormuyorsun?"

Rachel *ciddiydi!* Justin'in bardağı tutan parmakları kasıldı. Rachel bunun için dönmüştü demek. Bir kez daha baştan çıkarılmayı istiyordu. Justin sabah da aynı şeyi düşünmüş, ancak inanamamıştı. Daha fazla

karşı koyamayacağını hissederek boşalan bardağı tezgâha koydu. "Kapıyı kapar mısın, Rachel? Ofisin dış kapısını." Rachel dediğini yaparken, Justin başının döndüğünü hissetti. Artık geri dönüş yoktu. "Buraya gel," dedi eşikte duran Rachel'e.

Rachel dediğini yaparken yanakları al al, gözleri ışıl ışıldı. Justin, "Sabahtan beri bunu yapmak istiyorum," diyerek saçındaki tokayı çıkardı. Kızıl saçlar alev dalgaları gibi dökülüverdi omuzlarına. Justin sadece ihtirasın hüküm sürdüğü bu özel dünyadan artık geri dönüş olmadığını biliyordu. Aşk uzak, silik bir anıydı şimdi. Rachel'in onun yüreğini esir alan karanlıktan haberi yoktu. Justin'in ona aşık olduğunu sanıyordu mutlaka.

Onu kandıramazdı. Bu oyun sadece seksle sınırlıydı. Rachel'i duygusal anlamda kandıramazdı."Sana aşık olmadığımı biliyorsun," dedi Rachel'in ceket düğmelerini açarken.

"Evet." Rachel'in sesi titriyordu. Gözleri bulutlanmıştı.

"Hiçbir zaman da aşık olmayacağım." Justin ellerini ceketin içine sokarak sütyenin üzerinden göğüslerini okşamaya başladı. Uçları taş gibi sertleşmişti. Justin de öyle.

"Olmanı beklemiyorum zaten." Rachel soluk soluğaydı.

Justin, "Yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye uyardı iş işten geçmeden.

"Yapmanı istiyorum," diye soludu Rachel.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Justin ceketi çıkarıp yere bıraktı.

"Ne... ne istiyorsan."

Justin onun ne diyeceğini bilemeyecek kadar kendinden geçmiş olduğundan kuşkulandı. Kendi de dönüşü olmayan noktadaydı.

Son bir gayretle geri çekilecekken, Rachel sütyenini çıkarıp göğüslerini bütün çıplaklığıyla onun gözleri önüne serdikten sonra çok daha kışkırtıcı bir şey yaparak, göğüs uçlarını avuçlarıyla okşamaya başladı.

Justin kendini iyice kaybetmişti artık. Rachel'in irileşen göz bebekleri onun da aynı durumda olduğunu gösteriyordu...

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Rachel o akşam eve döndüğünde telefon çalıyordu. Koşup açarken, arayanın Justin olmasını diledi. "Alo?"

"Rach, kapatıyordum neredeyse."

"Isabel!" Justin değildi tabii. Budala Rachel! "Balayında beni mi arıyorsun?"

"Saçmalama, Rach. Her dakika sevişemeyiz ya!" Güldü.

Rachel ise ağlamaklıydı. "Bunu denemedik sanma," diye devam etti Isabel. "Rafe'yi çok yordum galiba. Zavallıcık şu an uyuyor. Bu fırsatı sana telefon ederek değerlendireyim dedim. Merak etme, annemle babamı aradım. Ee, işlerin nasıl gidiyor?"

Rachel, "Gayet iyi," dedi sesinin neşeli çıkmasına gayret ederek.

"Suratsızla iyi geçiniyor musun bari?"

"Justin suratsız değil. ciddi bir adam." O gün ofiste yaşananlar geldi aklına.

"Demek ki eşcinsel değil. Eşcinsel erkekler asla ciddi olmazlar."

"Justin kesinlikle eşcinsel değil."

"Sahi mi? Bunu kendi tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun?"

Rachel en iyi yolun gerçeği alaylı bir dille anlatmak olduğuna karar verdi. Arkadaşına gerçeği asla anlatamazdı. "Tabii. Sana anlatmadım mı? Patronum ellerini benden uzak tutamıyor. Akla gelecek her yerde, her pozisyonda sevişiyoruz. Baş aşağı denemedik sadece."

"Tamam, tamam," dedi Isabel. "Ne demek istediğini anladım."

Hayır, katiyen anlayamazsın, diye düşündü Rachel hazla titrerken. Sana gerçeği anlattığımı bilmiyorsun. "Söyle bakalım, balayının hangi

durağındasınız?"

"Hong Kong'dayız. Bir görsen, burası öyle güzel ki. Yeni giysiler almak da öyle. Burada yaramazlık yapıp, gardırobumu yeni baştan satın aldım. Rafe'yi bilirsin, seksi kıyafetler gitmemi ister. Oysa evdeki kıyafetlerim biraz muhafazakâr sayılır."

Rachel arkadaşının giysilerini muhafazakâr değil, şık buluyordu oysa. Isabel, "İstiyorsan evdeki giysilerin hepsi senin olsun," dedi.

"Ne? Hepsi mi?"

"Evet. Fakat bir şartım var, hepsini giyeceksin. Özellikle işe giderken. O berbat siyah kılıklardan kurtulmanın zamanı geldi artık. Patronunun ses çıkaracağını sanmam. Öyle açık saçık şeyler değiller. Ayakkabılarım da senin olsun. Ayak numaramız aynı."

"Emin misin, Isabel?"

"Evet. Aslında, çantalarım, takılarım, makyaj malzemelerim, kozmetiklerim, ne varsa hepsi senin olsun. Artık onlara ihtiyacım olmayacak."

"Onlara bir servet harcadın, Isabel."

"Dedim ya, hiçbirine ihtiyacım olmayacak. Eğer sen kullanmazsan, hepsi çöpe gidecek. Görünüşümü baştan aşağı yeniledim. Zaten yakında hamile kıyafetleri giymeye başlayacağım. Aldıklarımı sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Önümüzdeki cumartesi. Uçak öğleyin kalkacak. Rafe'nin evine vardığımızda seni ararım. Akşama bize yemeğe gelirsin."

"O güzel balayından sonra yemek mi yapacaksın?"

"Yemek yapmaktan bahseden kim? Dışarıdan getirtiriz. Ee, ne diyorsun?"

"Tamam." Cumartesiyi Justin'le geçirmeyecekti nasılsa. Justin aralarında gerçek bir ilişki olmayacağını ta başından söylemişti. Birbirlerinin cinsel ihtiyaçlarını gideriyorlardı sadece. Ofis dışında görüşmeyeceklerdi. Ofiste ise akşam beşten sonra sevişiyorlardı. O gün bir istisnaydı.

Her ikisi de doyana kadar, Rachel mesaiden sonra biraz daha kalıyordu ofiste. Sonrasında Justin'in onu yemeğe götürmeyeceğini ya da eve bırakmayacağını kabul etmişti. Hafta sonları da görüşmeyeceklerdi.

Rachel bu anlaşmayı yaptıklarında, ne olsa kabul edeceğini anladı. Fakat Justin konusunda onu tehlikelerin beklediğinin farkındaydı. Justin'in kalbinin ne kadar kırık olduğunu, ruhunu saran karanlığın ne kadar yoğun olduğunu yeni anlıyordu. Eric onu sadece üzmüştü, ancak Justin mahvına yol açabilirdi. Fakat erkeğin onun büyük bir tutku ve şehvetle sevişmesine olan açlığını yenmesi mümkün değildi.

Bunu devam ettirebilmek için her şeye razıydı.

"Artık kapamam lâzım," dedi Isabel. "Erkeğim uyanmak üzere. Ben dönene kadar, benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma." Telefonu kapadı.

Rachel, "Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı ahizeyi yerine koyarken. "Sen Rafe'yle ne yapıyorsan, ben Justin'le çok daha fazlasını yapıyorum, inan bana."

Sırtı dönük olarak Justin'in koltuğunda, onun kucağında oturduğu anı hatırladı. Justin sözde ona bilgisayar programının nasıl çalıştığını gösterirken, bir yandan da göğüslerini okşuyordu. Rachel'in bu haldeyken bir şey öğreneceğini sanıyorsa, fena halde aldanıyordu. Tek öğrendiği, Justin marka sekse geri dönüşü olmayan şekilde müptelâ olduğuydu.

Isabel Rafe'nin vücudunu muhteşem buluyorsa, bir de Justin'in kusursuz vücudunu görmeliydi. Rachel hazla titredi. Ona dokunmaya doyamıyordu bir türlü. Justin ondan ne isterse yapmaya razıydı.

Ve Justin o gün her şeyi yapmasını istemişti ondan. Justin de onun dokunuşlarına doyamıyor gibiydi. Ve Rachel onun beklentilerini utanmazca yerine getiriyordu.

Fakat onun kollarındayken utanmak aklına bile gelmiyordu. Tenine ateş basarken, kalbinin atışları hızlandı. Justin'den kendi isteğiyle vazgeçmesi imkânsızdı. Justin bıkana kadar, Rachel ona aitti. Hem de her şeyiyle.

Asla evlenmeyeceklerini hatırlayınca, bir acı çöktü içine. Fakat bu bile, Isabel'in odasına koşup gardırobunda keşfe çıkmasına mani olamadı. Şık, ama seksi bir şeylere ihtiyacı vardı. Pantolona değil, uzun ve bol, ya da dar ve kısa etekli bir şeyler olmalıydı. Akşam beşe kadar Justin'in iyice çıldırmasını sağlamak istiyordu. Justin de onu ümitsizce bir şehvetle arzulamalıydı.

Hardal rengi, ince askılı ipek bluzu olan, krem rengi bir takım ilişti gözüne. Onları yatağın üzerine bırakıp, gardıropta bulduğu krem rengi ayakkabıyla çantayı çıkardı. Tuvalet masasındaki mücevher kutusunda taklit inci kolye ve küpeler vardı. Ertesi gün saçını sıkıca toplayacak, ama bunun etkisini azaltmak için güzelce makyaj yapacaktı. Gözlerinin güzel olduğunu biliyordu. Ve Justin dudaklarına bayılıyordu.

Parfüm de sürecekti. Isabel'in çok sevdiği Fransız parfümleri de tuvalet masasının üstündeydi. Justin'i en çok hangisinin etkilediğini anlayana kadar hepsini tek tek deneyecekti.

İç çamaşırlarıyla kalana kadar soyunup, krem rengi takımı denedi. Isabel'den daha zayıf olduğu halde, üstüne gayet iyi oturmuştu. Fakat ince ipek bluz göğüs kısmında biraz dar gelmişti. Bir de sütyenini çıkarıp denedi. Şimdi olmuştu. Gardırop kapısındaki boy aynasında kendine bakınca, göğüslerine sürünen ipeğin uçlarını sertleştirip dikleştirdiğini gördü. İçine bir şey giymediği belli oluyordu. Ofiste ceketini çıkarmaya cesaret edebilecek miydi?

Evet, diye düşündü ani bir sıcaklık dalgası vücudunu sararken. Buna cesareti vardı.

O günden sonra her şeye cesaret edebilirdi!

ONİKİNCİ BÖLÜM

Justin o gün kim bilir kaçıncı kez duvardaki saate bakıyordu. Beşe gelmişti. Biraz sonra çalışıyor gibi görünmeyi bırakıp bütün gün istediği şeyi yaparak Rachel ile sevişeceğini düşünerek heyecanlandı.

Hemen ardından, ümitsizliğe kapıldı. O gün cumaydı. Rachel'i iki gün boyunca görmeyecekti. Akşam onunla olmayacağını bilerek geçireceği iki koca günün düşüncesi bile içini daraltıyordu.

Geçen hafta sonu onun için tam bir ıstırap olmuştu. O hafta sonunun çok daha kötü geçeceğine emindi. Justin o akşam Rachel'i olabildiğince geç bırakma niyetindeydi. Rachel'in buna itirazı olmayacağını biliyordu. Onun da sevişmelerinden aynı zevki alıyor olması, vicdan azabını biraz hafifletiyordu. Eğer Rachel'in ilişkilerinden biraz olsun incindiğini bilse, hemen bırakacaktı.

Bunu gerçekten yapabilir miydi? Önemli olan buydu işte. Onsuz iki güne zor katlanırken, Rachel ile bir daha sevişememe düşüncesine tahammül edemiyordu.

Tekrar saate baktı. Beş olmuştu!

Nabzı hızlandı birden. Zamanı gelmişti.

Ara kapı açılıp Justin tam beşte hışımla odasından çıkarken, Rachel şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Aklı fikri saatte olan o değilmiş gibi çalışıyor rolü yapıyordu sabahtan beri.

Her şey rolden ibaretti zaten. Her iş günü o saatin beklentisiyle yaşıyor, saat dört buçuk oldu mu ofisin dış kapısını kilitliyor, sonra tuva-

lete gidip gerekli hazırlığı yapıyordu. Son yarım saati iç çamaşırları çekmecesinde geçiriyordu. Son günlerde sütyensiz dolaşmaya, göğüs uçlarında ipeğin serinliğini hissetmeye alışmıştı. Giysilerin altında tamamen çıplak olduğunu hissetmek son derece güçlü bir afrodizyaktı.

Bakışları karşılaşırken, dünya gözlerinden silindi yavaş yavaş. Artık sadece Justin ve bakışları vardı. "Buraya gel, Rachel." Justin'in gerginliği sesine yansımıştı.

Rachel kurulu bir robot gibi onun ofisine girerken, bacakları kurşun gibi ağırdı. Fakat içeri girdiği anda bir alev topuna döndü her zaman olduğu gibi. Justin'in hırsla eteğini yukarı sıyırıp onu masaya oturtmasıyla soluğu kesilir gibi oldu. Aynı hızla bacaklarının arasına yerleşen Justin pantolonunun fermuarını indirince dimdik erkekliği ortaya çıktı. Rachel'in vücudu hazır olduğu için ön sevişmeye gerek yoktu. Justin onu kalçalarından kavrayarak masanın tam kenarına çekerek tek bir darbeyle dibine kadar içine girdi. Hızlı ve sert bir tempoyla hareket etmeye başlarken, gözlerini sımsıkı yummuş, ağzı gerilmişti. Rachel masanın üzerinde gidip gelirken, kenarlarını sıkıca tutuyordu.

Justin'in onu öpmediği aklına gelince, durmasını istemek geldi içinden. Ama sorun... kendisinin bunu istememesiydi. Adeta kendi başına hareket eden vücudu, bütün tehlikeleri göz ardı ederek boşalma telaşındaydı. Karın adaleleri ve her yanı kasılırken, Justin organının etrafındaki kasılmanın çıldırtıcı hazzıyla sırtını geriye büktü. Aynı anda boşalırken, çığlıkları odanın sessizliğinde birbirine karışıyordu.

Zevk dolu titremeler sona erdiğinde, Rachel bu kez betona çarpar gibi düştü gerçeklerin arasına. Yaptıklarının affedilir yanı yoktu. Bu ilişkiye devam etmek onun için alçaltıcı bir şeydi. Öyleyse ne diye devam ediyordu? *Neden?*

Gerçeği tüm çıplaklığıyla anlayınca derin bir acıyla sarsıldı. Neden son derece açıktı, ve hâlâ içindeydi. Kollarını beline sarmış, yüzünü göğüslerinin arasına gömmüştü.

Rachel ağlamaya başladı.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rachel, "Beni yemeğe götürmeyeceğini sanıyordum," dedi merakla. Sesinde başka şeyler de vardı. Ümit miydi bu?

Rachel'in seviştikten sonra gözyaşlarına boğulması, Justin'in bencil ihtirasından sıyrılmasını sağlamış, ne yaptığını düşünmesini sağlamıştı. Öyle davransa da, aptal ya da adi bir adam değildi. Rachel gibi bir kadının sadece sekse dayalı bir ilişkiyi uzun zaman sürdüremeyeceği belliydi. Vicdanı devreye girmişti sonunda. Rachel bir şeyi olmadığını, seviştikten sonra hep ağladığını iddia etmişti.

Oysa onunla sevişirken ilk kez ağlıyordu. Hıçkırıkları arasında ona devam etmesini söylemişti, ama Justin o bu haldeyken kendi arzularını düşünecek kadar adi değildi. Rachel'i elinden geldiğince yatıştırdıktan sonra çok acıktığını, karnı doymadan devam edemeyeceğini söylemişti, ama hazır yiyeceklerden getirtmekten yana değildi. Adam gibi bir yemek yemek istiyordu. Yanında şarap da olmalıydı.

Bir an şaşıran Rachel itiraz etmeyince, o çıkmak için gerekli hazırlıkları yaparken, Justin yakınlardaki bir restoranda yer ayırtmıştı. On beş dakikadır restoranın gözlerden uzak bir köşesinde mum ışığıyla aydınlanan bir masada oturuyorlardı, ve Rachel kafasını kurcalayan soruyu nihayet dile getirmişti.

Justin uzun uzun süzdü onu. Mum ışığında da çok güzeldi. Sırtındaki koyu mor elbise son derece şıktı. Rachel ofise çok şık geliyordu artık. "Ama getirdim işte. Bazı şeyler değişebilir, Rachel. Konuşmamız gerekiyor." Rachel'in gözlerinde beliren ifade panik miydi, yoksa korku mu? Neden korkuyordu peki? Justin'in artık onunla sevişmemesin-

den mi? Yoksa kuralların değişmesinden mi?

Rachel ona iyi olduğunu söylemeseydi keşke. Durum olduğu gibi hoşuna gidiyordu belki de. Belki o da Justin'in vücuduna müptelâ olmuştu.

Bu düşünce onu alt üst etmeye yetti. Rachel'in ona karşı sadece şehvet duymasını istemiyordu. İstediği... istediği... Lanet olsun, istediği neydi?

Rachel onun ilişkiyi bitirmek istediğini düşündü.

Justin'in bunu yapmasına dayanamazdı. Şartlar düşünülürse, sapıkça bir şeydi bu. Bazı şeylerin değiştiğini, ilişkiyi bitirmek istediğini söyleyen *o* olmalıydı halbuki. Fakat sesini çıkarmayıp, Justin'in diyeceğini demesini bekledi. Midesi düğüm düğümdü.

Justin, "Bu şekilde devam edemeyiz," dedi.

Rachel'in ruhunu koyu bir karanlık sardı birden. "Niçin?" Dünyası başına yıkılırken, sakin görünmeye çalıştı.

Justin iç çekti. "Bak, ilişkimiz muhteşemdi. Sen her erkeğin rüyalarını süsleyecek bir kadınsın. Fakat işler biraz... karışmaya başladı."

"Ne gibi? Her istediğini yerine getirmedim mi?"

"Evet, getirdin. Bir dakika, şarap siparişi vereyim."

Rachel uyuşmuş gibi arkasına yaslanırken, Justin garsonun şarapla ilgili önerilerini dinliyordu. Justin her şeyin bittiğini söylediğinde buna nasıl dayanacak, yaşamaya nasıl devam edecekti?

"Rachel..."

"Efendim?" Rachel gözlerini kırpıştırıp kendini toplamaya çalıştı.

"Garson gitti."

"Ha, evet."

"Sorun şu, Rachel. Yaptığımız şeye devam etmek istemiyorum."

Rachel kafasını sallarken, ağzı kupkuruydu. "Bunu anlamıştım."

"Aramızda normal bir ilişki olsun istiyorum."

Rachel'in kafası hızla kalkarken, gözleri büyüdü.

"Seninle gerçek bir ilişki istemediğimi söylerken ciddiydim, Rachel. Aşk ve evlilik gündemimde olmadığı için, sana kesinlikle ümit

vermeyeceğim. Fakat seni hayatımda istiyorum, ama sadece asistanım olarak ve sevişmek için değil. Seninle bazen dışarı çıkmak, bazen de eve gitmek istiyorum. Hafta sonlarım çok yalnız geçiyor. Geçen hafta sonu... korkunçtu."

"Benimki de." Rachel'in içini bir sevinç kaplıyordu yavaş yavaş.

"Eğer istersen bu şekilde bir ilişkiyi deneyebiliriz."

Rachel sevinçten ağlamak üzereydi. "Bunu... ben de çok isterim." Gülümsedi.

Justin de gülümsüyordu. "Ofiste de sevişmeyeceğimize söz veremem ama."

"Bence hiç sakıncası yok."

Justin güldü. "Başka bir şey söylemen gerekiyordu. Meselâ 'hayır'."

"Sen 'hayır'dan anlamıyorsun."

"Haklısın, bu kelimeyle aram pek iyi değil. Özellikle sen söz konusu olunca. Fakat masamda sevişmemiz pek doğru değil. Kendimi işe veremiyorum."

"Zavallı Justin."

"Pek üzülmüş bir halin yok."

"Üzülmedim de ondan."

"Kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor musun?"

"Ama duracak kadar değil." Rachel hin hin sırıttı.

"Haklısın, *o kadar* da suçlu hissetmedim."

Garsonun şarabı getirmesi üzerine sustular. Rachel bulutların üzerindeydi sanki. Şimdilik Justin'in özel hanım arkadaşı olmak da gizli seks kölesi için çok iyi bir gelişmeydi. "Bu en iyi şaraplardan biri," dedi bir yudum aldıktan sonra.

"Bu marka şaraplar kalitedir." Justin de şaraptan bir yudum aldı.

Rachel, "Isabel'e ikimizden söz edebilir miyim?" diye sordu çekinerek. "Yarın balayından dönüyor."

"Eğer istiyorsan, tabii. Ama son iki haftadır yaptıklarımızı anlatmasan iyi olur."

"Tanrım, bunu tabii ki anlatamam!"

Arkadaşına bu şekilde davranılmasını hazmedemeyecek olan Isabel öfkeden küplere binerdi yoksa. Şimdi hiç değilse normal bir çift gibi

ara sıra Isabel ve Rafe ile bir yerlere gidebilirlerdi.

Justin dikkatle yüzüne bakıyordu. "İlişkimizde yaşadıklarımızdan hoşlanıyordun, değil mi?"

"Bunu nasıl sorarsın? Hoşlandığımı biliyorsun!"

"Ya bu akşamki göz yaşların... Bana doğruyu mu söyledin?"

Rachel yutkunup gözlerinin içine baktı. "Neden yalan söyleyeyim?"

"Bana aşık olduğunu sandım."

Rachel, "Kesinlikle hayır," dedi gözünü bile kırpmadan. Oysa ona aşık olduğunu anlamıştı o akşam, "Üzüldüm, çünkü beni öpmedin..."

Justin suratını ekşitti. "Haklısın, bu büyük bir kabalık. Ama suçun birazı da sende. Bugün sürdüğün parfümü yasaklamalılar. Sana sahip olmak için daha fazla sabredemedim."

Rachel o parfümden birkaç şişe almaya karar verdi. Justin'in aşkına sahip olamıyorsa, ihtirasının sürmesi için elinden geleni yapacaktı. "İlk kez ne zaman çıkacağız peki?" diye sordu heyecanla.

"Bu akşam başladık işte."

"Ah, doğru. Peki ya yemekten sonra ne yapacağız?"

"Geceyi benim evimde geçiririz diye düşündüm."

Rachel buna çok şaşırdı. Justin'in evinin yasak bölge olduğunu sanıyordu. "Çok iyi olur."

"Kirribilli'de möbleli bir daire tutmuştum," diye devam etti Justin. "Gelecekteki kendi işimi şehir dışına kurmayı düşündüğüm için, bir ev almaya gerek duymadım. İleride iki katlı bir ev alacağım. Alt kat ofisim, üst kat ise evim olacak. İşe gidip gelirken harcanan zamana acımışımdır hep. Kirribilli buradan pek uzak değil., ama park problemi var, trafik de berbat."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Oturacak yer bulursam, trenle yolculuk hoşuma gidiyor. Kirribilli'deki evini anlatsana."

"Son derece modern döşenmiş bir yer. Ama ruhu yok. Biraz renklendirilse, fena olmazdı. Her şey nötr renklerde."

"Tıpkı benim yaşadığım yer gibi. Her taraf krem rengi, ve dekor oldukça soğuk. Ben sıcak renklerden hoşlanırım. Yoksa insan kendini yuvasında hissedemiyor. Bu yüzden, günün birinde küçük de olsa kendime bir ev alacağım. O zaman istediğim gibi döşeyebilirim. Duvarlarda tablolar, etrafta biblolar..."

"Tıpkı annemin evi gibi. Duvarlarda neredeyse hiç boş yer yok. Annem tam bir koleksiyon hastası. Bir gün gelip çaydanlık koleksiyonunu görmelisin. İki dolap sırf onlara ayrılmış."

Rachel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Alice'ye ikimizden bahsedecek misin?"

"İlişkimizi gizli tutmak için bir neden var mı?"

"Sanırım hayır. Ama anneleri bilirsin. Evleneceğimiz beklentisine girebilir."

Justin, "Onun ne düşüneceği beni ilgilendirmez," dedi beklenmedik bir sertlikle. "Beni böyle bir şeyin olmayacağını bilecek kadar yakından tanıyor. Evet, yemek siparişimizi verelim. Garson buraya geliyor." Mönüyü alıp incelemeye başladı.

Rachel de aynısını yaparken, Justin'in onunla asla evlenmeyeceği yolundaki son sözlerinin onu ne kadar üzdüğünü belli etmemeye çalışıyordu. İlişkilerinin bu şeklinden yeterince memnun olduğuna kendini inandırmaya çalışsa da, evliliğin yerini tutamayacağını biliyordu.

Isabel böyle sonu olmayan bir ilişkiyi kabullendiği için çok kızacaktı ona. *Sana bir yuva ve çocuklar veremeyecek başka bir adamla neden vaktini harcıyorsun, Rach? Tanrı aşkına, otuz bir yaşındasın. Büyü artık! O herifin kıçına tekmeyi basıp, hemen kendine yeni bir iş bul.*

Söylemesi kolay.

Aşk insanı aptallaştırır, ve çılgın ümitlere kapılmasına yol açardı.

Mantığın soğuk ve acımasız sesi ona zamanını boşa harcadığını haykırırken, Rachel Justin'in günün birinde eski karısını unutup belki, belki ona aşık olacağını ümit ediyordu. Justin'in bir sabah uyanıp, yanı başındaki hazineyi, yani onu seven ve asla terk etmeyecek olan, ona mutlu bir hayat yaşatacak, ve eğer isterse çocuklar verecek olan kadını keşfedeceği gün, yanında olmak istiyordu.

Justin'in harika bir baba olacağına emindi. Ve o da harika bir anne olacaktı.

Justin kafasını kaldırdı. "Evet, ne istiyorsun?"

Seni, diye düşündü Rachel yüreğinde derin bir acıyla. *Sadece seni.*

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rachel öğlene doğru uyandığında, güneş yatak odası penceresinden içeri süzülüyordu. Burnuna taze kahve kokusu geldi. Justin yatakta değildi. Islık çaldığı duyulabiliyordu. Halinden memnun olduğu belliydi. Rachel de öyle sayılırdı.

Geceyi Justin'in yatağında geçirmek onu patronunun ilişkilerinin kurallarını sırf onunla daha fazla sevişebilmek için değiştirmediğine dair ümide kapılmasına yol açmıştı. Justin onu yemekten sonra eve getirdiğinde inanılmayacak kadar nazik ve müşfik davranmıştı. Seviştikten sonra onu kollarında tutmuş, uzun uzun saçlarını okşamıştı. Rachel yine ağlamak istemiş, ancak kendini tutmuştu. Justin'in bu durumda ne düşüneceğini bilmiyordu.

Şimdi de çok güzel bir sabaha açmıştı gözlerini. "Tanrım, yatakta kahvaltı," dedi elinde tepsiyle içeri giren Justin'i görünce. Saçını geriye itip çarşafı göğsüne çekerken, Justin tepsiyi kucağına koydu. Taze sıkılmış portakal suyu, yumurtalı tost, kızarmış domates ve jambondan oluşan bir kahvaltıydı. "Normalde sadece kahve ve tostla kahvaltı ederim. Sen ne yedin?" Justin dağınık saçı ve uzamış sakalına rağmen lacivert bornozu içinde yine çok yakışıklıydı. Mavi gözleri ışıldıyordu.

Yatağın kenarına oturup kolunu onun bacakları üzerinden yana dayadı. "Aynısını. Her lokmasından zevk aldım. Şimdi de seni kahvaltı ederken seyredeceğim. Biraz şımartılmaya ihtiyacın var."

"Öyle mi? Çok mu zayıfım?" Rachel'in kuşkuları yeniden depreşir gibi oldu.

"Kesinlikle hayır. Ama gıdana dikkat etmelisin."

"Kilo alırsam, yeni giysilerimin içine sığmam. Üstelik göğüslerim

de büyür. Kilolarım önce orada toplanıyor."

"Seninkilerin ölçüsü ideal olsa da, kadına büyük göğüs yakışır. Ne yazık ki benim aldığım kilolar en çok işime yarayacak yerde toplanmıyor. Önce göbeğim büyür."

"Senin bir gram fazlalığın yok ki!"

"Beni on sekiz ay önce görmeliydin. Şişko bir patatestim."

"Sana inanmıyorum. Gördüğüm en güzel erkek vücuduna sahipsin. 'En çok işine yarayacak yerde' ise fazlalığa ihtiyacın yok. Bana yetiyor da artıyor."

Justin güldü. "Senin gibi bir kadınla olmak, boyutlarının her an değişmesini sağlıyor. Gururumu ne kadar okşadığının farkında mısın?"

Eski karının aksine, diye düşündü Rachel. Justin'in on sekiz ay önce kilolu olduğu düşünülürse, karısı olacak yılanın onu görünü mü ve yatak performansı konusunda eleştirmiş olması mümkündü. Adi kadın kendi ihanetini örtbas etmek için onu ruhsal yıkıma uğratmaya mı çalışmıştı?

Justin o kadının onu gerçekten sevmediğini anlamış olmalıydı şimdiye kadar. Aşk alınıp verilecek birkaç kiloya, ya da çok iyi sevişmeye bağlı olamayacak kadar güçlü bir duyguydu. Rachel ona karısının ayrılmadan önce neler söylediğini sormak isterdi, ama bunun için yine uygun bir zaman değildi. Justin'in zamanı gelince kendiliğinden anlatacağını ümit ediyordu.

Kahvaltısını iştahla mideye indirirken, Justin kendinden emin bir gülümsemeyle seyretti. "Çok hoşuna gitti galiba? Sonra da kahve içeceğiz."

"Tadı da kokusu kadar güzelse, cennetteyim demektir."

"Ben de dün bütün gün senin için aynı şeyi düşündüm."

"Bugün o parfümden koca bir şişe daha alacağım."

Justin inledi. "Sadist!"

"Bir sadisti ancak bir sadist tanıyabilir. Her gün saatin beş olmasını beklerken neler hissettiğimi şimdi anlamışsındır."

"İnan bana, benim için çok daha zor oluyor. Her geceyi birlikte geçirirsek, kendimizi daha kolay işimize veririz."

Rachel gözlerini kırpıştırdı. "*Her* geceyi mi?"

"Altından kalkamaz mısın yoksa?"

Kalkabilirdi tabii. Ama çok kolay bir kadın olmak da istemiyordu. O güne kadar yeterince kolay davranmıştı zaten. Erkekler kolay kadınlardan hoşlanmazlardı. "Maalesef evet. Kadınların bazen yapmaları gereken özel işleri olur. Isabel yarın dönüyor, ve onu çok özledim. Bu gece o ve kocası beni evlerine yemeğe davet ettiler. Rafe bir fotoğrafçı, ve Paddington'da teraslı bir dairesi var."

"Anlıyorum," diye homurdandı Justin. Yüzü asılmıştı.

Rachel'in yüreği buna elvermedi. "İstersen sen de gelebilirsin."

Justin'in yüzü aydınlandı birden. "Sahi mi?"

"Tabii. İlişkimizi Isabel'den saklayamam zaten."

"Balayından yeni dönmüşken, fazladan bir misafiri ağırlayabilir mi?"

"Hayır. Yemeği dışarıdan getirtecek. Hong Kong'dan buraya uçak yolculuğu fazla uzun sürmüyor, ve birinci sınıfta uçacaklar. Ondan telefon beklemek için eve dönmem gerekiyor."

"Seni ben götürürüm," dedi Justin.

"Araban var mı? Senin tren ve taksilerde yaşadığını sanıyordum."

Justin'in bir arabası vardı. Lacivert, bir ailenin rahatça kullanabileceği bir arabaydı. Rachel böyle şeyler düşünmemesi gerektiğini bilse de, düşünmemek elinde değildi.

Öğleyin birde Rachel'in geçici olarak oturduğu Tarramurra'daki evdeydiler. Justin onunla yukarı geldi. Çok geçmeden, kendilerini yatakta buldular. Rachel'in kolay kadın olmama kararlılığı buraya kadardı işte. Justin onu bir kez öptü mü, devamı geliyordu. Isabel saat üçte aradığında hâlâ yataktaydılar.

"Alo?" Rachel'in sesi boğuktu.

"Rach, sen misin?"

"Evet, benim." Ahizeyi eliyle kapayıp Justin'e, "Rahat dur," diye fısıldadı. "Isabel'le konuşuyorum."

"Televizyon mu seyrediyorsun, yoksa yanında biri mi var?"

"Şey... biri var."

"Ya? Kim?"

Rachel'den sıkı bir tekme yiyen Justin gülerek yataktan kalkıp banyoya gitti. Onun kalçalarında bıraktığı tırnak izlerini gören Rachel suratını ekşitti. Yatakta vahşi bir kadına dönüşmüştü!

"Bir erkek sesi duydum," dedi Isabel.

"Doğru duydun."

"Hey, bir erkek arkadaş bulmuşsun!"

"Öyle de denebilir."

"Kim peki? Rafe, Rachel kendine bir erkek bulmuş!" Dikkatini tekrar arkadaşına verdi. "Nerede tanıştınız? Neye benziyor? Onunla seviştin mi?"

Rachel güldü. Arkadaşı lafı hiç dolandırmazdı. "Şirkette tanıştık. Çok yakışıklı. Ve evet, onunla seviştim."

"Bu müthiş bir haber. Kaç yaşında?"

"Otuz yaşlarında."

"O da çalıştığın şirkette herhalde?"

"Evet."

"Nasıl bir tip?"

"Uzun boylu, esmer ve çok yakışıklı."

"Yatakta nasıl peki?"

"Onun yanında Eric geri zekâlı gibi kalıyor."

"Bekâr mı, boşanmış mı?"

"Boşanmış."

"Bu Kazanova'nın bir adı var mı peki?"

Rachel'in midesi kasıldı. İşin en zor kısmı buydu. "Şey... Justin McCarthy."

Hattın öbür ucunda derin bir sessizlik oldu. Rachel arkadaşının *nasıl bu kadar aptal olabilirsin?* diye düşündüğünü adı gibi biliyordu. "Patronun," dedi Isabel. "Patronunla yatıyorsun demek. Eşcinsel olmayan, ama acınacak kadar paranoyak olan patronunla."

"Şey... evet."

"Ama neden? Nasıl? Ve *ne zamandan beri?*"

Rachel ilk sevişmelerine kadar gelişen olayları elinden geldiğince, kendisini ümitsiz, Justin'i ise onu sadece seks için kullanan bir adam gibi göstermeyecek şekilde anlatmaya çalıştı. Arkadaşının iç çekişi her şeyi anlatıyordu. "Yine acı çekeceksin, hayatım."

"Belki. Belki de çekmem. Her iki halde de, bu benim seçimim. Justin çok iyi bir adam."

"Bu konuda senin sözüne inanmaktan başka çarem yok."

"Var. Bu akşam onu yemeğe getirince, kararını kendin ver."

"Aman ne iyi fikir."

Ses tonu Rachel'i endişelendirdi. "Alaylı sözler etmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Dilin bazen çok sivri oluyor."

"Elimden geleni yaparım. Aşık çocuk şimdi nerede?"

"Duşta."

"Güzel. Sana söylemem gereken şeyler var."

Rachel gözlerini yuvarladı. "Neymiş onlar?"

"Ses tonuna dikkat et, küçükhanım. Birisi sana göz kulak olmalı, ve o da benim. Senin tanırım, Rach. Ona aşık olduğunu sanıyorsun. Yalnız kızlar inanılmaz, aptalca şeyler yapabilirler. Patronun da yalnızdı. Çok az erkek onun yaşadıklarını kolay atlatır. Carl Toombs'un karısına yaptıklarını seninle yaşayarak sapıkça bir intikam alıyor olabileceği aklına geldi mi hiç?"

"Evet."

"Ve?"

"Böyle bir şey karakterine uymuyor. Son derece kişilik sahibi."

"Kişilik sahibiymiş! Ofiste seni her fırsatta beceriyor. Bunu son telefon konuşmamızda şaka yollu söylemiştin, ama şaka değilmiş!"

"Durum değişti."

"Hah! Suç mahalli değişti, hepsi bu. Bunu da senin iş yerinde taciz davası açmaman için yapmıştır."

"Justin böyle biri değil."

Isabel inledi. "Ona aşık olduğunu sanıyorsun!"

"Onu seviyorum, tamam mı? bunun için beni vuracak mısın?"

"Tanrı aşkına, senin için de sadece şehvetten ibaret olabilir."

"Sen ve Rafe gibi mi?"

"Bizimki farklı."

"Nasıl farklı?"

"Farklı işte."

"Justin'le tanışana kadar bekle. Aynı şeyleri ondan sonra söyle bakalım."

"Pekâlâ. Söyleyeceğim!"

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Isabel, "Buna inanamıyorum," dedi kocasına. Akşam yemeğinden sonra mutfakta konukları için kahve hazırlıyorlardı.

"Neden inanamıyorsun, sevgilim? Eve dönüp Rachel'i çok güzelleşmiş bulduğuna mı, yoksa çok kızdığın patronunun gerçekten iyi bir adam olmasına mı?"

"Her ikisi de. Aslında, ne düşüneceğimi ben de bilmiyorum artık. Justin McCarthy'nin geçmişini bilmesem, Rachel'e aşık olduğuna yemin edebilirim. Bakışları... Rachel'e gelince, o adama çılgınca aşık olduğunu biliyorum."

Rafe kendisinin çılgınca aşık olduğu kadına baktı. "Neden endişelisin o zaman?"

"Bir daha üzülmesini istemiyorum. Çok acı çekti, Rafe. Mutlu olmayı hak ediyor."

"Biliyorum, sevgilim. Ancak o yetişkin bir kadın, ve kendi kararlarını verebilir. Ondan adamı adam onu bırakmadan terk etmesini mi isteyecektin? Rachel'deki değişimi gördün. Aralarında her ne geçtiyse, kötü bir şey olamaz."

"Haklısın. Justin McCarthy'ye aşık olmak ona yaramış. Üç hafta önce saçını kızıla boyattığı için ödü patlayan kadından çok farklı artık. Alice bütün bunlara ne diyecek acaba?"

"O da kim?"

"Justin'in annesi. Rachel'in Justin'in asistanı olmasını sağlayan oydu. Eğer haberi yoksa, ona ben çıtlatabilirim."

"Isabel," dedi Rafe kesin bir dille. "Sakın karışma. Bu onların ha-

yatı."

"Şu klasik erkek tavrını bırak artık! Nasıl aldırmazlık edersin? Rachel artık senin de en iyi arkadaşın!"

"Ama ben olaylara tarafsız bakabiliyorum. Şimdi konuklarımıza kahve ikram edip, akşamın kalanını zararsız konularda sohbet ederek geçirelim. Sen ve Rachel onun yeni görünümünden bahsederken, Justin ve ben de para, futbol ve seks gibi erkekçe şeyler konuşuruz."

"Sen şovenistin tekisin, Rafe St. Vincent."

"Tipik bir erkeğim sadece. Tipik erkek dedim de, Rachel evlilikten ödü kopan Mr. McCarthy'den 'kazara' hamile kalsa ne olur? Bebeğimiz bağlanmaktan korkan bizim gibi iki insanı bir araya getirmedi mi?"

Isabel'in kaşları kalkmıştı. "Harika bir fikir, ama bunun için biraz erken. Fikri ona sonra anlatırım. Teşekkürler, Rafe."

"Parlak fikirler paylaşılmak içindir. Hadi, şu kahveleri hemen götürmezsek buz gibi olacaklar."

Rachel arkadaşının kocasıyla birlikte onunla Justin hakkında konuştuklarını biliyordu. Fakat Isabel onu bu ilişkiye devam etmekten hiçbir şekilde alıkoyamayacaktı. Justin'i tanıdıkça daha fazla aşık oluyordu. Onu büyüleyen sadece seks değildi. Justin'in Eric'in aksine nazik, sevecen ve düşünceli olmasıydı asıl neden. Rafe'nin ona ısındığı belliydi. Hatta Isabel'in bile.

Justin, "Arkadaşlarını sevdim," dedi masada kahvelerini beklerken. "Evleri de çok güzel."

"Bebekleri doğduktan sonra daha büyük bir eve ihtiyaçları olacak."

"Bebek mi bekliyorlar?"

"Sana söylemedim mi? Evet, evlendiklerinde Isabel hamileydi. Evlenmelerinin amacı bu değildi, ama böyle planlanmıştı. Daha doğrusu, Rafe öyle planlamıştı. Isabel kesinlikle evlenmek istemi-yor, ama bir bebek istiyordu. Anlamadın, değil mi? Biraz karışık."

Justin güldü. "Haklısın."

"Şöyle açıklayayım: Isabel birkaç ay önce suni döllenme yoluyla bebek sahibi olmaya karar verdi. Onu kendi büyütecekti, çünkü yanlış erkeğe aşık olmaktan korkuyordu. Bundan birkaç ay önce mantık evliliği yapmaya karar vermiş, onun gibi düşünen bir adamla nişanlanmıştı. Fakat adam başkasına aşık olup onunla evlenmekten vazgeçti. Bundan

kısa süre sonra, yani iki ay kadar önce, Isabel Rafe'yle tanıştı. Rafe düğünün resimlerini çekecek olan fotoğrafçıydı. Daha ilk karşılaşmalarında ondan çok etkilenen Isabel, Rafe'nin de bekâr olduğunu öğrenince, önceden ayarlanan ve para-sı peşin ödenen balayı tatiline onunla çıkmayı önerdi. Aralarında seksten başka hiçbir şey olmayacaktı. Doğal olarak, Rafe teklifi kabul etti. Hangi erkek etmezdi ki? Her neyse, tatil sırasında ona aşık olan Rafe, Isabel'in tek başına bebek sahibi olma fikrinden hiç hoşlanmamış, ve evlenmeye razı edebilmek için gizlice hamile bırakma çabasına girişmiş."

"Bir erkek bir kadını haberi olmadan nasıl hamile bırakabilir?"

"Bir yolunu bulmuş olmalı."

"Çok cesurca bir hareket."

"Aşk insanı cesur yapar. Bir de, bir şeyi çok istemek."

"Doğru." Justin'in bakışları uzaklara dalmıştı.

"Evliyken çocuk istemiş miydin, Justin?"

"Ne?" Justin onun ne dediğini anlamamış gibiydi. Sonra toparlandı. "Elbette. Mandy de istiyordu, ama..." Birden sustu. "Başka şeyden bahsedebilir miyiz?"

Isabel ve Rafe'nin tam o anda salona dönmeleri isabet olmuştu. Bir terslik olduğunu anında sezen Isabel soru dolu gözlerle bakarken, Rachel gülümsemeye çalışarak kafasını iki yana salladı. "Hong Kong'dan aldığın o güzel şeyleri bana hâlâ göstermedin."

"Ben de şimdi aynı şeyi söyledim," dedi Rafe. "Siz neden kahvelerinizi yatak odasında içmiyorsunuz? Biz de iki erkek aramızda konuşuruz."

Isabel kahve servisi yaparken gözlerini devirdi. "Eh, anlaştık. Siz iki erkeğin geyik muhabbeti yapması benim eğlence anlayışıma uymuyor. Gel, Rach. Bu ikisini baş başa bırakalım."

Yatak odasında baş başa kaldıklarında Isabel, "Sorun ne?" diye sordu hemen. "Rafe ve ben kahve yapmaya giderken ikiniz çok mutluydunuz, ama döndüğümüzde suratınızdan düşen bin parçaydı."

Rachel iç çekti. "Sizden bahsediyorduk. Konu bebeğinize gelince, evliyken çocuk isteyip istemediğini sordum ona. Ne aptallık."

"*Aptallık* ha?" Isabel çok kızmıştı. "Böyle normal bir sorunun neresi aptallık? Rachel, erkek arkadaşına geçmişiyle ve ortak gelecekle

ilgili sorular sormaya korkan o kadınlardan olamazsın sen. Ben, seninle ilgili niyetini öğrenmek istiyorum!"

Rachel gülümsemeye çalıştı. Sevgili, tatlı Isabel. Anaç tavuk rolü yapmadığı zaman dünyanın en iyi arkadaşıydı. "Aşığı, arkadaşı ve asistanı olmamı istiyor," dedi sabırla. "Ama karısı ve çocuklarının annesi olmamı istemiyor. Bana aşık değil, ve yeniden evlenmek gibi bir niyeti yok. Bu konuda bana ta başından gayet dürüst davrandı. Ona sorular sormaya hakkım yok."

"Ah, Rachel, bütün bunlar saçmalık."

"Hayır. Bu ilişkiye bilerek girdim. Justin aşkımı değil, vücudumu ve yanında olmamı istiyor sadece."

"Peki sen bu şekilde devam edebilecek misin?"

"Şimdilik evet. Ama bu, uzun vadeli başka planlarım olmayacağı anlamına gelmez. Onu Eric'ten çok daha fazla seviyorum, ve hedefim onunla evlenmek."

"Vay canına! İşte benim Rachel'im bu. Ne yapacaksın peki? Bir süre sonra bilerek hamile mi kalacaksın?" Isabel heyecanlanmıştı.

Rachel ise şaşkındı. "Sen aklını mı kaçırdın? Bu taktik Justin'e karşı asla işe yaramaz."

"Nereden biliyorsun? Eğer adam senden gerçekten hoşlanıyorsa, Rafe taktiğin mutlaka işe yarayacağına emin."

"Evet, benden hoşlanıyor, ama henüz karısını unutabilmiş değil. Nasıl ben Eric'i kafamdan sildiysem, o da günün birinde o kadını unutacağı konusunda ümidim var. Zaman en iyi ilâçtır."

Isabel, "Hayır," dedi sertçe. "Bazı insanların gönül yaraları asla iyileşmez. Senin o aşağılık herifi unutman yıllar sürdü. Justin o kaltağı nihayet unuttuğunda, sen çocuk doğuramayacak kadar yaşlanmış olacaksın. Hiç beklemeden hamile kal, ve neler olacağını gör."

"Hayır, Isabel. Seninle Rafe için işe yaradı, çünkü siz birbirinizi seviyordunuz. Oysa Justin henüz bana aşık değil. Benimle evlenmek istemeyecektir, ve ben çocuğumu tek başıma büyütmek istemiyorum."

Isabel'in kaşları çatılmıştı. "Seni sevmediğine emin misin?"

"Ne? Nereye varmaya çalışıyorsun, Isabel?"

"Olaya farklı bir açıdan bakıyorum sadece. Dürüst olmak gerekirse, Justin'in geçmişini bilmeseydim, sana deli gibi tutkun olduğuna yemin

edebilirdim."

Rachel'in yanaklarına ateş bastı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sana aşık olması hiç de göz ardı edilecek bir ihtimal değil. Rafe'nin bana aşık olduğunu anlaması için uzun zaman geçmesi gerekmişti. Söyle bana, Justin annesine senden bahsedecek mi, yoksa ilişkinizi sır olarak saklama niyetinde mi?"

"Bunu sorman iyi oldu. İlişkimizi herkesten saklayacağını sanıyordum, ama Alice'ye telefon edip, yarın ona öğle yemeğine geleceğimizi söyledi. Her pazar günü annesine yemeğe gidermiş."

"İşte bu iyi haber. Gerçekten iyi haber."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ümitlenmek için bir sebebimiz var, değil mi?" Isabel arkadaşının ilişkisi için ilk kez bu kadar iyimserdi.

"Evet, Isabel." Rachel gülümsedi. "Justin konusunu kapatalım artık. Hong Kong'dan aldıklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

ONALTINCI BÖLÜM

Rachel, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu hülyalı bir sesle.

Müthiş aşk saatlerinin ardından yatağa sırtüstü uzanmış, tavana bakıyorlardı.

Justin hemen cevap vermedi, çünkü gerçeği açıklayamazdı. Rachel doğum kontrol hapı kullanmıyor olmasa, bir çocuk yapabileceklerini, hatta isteğinin bu olduğunu nasıl itiraf edebilirdi?

Rachel'in Rafe'nin Isabel'i evlenmeye razı etmek için bilerek hamile bıraktığını anlatmasından beri, inanılmaz düşünceler geçiyordu kafasından. Rachel'e aşık değildi. Hâlâ Mandy'yi severken nasıl olabilirdi? Fakat Rachel'in onun çocuklarının annesi, hatta karısı olmasını istiyordu!

Aklını mı kaçırıyordu yoksa? Yoksa Rachel'in ona evliyken çocuk isteyip istemediğini sorması, baba olmayı ne kadar istediğini anlamasına mı yol açmıştı? Sevdiği kadını başka bir erkeğe kaptırmış olması, baba olma fırsatını da kaçırdığı anlamına gelmezdi, değil mi?

Rachel'in o akşamki başka bir sözü vicdanını iyice sızlattı. *Bir şeyi çok istemek insana büyük bir cesaret verir.* Rachel'e ona aşık olduğunu ve evlenmek istediğini söylemesi cesaret mi olurdu? Yoksa kötü bir fikir miydi?

"Justin?" diye üsteledi Rachel.

Fakat Justin gözlerini kapayıp uyuyor taklidi yaptı. Hemen cevap vermemek en iyisiydi. Yalanlar bekleyebilirdi. Uygun zaman gelene kadar.

Rachel'in derin bir soluk alıp yan dönerek uykuya daldığını fark etti. Oysa kendisinin hiç uykusu yoktu. Rachel'i ona aşık etme planları

yapmakla meşguldü. Onu yarın annesine yemeğe götürmesi mükemmel bir ilk adımdı.

Bir şeyi kafasına koydu mu ne kadar cesur, atak ve acımasız olabileceğini ilk kez anlıyordu.

"Rachel, hayatım!" Alice onu gördüğüne çok sevinmişti. "Harika görünüyorsun! Gözlerime inanamıyorum!"

Rachel güldü. "Beni son gördüğünden bu yana büyük değişim var, değil mi? Meselâ o korkunç siyah kıyafetlerden kurtuldum." Alice'nin bir zamanlar yaptığı öneri üzerine, ten ve saç rengine çok yakışan mavi bir pantolon takım giymişti. Saçıyla makyajı o sabah saatlerini almıştı, ama yaşlı kadının yüzündeki şaşkınlık ve memnuniyeti gördükten sonra buna değdiğini anladı.

"Justin, sevgili oğlum." Yaşlı kadın onu da baştan aşağı süzdü. "On yaş gençleşmişsin. Rachel ile her ne yapıyorsan, devam et."

"Anne!"

"Bana utangaçlık numarası yapma. Kapalı kapılar ardında hiç de utangaç olmayan babanı hatırlatıyorsun bana. Hadi, içeri gelin. Arka terasta sizin için soğuk büfe hazırladım. Yanında da iki şişe şarap var."

Evin arka tarafına doğru yürürlerken Rachel, "Babasına bak, oğlunu al," diye fısıldadı Justin'in kulağına.

"Uslu ol!" diye çıkıştı Justin. "Yoksa eve dönünce seni dizime yatırıveririm, ona göre."

Rachel'in bakışı kışkırtıcıydı. "Sahi mi? Söz veriyor musun?"

"Kendine gel." Justin gülümsedi. "Annemin evindeyiz."

Alice, "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Evini ne kadar beğendiğimi söylüyordum," dedi Rachel.

"Rachel'e senin çaydanlık koleksiyonunu göstermek istiyorum, anne. Bu tür şeyleri çok seviyor."

Evin arka tarafındaki güneşli terasa çıktılar. Burası tıpkı bir İtalyan villasına benziyordu. Tepedeki tahta kafes tava sarmaşıklarla süslü, yer ise büyük, pişmiş toprak karolarla döşeliydi.

Masanın üzerindeki açık büfe bir orduyu beslemeye yeterdi. Her çeşit deniz ürünleri ve salatalar, ayrıca iki şişe şarap. Buz kutularının

etrafı plastik üzüm salkımlarıyla süslüydü.

"Sebzeleri fırından çıkarayım," dedi Alice. "Justin, sen de şarap servisi yap. Sizi aceleye sevk etmek istemem, ama akşam fırtına çıkacakmış. Yemeğin berbat olmasını istemem. Uzun zamandır hasret kaldığımız güneşin tadını çıkaralım."

Rachel, "Böyle güzel bir evde büyüdüğün için çok şanslısın," dedi terası ve bahçeyi seyrederken. "Ebeveynlerim şehirde bir apartman dairesinde otururlardı. Her şeyden önce kariyerlerine önem verdikleri ve bana fazla zaman ayıramadıkları için, beni yatılı okula göndermişlerdi. Ölümleri beni çok üzmüştü tabii. Fakat bir çocuğun ihtiyacı olan sevgi ve ilgiyi Lettie'de buldum. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı. Onun bana ihtiyacı olduğunda da ben onun yanındaydım."

Lettie'yi ve hastalığını hatırlayınca derin bir hüzün çöktü içine. Justin ona sarılıp göğsüne çekti. "Sen bir iyilik meleğisin, Rachel. "Çok özel birisin. Seni bulduğum için çok şanslıyım." Dudağına müşfik bir öpücük kondurdu.

Rachel ağlayacak gibiydi. Bir aşk öpücüğü müydü bu? En büyük hayali gerçek mi oluyordu yoksa?

Alice'nin öksürdüğünü duyarak birbirlerinden uzaklaştılar. Rachel hiç utanmamıştı. Utanmayacak kadar mutluydu çünkü. Alice de çok mutlu görünüyordu. Belki onun da isteği Rachel'inkiyle aynıydı.

Rachel bunu yemek bitene kadar öğrenemedi. Justin golf turnuvasının final maçını seyretmek için salona geçince, Alice ünlü çaydanlık koleksiyonunu gösterme bahanesiyle onu oturma odasına götürdü. Fakat sohbet özel konulara kaymıştı çok geçmeden.

"Sana Mandy'den bahsetti mi?" diye sordu Alice.

"Ondan ve evliliğinden hiç bahsetmiyor."

"Tıpkı babası gibi. O da geçmişin acılarından hiç bahsetmezdi. Oğlumu gerçekten seviyor musun, Rachel? Yoksa bu gelip geçici bir ilişki mi?"

"Onu bütün kalbimle seviyorum, ama söylemeye cesaretim yok. Aşkımı istemediğini ta başında söyledi. Sadece arkadaşlığımı istiyormuş."

"Sekse günümüzde böyle mi deniyor?" Alice kuru bir kahkaha attı.

Rachel gülümsedi. "Ben de ona Mandy'yi soramadım. Fakat karı-

sının onu Carl Toombs yüzünden terk ettiğini biliyorum. Ama nedeninden haberim yok."

"O anlatmadıysa, ben anlatayım öyleyse. Adi kaltak! Oğluma onu artık çekici bulmadığı için ayrılmaya karar verdiğini söylemiş. Sırf birkaç kilo aldı diye. Justin o zamanlar ticaretle uğraşıyor, bulduğu her boş zamanı kendi projeleri üzerinde çalışarak geçiriyordu. O kadına daha iyi bir hayat sağlayabilmek için. Bu tempo içinde hazır yiyeceklere yöneldiği için biraz kilo almıştı. Ama kesinlikle şişman değildi. O fahişe evden gittiği gün oğluma aynen böyle demiş. Şişko ve sıkıcı. Seks hayatlarının da heyecanını yitirdiğinden şikâyet etmiş. Oğlum ölesiye çalışırken başka nasıl olabilirdi ki? Justin onun için asla Carl Toombs kadar zengin olamazdı. Oğlumun hayatını mahvettiği için ondan nefret ediyorum!"

"Zavallı Justin," diye mırıldandı Rachel.

"Oğlum uzun süre kendini toparlayamadı. Kendini tamamen işine vermişti. Sonunda senin gibi aklı başında bir kıza rastladığı için ne kadar mutluyum bilemezsin. Onu gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?"

"Alice, onun için çıldırıyorum. Mandy onun nasıl bir hazine olduğunu anlamamakla kendisi kaybetmiş."

"Tuhaf olan da bu. Oğlumun değerini anladığını sanmıştım. Justin'i seviyor gibiydi. Maddi durumları düzelir düzelmez çocuk sahibi olmak istediğini söylüyordu. O adama kaçtığında ben de en az Justin kadar şoke oldum."

"Söylenildiği kadar güzel mi?" Rachel ani bir kıskançlığa kapılmıştı.

"Çok güzel olduğunu itiraf etmeliyim. Davranışlarıyla insanları etkilemeyi de iyi biliyor. Carl Toombs'un ona göz koymasına değil, elde etmesine şaşıyorum. Oğlumla beni faka bastırdı. Demek ki servet avcısıymış. Neyse ki ayrılırken Justin'den tek kuruş almadı. Ama zengin aşığını iyi sövüşlüyordur mutlaka. Adamın karısından ayrılıp onu alacağını sanıyorsa, fena halde yanılıyor. Fakat Justin seninle evlenecek."

Rachel'in yüreği hop etti. "Neden böyle söyledin?"

"Evlenmemesi çılgınlık olur. Ve oğlum çılgın değildir. Bekle ve gör. Onu sevdiğini söylemedin herhalde?"

"Söyleyemem. Neden? Söylemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Henüz değil. Erkekler aşk ve evlilik konusunun kendi önceliklerinde olduğuna inanırlar. Erkek egosu işte. Artık yanına gidelim de, kendini yalnız bırakılmış hissetmesin."

İki kadın aralarında gülüşerek salona girdiklerinde, Justin'i büyük bir dikkatle televizyon seyrederken buldular, ve tek kelime etmeden, çay hazırlamak üzere mutfağa döndüler. Kadınların erkeklere neden aşık olduklarına dair hararetli bir sohbete dalmışlardı.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Rachel Justin'in dönüşte onu eve bırakmasını ve onun gelmemesini istedi. "Çamaşır yıkamam lâzım. Gelecek hafta için de hazırlık yapmalıyım. Senin de yapacak işlerin olmalı."

Önce karşı çıkacak olan Justin, onun kararlılığını görünce vazgeçmişti. Rachel ertesi sabah işe trenle gittiği, oturacak yer bulduğu, ve bu sayede gazete okuyabildiği için mutluydu, çünkü gazetenin manşetinde müthiş bir haber vardı.

TOOMBS AVUSTRALYA'YI TERK ETTİ yazıyordu manşette. PARA BABASI YATIRIM SKANDALINA KARIŞTI.

Fazla ayrıntıya girilmemişti. Carl Toombs'un sonunda herkesin korktuğu gibi iflas ettiğini, kendisiyle birlikte bir sürü alacaklıyı ve yatırımcıyı batırdığı, sadece Toombs'un şirketinin kurtulduğu yazıyordu. Hâlâ Karun kadar zengindi. Bütün parasını İsviçre bankalarına yatırmış olmalıydı. Hafta sonu ailesini almadan ülkeden kaçmıştı.

Haberin ilişiğinde, karısıyla çocuklarının lüks malikânenin önünde çekilmiş bir resimleri vardı. Kadın kocasının işlerini ve nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyordu. Kocasının şirketlerinde işsiz kalan insanlar kadar üzgün ve şaşkın olduğunu söylüyordu.

Bunların arasında metresi de var mıydı acaba? Yoksa o da para babasıyla birlikte mi kaçmıştı? Bunun cevabını ancak zaman verecekti. Justin'in bu habere ne tepki göstereceğini merak etti. Alice ne derse desin, bu konuda Justin'e soru sorması mümkün değildi.

Justin'in ruh halini bilmemenin heyecanıyla şirkete vardı. Haberi görmemiş olması mümkün değildi. Şirketin jimnastik salonunda günün

konusu bu olmalıydı. Sydney'in her tarafında olduğu gibi. Fakat onun konuyu açmaya cesareti yoktu.

Var mıydı yoksa? Bundan bahsetmemesi tuhaf olurdu. Rachel hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu.

Ofise çıktığında, Justin'in kapısının sıkıca kapalı olduğunu görüp, gazeteyi manşeti görünecek şekilde masasının üzerine koyup kahve yapmaya başladı. Doğal davranmaya çalışıyordu. Kahve olunca Justin'in kapısını hafifçe tıklatıp doğruca içeri girdi.

Justin sabah gazetesini okuyordu. Rachel, "Carl Toombs'un bu şekilde iflasına ne diyorsun?" diye sordu kahveyi masaya bırakırken. "Trende sabah gazetesini okurken öğrendim. Başka bir haber yok desem yeridir."

Justin kafasını kaldırdı. Gergin değil, dalgın bir hali vardı. "Bundan daha iyisi olamazdı," dedi zehir gibi bir ses tonuyla.

"Şahsen iflas ettiğini sanmıyorum," dedi Rachel. "Onun gibileri bunu yapmayacak kadar zekidir."

"Nereye giderse gitsin, medya izini bulacaktır. Mutlu bir hayatı olmayacak."

"Onun için çalışan insanlara acıyorum."

Justin'in bakışları giderek sertleşiyordu. "Toombs gibi adamların yanında çalışanlar ucundan bucağından pisliğe bulaşmış demektir. Köpeklerle yatıyorsan, pirelenmeye razı olacaksın."

Sesindeki acılık Rachel'i şaşırtmış... bir o kadar da üzmüştü. Mandy'yi unutamadığı belliydi.

Telefonun çalmasıyla rahat bir soluk alarak kendi masasına döndü. Sonradan pişman olacağı bir şey söylemediği için seviniyordu. Arayan, olayı sabah haberlerinde duyan Alice'ydi. "Mandy'den hiç bahsedilmemiş," dedi. "Fazla göz önünde olmadığı için herhalde. Justin ne durumda?"

"Söylemesi güç." Justin hakkında annesiyle de olsa dedikodu yapamazdı. "Telefonu ona bağlayayım mı?"

"Yo, hayır! Merak ettim sadece. Bir de dün ne kadar güzel olduğunu söylemek."

"Sağ ol, Alice. Yemek için teşekkürler. Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

Birden dış kapı açıldı, ve Rachel'in o güne kadar gördüğü en güzel kadın içeri girdi. Uzun, sarı saçlar, çok daha uzun bacaklar. Ve muhteşem bir vücut.

"Şey, Alice, kapatmak zorundayım. Birisi geldi de." Birisi değil, *Justin'in eski karısı.* Kendini hasta gibi hissetti. Buz gibi bir sesle, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken nefret ve korku doluydu içi.

Justin'in bu kadını unutamaması normaldi. Bu sarışın tanrıçayla kim rekabet edebilirdi? Her erkeğin hayallerindeki afetti. Gündüz için makyajı özellikle göz çevresinde biraz fazlaydı. Kışkırtıcı şekilde giyinmişti. Mini etek ve dekolte, kolsuz bir bluz vardı sırtında. Bilekleri, kolları ve parmakları altın takılarla doluydu. Ayağında yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Pahalı bir fahişeye benziyordu.

Kadın, "Justin McCarthy'nin ofisinin burası olduğunu söylediler," dedi buğulu, boğuk bir sesle. "Burası, değil mi?"

"Evet. Ya siz kimsiniz?"

"Mandy McCarthy. Justin'in eski karısı. Sen de Justin'in yeni sekreteri olmalısın." Kadının dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı.

Rachel kasıldı. "Doğru."

"Justin içeride mi?" Kadın kapının tokmağını kavradı.

Rachel ayağa fırlamıştı. "Bu şekilde oraya giremezsiniz."

"Girerim, ve gireceğim, şekerim." Hin hin sırıtıyordu. "Olay çıkarma lütfen. Justin'le yalnız konuşmalıyım, ve fazla zamanım yok."

Rachel, "Onu üzecek bir şey söylersen," dedi dişlerinin arasından. "Seni öldürürüm!"

Kadın güldü. "Sana inanıyorum. Justin çok şanslı." Kapıyı açıp içeri girdi.

Rachel ise koltuğa yığılıp kalmıştı. Suratı kül gibiydi ve titriyordu.

Kapı açılıp Mandy içeri girdiğinde, Justin şoke olmuştu. "Bu da ne..?" Ayağa fırladı.

"Kabalık etme, Justin." Mandy kapıyı arkasından kapadı. "Dışarıdaki kız arkadaşın bundan pek memnun değil, ama konuşmalıyız. Ben

gittikten sonra, ilişkiniz için bir tehlike olmadığımı söylersin ona."

"İlişkimiz mi?" Justin'in başı dönüyordu.

"Sakın inkâr etme. Charlotte bana ikiniz hakkında her şeyi anlattı."

Charlotte'nin kim olduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü. "İnkâr ettiğim falan yok." Justin sesinin soğuk çıkmasına sevindi.

"Çok hoş bir kadın." Mandy kıvırtarak masaya yaklaşıyordu.

Justin onun yeni haline baktı şaşkın şaşkın. Mandy eskiden böyle giyinmez, o ses tonuyla konuşmazdı. Pahalı da olsa, bir fahişeydi sonuçta.

Mandy, "Fazla vaktini almayacağım," dedi aynı boğuk ses tonuyla. "Birazdan hava alanında olmak zorundayım. Carl'ın yanına gideceğim. Onun nerede olduğunu sorma, ve bu kadar şaşırma. Bu sabah gazeteleri okuduğunda, onunla gideceğimi tahmin etmişsindir. Oturabilir miyim? Bu yüksek topuklar insanı fena halde yoruyor. Ama Carl'ı tahrik ettiği için giyiyorum."

Mandy koltuklardan birine oturup, daracık mini eteği yüzünden güçlükle bacak bacak üstüne attı. Bir kadın doğum doktorunun görebileceğinden daha fazlası serilmişti Justin'in gözünün önüne. Neyse ki içinde çamaşır vardı. Justin tiksinerek bakışlarını kaçırdı.

Mandy onun şaşkınlığını yanlış anlamıştı, ama bunun önemi yoktu artık. Önemi olan, Mandy'yi bir daha gördüğünde hissedeceğini sandığı duyguların hiçbirini hissetmiyor oluşuydu. Ne acı, ne de kırgınlık vardı içinde. Hatta ondan nefret bile etmiyordu artık! Karşısında oturan bu... yabancının bir zamanlar sevdiği kadınla bir benzerliği yoktu. Eskiden yüzü ve ruhu güzel bir kadınken, şimdi kiralık bir fahişeden başka bir şey değildi. Pahalı, ama bir o kadar da ucuz. Justin acıma ve meraktan başka bir şey hissetmiyordu ona karşı.

Uğrunda kendini bu hale getirecek kadar ne bulmuştu Carl Toombs'da? "Neden, Mandy? Merak ediyorum."

"Nedeni gayet açık değil mi? Onu seviyorum. Bu kadar basit."

"Yanılıyorsun. Bir an önce beni severken, birdenbire ona mı aşık oldun yani? Onun neyine aşık oldun? Toombs her bakımdan adi herifin teki."

Mandy kısa bir huzursuzluğun ardından savunmaya geçti hemen. "Sen onu benim kadar tanımıyorsun. Tamam, hayatı kuralına göre

PATRONUN EMRİNDE

yaşamıyor olabilir, ama tanıdığım en heyecan verici adam. Ben... onsuz yaşayamam, Justin. Onunla istediği yere gider, istediği her şeyi yapar, istediği gibi biri olurum."

Justin afallamıştı. Bu kadının cidden saplantıları vardı. Hiç de sağlıklı bir saplantı değildi bu. Karanlık, tehlikeli, ve onu felakete sürükleyecek bir takıntıydı. Justin'in aşık olup evlendiği kız yoktu artık. "Burada ne işin var, Mandy?"

"Senden özür dilemek istedim. Yüz yüze. Ayrıldığımız gün sana o sözleri içimden gelerek söylememiştim. O gün senin benden benim kendimden ettiğim kadar nefret etmeni istiyordum. Hiçbir kötülüğün olmamıştı, ve her şeye rağmen sana hâlâ değer veriyordum. Ama... Carl'ın yanında olmak zorundaydım." Gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyle sildi. "Her şey için bu kadar geçken, neden ağlıyorum ki? Şimdi neysem oyum. Geri dönüş imkânsız artık."

"Şimdi nesin peki?" Justin ondaki değişime alışamamıştı hâlâ.

Mandy'nin ona dikilen bakışları hatırladığı bakışlar değildi. Çok şey görüp geçirmiş birinin bakışlarıydı bunlar. Kahkahası Justin'i ürpertti. "Zamanım olsaydı ve kız arkadaşın beni öldürüp hapse girme tehlikesi olmasaydı gösterirdim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni üzecek bir şey yaparsam, beni öldürecekmiş."

"Rachel böyle mi dedi?"

"Ne o, şaşırdın mı?"

"Kim olduğunu söyledin mi ona?"

"Evet, ama beni görür görmez anladı zaten. Hakkımda çok şey bildiği belli. Sen mi söyledin?"

"Hayır."

"Ama her şeyi biliyor. İnan bana."

Justin annesinin söylediğini anlayıp için için inledi. "Bana hiçbir şey söylemedi."

"Seven bir kadın erkeğini üzecek hiçbir şeyi yapmaz."

Justin bakakaldı. Mandy haklı olabilir miydi? Rachel onu seviyor muydu gerçekten? Seviyor olmasını diledi bütün yüreğiyle.

"Ne kadar yakışıklı olduğunu söyledim mi, Justin? Ve ne kadar seksi? Ben aptalın tekiyim. Fakat kaderim buymuş, sevgilim. Bir za-

manlar seni ne kadar sevdiğimi unutma sakın." Gözleri dolu dolu ayağa kalktı. "Uçağımın saati yaklaştı."

Geldiği gibi hızla çıkıp gitmiş, Justin kapıya bakakalmıştı. Rachel'in endişeli bir yüzle kapıda belirdiğini gördü. "Sorun yok. Mandy sonsuza dek hayatımdan çıkıp gitti."

"Sahi mi, Justin?"

Justin eski karısının o gün oraya onu azat etmek için geldiğini anlayarak ayağa kalktı. Tekrar sevebilirdi artık. Mandy hayatında ilk kez doğru bir iş yapmıştı. "Evet."

Yanına gittiğinde, Rachel ağlıyordu. Onun uzun zamandır süregelen sevgisinin farkına varan Justin yüreği sızlayarak onu kollarına aldı. "Evleneceğiz, Rachel. Birlikte çalışıp aynı evde yaşayacağız, ve çocuklarımız olacak. Seni çok seviyorum, Rachel. Hiç kimseyi sevmediğim kadar hem de."

İki ay sonra, Carl Toombs'un yatı Bahama Adaları açıklarında çıkan bir fırtınada batarken, teknedeki herkes ölmüştü.

On ay sonra, Rachel ve Justin evlendiler. Rafe damadın sağdıcı, Isabel ise baş nedimeydi. Nikâh kıyılırken, Isabel'in yeni doğan kızı uslu uslu Alice'nin kucağında yatmıştı. Yaşlı kadının Rachel ve Justin ile Isabel ve Rafe'nin gelecekte doğacak bütün çocuklarına bakmasına oybirliğiyle karar vermişlerdi. Alice'nin geniş bir arka bahçesi olan evi asla satılmayacaktı.

Ve satmadı. Alice'nin evinden gelecek yıllar boyunca sevgi, mutluluk ve kahkahalar hiç eksik olmadı.

SON